

Giới thiệu Bạn Gái Của Thiếu Gia

Truyện Bạn Gái Của Thiếu Gia là một tác phẩm thành công nữa của tác giả Kawi khi số lượt xem của truyện đã được xếp thứ hai sau tác phẩm HOT nhất của tác giả hiện nay .

Là một câu chuyện tình và tình ở đây nó đã được xuất hiện ở lứa tuổi học trò đáng nhớ nhưng có thể đó chỉ là một câu chuyện tình nhỏ thoáng qua khi mọi người đều nghĩ rằng đó đơn giản là những mối tình vớ vẩn của những đứa con nít mà thôi ...

Khi đến với tác phẩm này thì chúng ta cũng phải nên suy nghĩ lại vì cái kết của câu chuyện tình học trò này sẽ rất đẹp !!! Mời các bạn đón đọc ...

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Thiếu Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Number One

Bây giờ kém năm phút...

Tốc độ đạp xe : 25km/h

Trên đường, lúc này, có một nữ sinh mặc áo dài đang thực hiện cuộc đua ngoạn mục với thời gian...

Mục tiêu còn cách 300 mét

200 mét

100 mét

Và 50 mét

Á á á.....

Xe đạp xe máy...hôn nhau!

Hiện trường : một chiếc xe đạp nằm vắt vẻo trên lề, một chiếc Vespa sóng soài trên đường, một nam sinh và một nữ sinh già nhau mỗi người nằm một ngã.

....Cùng với hàng trăm con mắt xung quanh.....

Choàng mắt tỉnh dậy, tôi nhận ra tình trạng của mình lúc này xúng đáng.... để đóng phim kinh dị .

-Này em !

-Em gì mà em!!!!

-Có sao không???

-Tất nhiên là có sao, sao đây đầu đây nè !!!! (.)

Mà anh kia! Tôi thấy anh đâu có đeo kính tức là anh không bị cận, mà đã không bị cận thì sao lại tông tôi, bộ kiếp trước tôi có thù oán gì với anh nên kiếp này anh đầu thai để trả thù phải không ? HAAAAAAAAAAAAA?

(Mặt mình lúc này có thể so sánh ngang với Trương Phi về...độ đỏ .)

-Ồ hay chưa kìa, tại em tông tôi mà!

-Cái gì!?! Anh nói lại lần nữa coi, đừng thấy con gái mà bắt nạt nghe. Đừng có mơ!!!! Tông người ta còn trắng trợn nói người ta tông mình. Thật là trơ trẽn.

-Này em, nói năng đàng hoàng, em hơi quá rồi đấy.

-Đẩy con chảy! Tôi không biết, anh đừng có chạy làng

-Thôi thôi, đứng dậy đi, em làm mọi người sợ rồi đấy, con gái mà dữ đã man .

Chặc! Tôi quên mình đang ở giữa đường ~.~

Ui da, đau quá!!!

Sau khi đứng dậy, tôi mới đủ bình tĩnh để nhìn lại mình....từ dưới lên trên.

Á á á.....

- Em lại bị gì nữa vậy? Thất kinh à !

- Cái...cái áo dài...Hơ hơ... Cụ thể là cái tà....Nó...nó...rách đôi rồi nè .

A a...

- Thôi, thôi, tôi lạy em, đừng có la nữa!

- Hix, hix! Tôi không biết, anh làm sao với cái áo của tôi đây, sắp làm lễ đến nơi rồi. Trời ơi !!!!!!!!!!!!!

- Làm ơn nín đi, khổ quá!

Mặc kệ hấn ta, tôi cứ khóc, giờ làm sao mà vào trường, suốt mười năm đi học thi đã hết chín lần tôi đi trễ vào ngày khai giảng, bây giờ chẳng lẽ, lại trễ ?!???..... Hu hu.

-NÍN ĐIIIIIIIIIIIIII!

Tiếng hét của anh ta khiến tôi giật bản mình, khiếp thật .

-Lên xe. Tôi chờ đi

-Ồ hay, anh điên à? Đi đâu?

-Đi thay!

-Thay?!?

-Thay áo khác, giờ có lên không thì bảo???

Hix, tông người ta mà còn lên giọng nữa. Thôi, đành liều, biết sao bây giờ .

-Mà khoan.

-Gì nữa ?

-Còn cái xe đạp?

-Để đó, không ai thèm lấy đâu. Có gì mất mát tôi đền. Mệt em quá .

Vì hoàn cảnh cấp bách, tôi buộc lòng phải lên xe .

(Anh cứ đợi đó, để coi tôi xử anh ra sao, khà khà !!!)

Vèo

Giếc xe lao xuống đường, và, để bảo vệ mình, không còn cách nào khác là phải...ôm hấn ta .!!!!

-Tới rồi, xuống đi.

Một căn nhà hoành tráng!!!. Chà, đựng con nhà giàu rồi. Hèn gì giọng trên trời .

-Vào đi!

Tôi đành phải lùi thui đi vào. Sao mình ngu thế nhỉ? Tự nhiên theo hấn ta về đây? Mình có bị gì không nhỉ?!?.Chắc có, hồi nãy có bị đập đầu xuống đường ! (Giờ mới thấy đau)

Woa, căn nhà đẹp quá, trang trí tuyệt vời, y như cung điện thu nhỏ vậy .

- Nhìn gì nữa, theo tôi!

Xi, làm như ông hoàng không bằng. Đi thi đi !

-Ồi, phòng của anh đây à? Rộng gấp ba lần phòng tôi luôn. Chà chà, tiện nghi ra phết.

Hắn ta hình như không thèm để ý đến lời nói của tôi mà cứ lúi húi tìm cái gì trong tủ.

Kệ ! không nghe thì thôi ~.~

-Cuối cùng cũng tìm ra. Nè, thay đi!

Hắn ta đưa cho tôi, à không, đúng hơn là ném cho tôi một bộ áo dài .

Không thể nhìn được rồi...

- Đây anh kia, vừa vừa phải phải thôi nhé. Anh tông tôi, làm rách áo tôi rồi bắt tôi đến đây và giờ đưa cho tôi bộ áo dài này coi như bồi thường cho cái hành động tội lỗi của mình. Anh quá đáng nó vừa chứ? Anh coi thường người khác đến mức đó sao? Đẹp đi! Tôi không cần .. Trả anh , tôi về. Coi như hôm nay tôi xui xẻo. Chào.

Hắn ta đứng như trời trồng, ngo ngắc thấy tội, mặc xác .

-Đây em, định về với cái bộ dạng đó ư? Thôi, tôi xin lỗi, em thay đi.

Nhìn lại mình tôi cũng thấy sự thật đúng như hắn ta nói. Làm sao bây giờ .

- 7h15 rồi đó, em có thay không thì bảo?

Hấy, 7h15 rồi à, không được!!!!

Tôi quay ngoắt lại, giật nhanh cái áo dài trên tay hắn ta rồi chạy ngay vào nhà tắm

-Ồ em, lộn rồi, đó là phòng mẹ anh!

..!!!

Sau hai phút bốn mươi lăm giây, tôi thay xong.

-Trời , em siêu nhân à, sao thay nhanh dữ vậy?

-Mặc tôi .

Mà cũng công nhận mình thay nhanh thiệt , chứ ở nhà, phải mất hơn mười lăm phút tôi mới mặc xong nó, còn huy động cả nhà cài nút nữa chứ. Chắc tại hoàn cảnh !!!

-Nhanh!! Đi kéo trễ !

Chắc, quên mất .!

....::Trên đường:....

-Đây, bộ áo dài của tôi, tạm gửi nhà anh, vài bữa tôi đem bộ này qua trả rồi lấy lại nó, anh liệu hồn mà làm mất, tôi xé anh ra mắm luôn đó !!!!!

-Trời, thềm vào, em cũng đừng có dại mà làm hỏng bộ áo dài đang mặc , hàng cao cấp đó em !

-Thôi đi, tôi biết anh giàu, nhưng không phải cái gì anh có cũng hơn người ta đâu! Đúng là phách lối!

Hắn ta chỉ cười trừ, chắc ngượng quá đấy mà. Mệt !!!

Phù, cuối cùng cũng tới trường ..

Đến cổng, tôi dự định phốc xuống , nhưng không....hắn ra chạy thẳng vào cổng.

-Ê ê, dừng lại, dừng lại, anh điên à ?!?

Hắn ta không nói không rằng cứ chạy thẳng vào trường. Mà sao vậy cả? Có bao nhiêu người ở trường thì có bấy nhiêu con mắt đổ dồn vào tôi và anh

ta. Bộ lạ lắm sao ?!?

Mà khoan, sao hần ta biết đường vào nhà xe thế nhỉ???

- Tới rồi! Xuống đi, em làm tôi xấu hổ quá!

-Cái gì????

-Thôi thôi. Về lớp của em đi, tôi còn về lớp của tôi nữa .

-Về lớp????????

Khoan, giờ tôi mới để ý. Hần ta...mặc đồng phục trường tôi.

-Anh...anh là học sinh trường tôi à?

-Dạ! Chị hai, em học trên chị một lớp. ĐƯỢC CHƯA???. Tôi đi đây!

Hần ta bỏ đi, hoà vào dòng người đông đúc trước mặt.

Haizz, đúng là xui xẻo .!

Thôi, không suy nghĩ nữa

Nhưng nói sao thì tôi vẫn đến kịp để làm lễ ... Hu raaaaa!!!!!!

Công việc đầu tiên cần làm là phải đi tìm lớp của mình. Chắc! Tôi là học sinh chuyển trường, đây là ngày đầu tôi gặp lớp mình .!

... Toàn thể học sinh chú ý, tất cả tập trung theo lớp, sớm ổn định để chuẩn bị làm lễ khai giảng....

Ôi mẹ ơi, phải đi tìm thôi .

-Bạn ơi cho mình hỏi lớp 11 Lý ngồi ở đâu vậy?

-Hình như đầu kia bạn ạ!

-Cảm ơn bạn!!!

Đầu kia?!? Đầu kia là ở đâu mới được chứ ? Nói như vậy thì làm sao xác định rõ ? .

Tôi cứ lằng xằng hết dây này sang dây khác. Trường điểm có khác, rộng dễ sợ, tìm mãi mãi vẫn không ra.

Khoan, hình như thấy rồi! Cái bảng xanh đề chữ 11 Lý bên kia sân. Á à, ra rồi nhé ...

Như bắt được vàng, tôi vội chạy qua.

Nhưng...

Trời đất, có nhầm không đó ????.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Number Two

Ôi trời ơi! Lớp này nhìn tổng thể...toàn là XY. Không, không thể nào .

- Bạn gì đó ơi! Bạn làm ơn đứng sang một bên với. Nãy giờ bạn chắn cả tấm bảng của lớp mình rồi.

Một giọng nam cất lên, kèm theo sau là những tiếng cười khúc khích.

Xấu hổ quá đi mất!

- Hơ hơ, mình...mình xin lỗi. Cho hỏi đây là lớp 11 Lý phải không?

- Đúng rồi!

- Ồ , chào...chào mọi người, mình...mình là thành viên mới....mới của lớp.

Đúng như tôi dự đoán, tất thấy con mắt phía dưới đều đồng loạt...lộn tròn.

- Tụi bây thấy chưa, tao nói đồ có sai, năm nay lớp mình có nữ mà lị !

Một anh bạn ngồi dưới lên tiếng.

...Sắp đến giờ làm lễ khai giảng, đề nghị các tập thể lớp ổn định chỗ ngồi nhanh chóng. ...

Thu hết can đảm tôi lủi nhanh xuống hàng ghế dưới của lớp. Ấy vậy mà những ánh mắt vẫn không tha cho tôi. Nước này thì chỉ có chuyện đổi giới tính hoạ may mới sống nổi .!!!

Ô may quá, vẫn còn ghế, tôi chạy như bay xuống và...yên vị. Phù!!!!

Nhưng vẫn không được yên thân, gã ngồi trên với chiều cao khủng bố quay lưng xuống hỏi tôi tới tấp:

- Chào bạn!

- Tại sao khi tập trung lớp không thấy bạn nhỉ?

- Mà, tại sao bạn đến trễ vậy?

- Còn nữa, bạn cũng nên xem kĩ lại là mình có bị nhầm lớp hay không đó!

Tôi đến hoa mắt loạn tai với cái sự nhiều chuyện vô lý của ông bạn cùng lớp. Mà khoan, câu cuối của hắn ta là gì nhỉ? Hả ? Ngồi nhầm lớp??? Nước này thì ...không thể nhận được rồi > .

- Đây bạn chân dài!

- ???

- Bạn có thấy mình quá đáng không hả? Tôi được sinh ra trên đời mười bảy năm rồi đó, bộ với ngần ấy năm mà đầu óc tôi không đủ nơ ron đến nỗi phải ngồi nhầm lớp à ? Bạn suy nghĩ kiểu gì mà lại nói ra câu đó? Vừa vừa phải phải thôi chứ ????. (Chắc các bạn cũng thắc mắc tại sao nó – La Tường Di lại nói năng bà chằn như vậy...đơn giản vì đó là “cá tính” của nó .)

- Ồ ơ, mình.....

- Thôi, tôi không muốn nói chuyện với bạn nữa, bạn quay lên đi .

(Can đảm thật, mình phục bản thân mình quá! Phải thế chứ! Không thì bị ăn hiếp dài dài)

Hắn ta hình như ngượng hết cỡ rồi nên đành quay lưng lên, cái mặt trông thảm đẽ sợ .

Haizz, đẹp trai thật ! Công nhận là vậy, nhưng với hành động vô duyên quá thể đáng vừa rồi thì tôi không tài nào cảm tình nổi với tên này rồi !

...Toàn thể học sinh đứng....

Ồ, lần đầu tiên trong đời học sinh, tôi đến đúng giờ trong ngày lễ khai giảng. Vui quá ..

- Bạn kì nhỉ?

- ???

- Ngồi một mình mà lại cười.

Lại cái gã vô duyên @_@

- Cười hay khóc là chuyện của tôi, chẳng liên quan gì đến bạn cả! Có phải trời nắng nên đầu bạn vượt nhiệt độ không hả ? tôi nóng rồi đó .

- Thôi thôi, mình xin lỗi !

Thật là bức mình quá sức .

9h30 _ buổi lễ khai giảng kết thúc

Ba hồi trống cất lên, sân trường nhộn nhạo như ong vỡ tổ. Chà! Kiểu này khó đây, với cái tính hậu đậu trong đi đứng thì mình phải cẩn thận thôi!

Hoà vào dòng người, tôi cố gắng len lỏi để vào lớp.

Cạch!!! ??? Hình như tôi vừa đạp phải một cái gì đó. Chắc là đá !!! Theo phản xạ không điều kiện, tôi rút chân lại và cúi người xuống nhìn. Ô không ! Không phải gạch, cũng không phải đá, mà làmột cái di động màu đen. Theo phản xạ có điều kiện, tôi nhặt nó lên .!

Nhìn cũng sành điệu gồm, còn mới toanh, mà cái đáng chú ý hơn là móc di động của nó. Gì nhỉ? Một tấm ảnh nhỏ được ép plastic, một nam một nữ. Chà chà, thời đại nào rồi mà còn có người lãng mạn thế nhỉ???

Tôi định bụng đem nó vào lớp, đợi hết tiết đem nộp phòng giám vụ (Mình cũng trung thực gồm .. Chà! không phải của mình thì mãi cũng không phải của mình mà, mẹ hay bảo thế ..)

Cuối cùng cũng tìm ra lớp học. Trường rộng cũng có cái khổ của nó. Rã chân mới đến lớp. Tội lắm, lớp Lý của tôi nằm ở lầu ba mà lại tít sau cùng của dãy mới khổ ... Kiểu này, thân hình sào tre của mình chắc sẽ được mài dũa tốt hơn cho mà xem!

Đến trước cửa lớp rồi, vào thôi (Can đảm lên)

- Các em, hôm nay cô xin trân trọng giới thiệu một thành viên mới của lớp:

Nào, vào đây đi em!

Đây là bạn La Tường Di, mới chuyển về trường ta, cả lớp cho một tràng vỗ tay chào mừng bạn cái coi ..

Cả lớp vỗ tay rần rần....

Tôi không còn cách nào khác là phải cười toe toét đáp lễ (trông mình lúc này gần giống con đười ươi .)

- Nào, bây giờ công chúa muốn ngồi với hoàng tử nào đây?

- Dạ????? công chúa ??? hoàng tử???

- Thì đúng mà!

(cô đúng là vui tính thật)

- Dạ! Chỗ nào cũng được ạ .

Cô chủ nhiệm có vẻ đắm chiêu, mắt khảo quanh lớp, cuối cùng ánh mắt đó cũng dừng lại.

- Vậy thì em xuống ngồi với Trần Thoại nhé ?

- Dạ?????????

Theo hướng cô chỉ thì kẻ cùng bàn với tôi là.....không thể nào.....là tên vô duyên quá thể đáng!

- Ô thưa cô, em ... em..

Chưa kịp để tôi nói hết câu, tên kia đã nhảy vào la lớn:

- Em rất vinh dự được ngồi với bạn Di ạ !

Kèm theo là một nụ cười tinh quái.

Thôi rồi, đời mình ngang chỗ này là chết rồi.

Trước tình thế ** le, tôi đành xách cặp về chỗ ngồi.

- Chúng ta kẻ cũng có duyên nhỉ?

- Duyên cái gì mà duyên, duyên thì có .

- Bạn đừng nói thế tội mình, dù gì cũng là cùng bàn với nhau mà.

Không còn gì để nói, tôi im lặng cho xong, giờ mà nói thì chỉ có nước gây gổ trở lên thôi .

Cố nhìn đi Di cố nhìn

- Xin tự giới thiệu, mình tên là Trần Thoại, tên rất hay ... Bạn là người cực kì may mắn khi được ngồi với hot boy đó!

- Hot??? Hot ...boy???

Thật chưa thấy tên nào mà nó đã man như tên này, miệng hần ta chắc được trang bị cả tấn bom xung quanh.

- Thế à ? Đúng là may mắn thật .!!!

- Nhìn bạn mình thấy thú vị vô cùng, mình thích bạn rồi đó, rất có cá tính !

- Cái gì??? Thích ???? Này bạn, làm ơn nói năng cho đàng hoàng, tôi không đủ niềm tin là mình có thể nhìn tiếp được đâu nhé !!!

- Bạn dữ thiệt đó! Nhưng không sao, mình rất thích những cô gái như thế!

Ôi trời, nghe cái giọng.....phát nôn .

- Các em ổn định nghe cô nói đây, lớp ta toàn nam chỉ có mình bạn Di là nữ thôi, vì thế đề nghị các em không nên và cũng không được có ý định ăn hiếp bạn đâu đây, trân trọng thông báo với các em là học lực của Di cao hơn tất cả những học sinh ngồi ở đây. Cứ lấy đó làm răn nhé !

Cả lớp đồng loạt ồ lên.

Chắc, cô vui tính thật !

Mà tự nhiên sao mình thấy tự tin quá vậy nè ? Đúng rồi, chả có gì phải sợ cả, họ là người mình cũng là người mà , một nữ học chung với ba mươi hai nam cũng có sao, tôi là nữ đó, có vấn đề gì không?

- Bạn lại cười một mình nữa rồi ! Ngộ thật!

- Kệ tôi! Bộ tôi cười là thế giới mất hoà bình à?

- Thôi thôi mình thua, bạn đúng là thú vị thật!

Dám cười mình à? Tại sao Tường Di này lại phải ngồi cùng bàn với tên quái vật này nhỉ ? .

Soledad , it's the keeping for the only, since the day when you was gone, why did you leave me? Soledad

- Ai có điện thoại đề nghị nghe máy! (tiếng cô chủ nhiệm)

- Này Di!

- Gì nữa vậy anh bạn vô duyên?

- Điện thoại của bạn đó!

- Hay? của mình ???

Thôi đúng rồi, cái di động ban nãy .

Tôi vội vã cầm máy chạy ra ngoài cửa. Chắc, xấu hổ quá .

- A lô?

Đầu dây bên kia vang lên một giọng nam trầm

- Tôi là chủ nhân chiếc máy

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Number Three:

- Á à, ra thế

- Ai đang cầm nó thì hết tiết ra sân sau gần căn tin. Tôi sẽ tới lấy lại.

Ngắt cái cụp ...

Trời đất, cái gì vậy nè. Thế giới này còn tồn tại loại người bất lịch sự như vậy à??? Tức chết đi được !

Toan cầm cái máy nện xuống sân, may mắn là tôi còn đủ bình tĩnh để ngăn lại cái hành động tội lỗi này. Chắc! Làm ơn thì làm ơn cho trót, cứ đem đi trả tiện thể coi cái mặt tên kia là như thế nào mà dám nói năng bất lịch sự đến thế !

Reng

Hết tiết rồi à ? Phải đi trả điện thoại thôi!

Tôi xuống sân, lò dò đi tìm căn tin . Mà đâu vậy nhỉ? Kiểu này đến khi nào mới tìm ra .

Bộp! Ai đó vỗ vai tôi

- Này you! Đi đâu đó?

(Lại tên quái vật)

- Đi đâu kệ tôi, không cần hỏi. Mà khoan, căn tin nằm đâu vậy?

- Bạn hỏi người ta thế thì ai mà trả lời, phải nhẹ nhàng chứ?

- Hả? nhẹ nhàng?

(Thôi đành nhịn, mình nhờ người người ta, cố nhịn cố nhịn .)

- Vậy bạn quái vật, à không, bạn Trần Thoại thân mến, cho mình hỏi căn tin nằm ở chỗ nào vậy?

Kết quả.....Hắn ta phá lên cười.

- Có thể chứ!!! Thế này nhé! Di cứ đi thẳng rồi rẽ phải, cái nhà to to màu vàng có đề cái bảng “ nhà ăn” là căn tin đó. Mà nhìn you khi hiện lãnh trông dễ thương dễ sợ luôn.

- Cảm ơn! Nhưng bạn nên ý tứ một chút. Con trai vô duyên không ai thích đâu!

- Thế à? vậy mà nhiều người thích mới lạ ...

Tôi quên là hắn ta có rất nhiều bom.

- Thôi thôi, tôi đi đây

Nói xong tôi chạy vù đi ngay , nói chuyện với gã này chỉ cần năm giây là có thể xảy ra chiến tranh vùng vịnh ngay lập tức .

Tôi noi rồi, mà đông người thế này, làm sao tìm thấy hắn ta đây?

Soledad

- Alo!

- Sao trề thế?

- Xin lỗi, tôi tới rồi nhưng đông quá nên không thấy bạn, mà cũng không biết bạn là ai nữa ..

- Cứ nhìn về phía có cái ghế đá gần căn tin, nhanh lên

Đồ vô phép tắc! Để xem, ghế đá gần căn tin, à à , thấy rồi!!!

Tôi nhanh chân chạy lại! Bốp.....Chặc! mình lại va vào người ta rồi .

Tôi định bụng ngẩng lên xin lỗi nhưng chưa kịp mở miệng thì người ta đã bỏ đi, mà sao cái dáng đi đó trông quen vậy nhỉ???

Đến nơi rồi !

Một dáng người cao, tóc chòm, hai tay đút vào túi quần đang đứng đó, hình như đang nhìn về một phía nào đó vô định.

- Đây bạn gì ơi!

Hắn ta quay lại.

Ồ, cũng ra dáng phết, lại còn đeo kính nữa. Nhìn có vẻ thư sinh mà nói năng mất cảm tình. Phí quá!

- Điện thoại của tôi đâu?

- À... đây!

Tôi đưa nhanh cho hắn.

Hắn ta móc một tay ra khỏi túi quần thình thịch lấy rồi...quay lưng đi thẳng.

Ôi ! ôi ! làm sao lại có hạng người này nhỉ? Không thèm cảm ơn người ta lấy một câu. Nước này thì không thể nhịn được nữa rồi .

- Đây! đứng lại

Hắn ta dừng bước...

- Nói thật là khi cha sinh mẹ đẻ đến giờ đây là lần đầu tiên tôi gặp phải hạng người bất lịch sự như bạn! Bạn làm rơi điện thoại, tôi nhặt dùm rồi lại còn đem trả nữa, thế thì bạn tiếc gì một câu cảm ơn nhỉ? Bộ ngần ấy năm đi học người ta không dạy bạn cái phép tắc tối thiểu đó sao?

- Giờ muốn gì đây?

- Muốn gì à? Đúng là không tôn trọng người ta mà!

- Xin lỗi! đây không quen cảm ơn khi không đáng cảm ơn, nếu đó không nhặt thì cũng có người khác nhặt thôi. Có cần phải quan trọng thế không ?

- Người khác nhặt ư? Ngay thơ đến thế là cùng! Bạn nghĩ sẽ có bao nhiêu người rảnh rang và trung thực như tôi đem nó đi trả lại cho bạn hay chẳng họ sẽ lấy luôn mà không cần ái ngại? Bạn nói thế mà cũng nói được à?

Hắn ta mỉm cười một cái rồi chậm rãi:

- Đẳng nào thì đó cũng nhặt rồi và cũng đem trả lại rồi, cần gì phải đặt ra tình huống này nọ.

Thật hết chỗ nói! Sao mình phải tốn nước bọt với hạng người này nhỉ?

Mà khoan, giờ mới để ý, hắn mang bảng tên của khối 10, đàn em mà dám hỗn xược đến thế là cùng.

- Đây em trai !

- Hà? Em trai???

- Nãy giờ vì chị không để ý nên không nhìn thấy cái bảng tên của em. Thật không thể ngờ là đàn em mà dám nói năng hỗn xược với đàn chị như vậy. Xin trân trọng giới thiệu chị học lớp 11 Lý, tên đầy đủ là La Tường Di (sao tự nhiên mình nói tên họ ra vậy nhỉ !?). Hôm nay đúng là xui xẻo nên mới gặp phải em, nề tình em út nên chị tha cho lần này. Em liệu mà cư xử lại đi. Chào !

Cậu nhóc cứ tròn mắt trước từng câu nói của tôi. Mặc kệ, tôi quay lưng và lần này đến lượt tôi đi thẳng.

Thật không có cái đại nào bằng cái đại nào.....

Giờ vào lớp là phải đối diện với cái tên quái vật đó nữa! Chắc tốn thọ mất thôi!

Ồ may quá! Hắn ta chưa về lớp. Đờ mắt công chuẩn bị tinh thần. . .gây bậy!

- Đây Di!

(đó là cậu bạn bàn trên)

- Hà??
- Minh tên là Nam!
- .. À, chào bạn!
- Bạn đúng là may mắn thật đấy, được ngồi với hotboy lại còn được hotboy để ý nữa chứ!
- Hotboy? Nghĩa là tên quái vật, à nhầm, Trần Thoại a hả? Thôi đi , không thèm!
- Nói thế chứ mình biết bạn vui lắm. Từ hồi lớp 10 đến giờ chả khi nào cậu ta nói chuyện được với con gái hơn năm câu đâu, cậu là duy nhất đấy ..
- Trời! làm gì đến mức đó!
- Tại bạn mới chuyển đến trường này nên không biết đó thôi, Trần Thoại là người trong mộng của tất cả các cô gái khối 11 nói chung và toàn trường nói riêng đấy!
- Cái gì?!??
- Vừa đẹp trai, lại học giỏi, con nhà giàu nữa chứ! Chà chà

Ôi trời ơi! Không thể tin nổi. Mà hình như hán ta về lớp rồi thì phải, à không, đang còn đứng ngoài hành lang....với bạn gái nào đó.

- Ai vậy??
- À! Đó là Vy Linh, hot girl khối mình , học lớp Văn, kết thằng Thoại ghê lắm nhưng cứ bị hán đá cho ra rìa hoài à, cũng là một đại tiểu thư đó.
- Nhìn cũng xinh nhỉ?
- Thì bởi, nhưng Thoại không thích mới khổ. Mà mình khuyên bạn đừng dính vô nó nếu không đủ niềm tin, nguy hiểm lắm, Thoại là một con người rất kì lạ, mình chơi thân với nó lâu rồi nhưng vẫn không thể hiểu được nó, thấy nó đối xử đặc biệt với bạn nên mình mới nói đó!
- Nhưng tại sao???
- Thì.....
- Ê Nam, đang làm gì cô bạn cùng bàn của tôi đó!

Cái tên phá đám này, tự xưng xuất hiện, người ta đang nói chuyện giữa giòng....

- Có gì đâu! Tại tao muốn làm quen mà..
- Ai cũng được nhưng trừ Di của tao ra ghen!
- Ok

@_@ “ Di của tao” à???, khổ chưa

Mà có nhầm không nhì? Con gái trường này có vấn đề về mắt hay sao mà lại thích gã này nhì? Phải nhìn lại hán một lần để check mới được .

Nói đoạn tôi quay sang nhìn chăm chăm vào mặt hán (có kì cục quá không nhì)

- Làm gì mà you nhìn mình dữ vậy? Mình biết mình đẹp trai nhưng chúng ta còn ngồi với nhau dài dài, bạn tha hồ ngắm, không cần phải gấp gấp như vậy đâu! ..
- Oe! đừng mơ !!!

Nhưng cũng phải công nhận một điều rằng hán ta rất đẹp trai, đẹp theo đúng nghĩa của một công tử con nhà giàu, mũi cao thẳng, cằm chẻ, trán cao vô đối nhưng chỉ có duy đôi mắt là khiến tôi ái ngại....bởi lẽ nó rất sâu, mẹ vẫn thường nói những người mắt sâu là những người có thể nhìn thấu lòng người khác nhưng lại vô cùng khó đoán (đúng là nguy hiểm như lời Nam nói thật)

Cũng may mình không thuộc hạng chết vì nhan sắc nên dù hán có đẹp đến đâu thì đối với mình cũng chỉ là con số không.

- Đây bạn quái vật, nói thiệt, bạn đẹp trai, cái này là do trời cho nên tôi không bàn cãi, nhưng xui cho bạn là tôi không hứng thú gì ba cái nhan sắc phỉnh phờ đó. Tôi tuyên bố với bạn rằng: Trong mắt tôi bạn chỉ là Zero chứ không phải Hero. Ok?

Tôi tưởng hấn sẽ nhăn mặt thất vọng nào ngờ hấn ta cười toe toét còn lấy hai tay ôm má tôi nữa chứ .

- Bạn đúng là thú vị thật, tại sao mình không quen bạn sớm hơn nhỉ???

- Thả tay ra coi, người đâu mà bất lịch sự quá!

Nói đoạn tôi cầm tay hấn hất thẳng ra sau.

- Nè! Tôi có võ đó, đừng có mà giở trò, tôi rút gân ngâm rượu giờ!

Một lần nữa hấn ta phá lên cười ,bộ hấn ta sinh ra trên đời chỉ để cười thôi sao, điều này là hấn ta không tin tôi có võ rồi .

Chắc mình điên mất +_+!

Bỗng một cánh tay nào đó cầm lấy tay tôi và...lôi đi .

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Begin - Rắc rối bắt đầu:

Trời đất! Tên đàn em vô phép lúc này . Sao vậy trời! Số mình là số con mực hay sao .

.

- Gì nữa vậy? Buông tay chị ra !!!!!!!!

- Cái đó đâu rồi ????

- Cái đó là cái nào nào? Thật khổ hết chỗ nói .

- Cái móc di động của tôi đâu rồi ?

Hấn ta la lớn đến nỗi làm tôi giật bắn mình.

- Cái móc di động gì nữa đây? À à, cái đó hả? Thì nó nằm ở cái di động của em chứ đâu nữa!!!

- Không cóooooooooooooo!!!!!!!!!!

Nó lại ré nữa rồi, cú này chắc thùng màng nhĩ quá! .

- Thế thì chị chịu thôi chứ biết sao nữa, khi đem trả em nó vẫn còn mà.

- Không nói nhiều! phải tìm lại cho tôi, không thì tôi không để yên đâu!

Trời trời, nó đang nói cái gì thế nhỉ ? Không để yên ư????

- Này cậu em ! – Tên quá vật cất tiếng sau một hồi tròn mắt vì kinh ngạc

- Ai cho phép em trai đến lớp của anh mà làm loạn hả? Không coi ai ra gì, hỗn xược nó vừa thôi !!! (lần này thì hấn ta giận thật rồi)

- Kệ tôi, tôi tìm chị ta không liên can gì đến anh, đừng nhúng vào chuyện của người khác.

- Cái gì? Nói lại nghe? Không liên can gì à? Cậu em được lắm!!! Tự dưng đến đây rồi to tiếng, nạc nộ bạn gái tao mà không liên can gì đến tao à??????????

.., chắc, giọng điệu thay đổi nhanh quá, mới anh em giờ mày tao rồi. Mà khoan, hấn ta vừa nói gì nhỉ? bạn... bạn gái à? Mình là bạn gái của hấn? khi nào chứ???

- Này quái vật, nói cái gì thế hả???

(tôi lướt tôi giận rồi đây)

- You ngồi yên đó và im lặng đi, để thằng nhóc này cho tôi. Nghe rõ chưa?

Trời! hán ta dám là tôi nữa! Nhưng không hiểu sao tôi lại sợ hán và ngồi im mới lạ (mày điên thật rồi Di à! .)

- Bạn gái hay bạn trai gì thì kệ anh, tôi không cần biết, chị ta lo mà trả lại cho tôi cái móc di động, không thì đừng hòng yên thân!

- Này nhóc em, mày nói năng cho đàng hoàng nghe, mày mất di động người ta nhặt được đem trả rồi mà còn lên giọng đại ca như thế nữa à? Mày to gan thật. Lại còn dám dọa nạt bạn gái của tao nữa chứ! Bộ muốn chết hả?

Sao hán ta biết vụ di động vậy cà? Lạ thiệt? Chẳng lẽ lại theo dõi mình?

- Anh đừng nhiều lời, tôi không sợ đâu, bằng mọi giá chị ta phải trả lại cho tôi

- A thằng ranh này! Kiểu này thì không thể nhận được rồi

Tình hình căng rồi đây! Sắp đánh nhau đến nơi rồi, không ổn, không ổn....

- Thôi đi! Cả hai nín cho tôi nhoooooooooooooooo!!!!

(to không thể tả .)

Công hiệu thật, cả hai im bật....

- Này em trai, thực tình chị không biết đến việc mất cái móc di động> Nhưng vì là người giữ nó trước khi đưa lại cho em nên vụ việc này chị cũng có một phần trách nhiệm. Em cứ về lớp, chị sẽ cố gắng tìm để trả lại, nhưng nếu không có thì chị cũng chịu. Thôi em về đi không chị kêu giám thị lên bây giờ. (Tôi cố tỏ ra dừ dằn hơn bao giờ)

Tần ngần một hồi, cậu em vô phép cũng cất tiếng:

- Đưa cho tôi tờ giấy!

- Làm gì?

- Cứ đưa đây!

Hán ta kúi húi viết cái gì đó lên mảnh giấy rồi đưa lại cho tôi.

- Đây là số điện thoại của tôi, khi nào tìm được đề nghị gọi

- Uh!

- Còn nữa... chị đọc số điện thoại và địa chỉ nhà của chị đi!

- O! để làm gì??

- Nếu chị không liên lạc thì tôi còn biết đường tìm chị tính sổ.

- ., thật là....được thôi 297109, số 5 đường X

- Ok , tôi về .

Nói xong cậu ta bỏ về, tất cả mọi người vẫn còn ngơ ngác chưa kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra .!

- Sao you để nó về yên thâm thế?

- Chứ định đánh nhau à? Mà này, tôi là bạn gái của bạn hồi nào mà dám tự nhận thế?

- Vậy chứ không thích à? Vĩnh dự lăm đó!!!..

- Thích con khi! Làm ơn cho tôi yên, tôi ghét cậu không hết thì lấy đâu ra bạn trai với bạn gái hả?

- Không sao, miễn tôi thích you là được ..

Cái cậu này, thật là không thể sống nổi....

Khiếp thật, ngoài cửa sổ, hàng trăm con mắt đang dán vào tôi. Khó sống rồi đây .

Trên đường ra cổng, tôi cứ miên man suy nghĩ về những điều đã xảy ra. Hôm nay là ngày gì không biết, đã xui xẻo lại còn gặp những người không đâu .! Một ông anh lớp trên phách lối, một ông bạn cùng bàn vô duyên, lại thêm một cậu em lớp dưới vô phép. Chắc, mới ngày đầu mà đã thế này, rồi sau biết làm sao đây .

Haizz.....

Mà khoan, theo tôi nhớ thì mình sáng nay đi học bằng xe đạp chứ không phải bằng...chân. Ôi, chiếc xe của mình!!! Tại sao có thể đăng trí đến mức này nhỉ? .

Sau cú va chạm hồi sáng thì nó vẫn còn nằm ngoài vỉa hè cạnh trường. Có khủng mới cho rằng nó không bị mất .! Đó lại là chiếc xe đầu tiên ba mua cho tôi nữa chứ(tại từ nhỏ đến giờ toàn được chở đi đón về không hà ..)

Thế là ba chân bốn cẳng tôi phóng ra cổng, bằng nhãn lực trời cho tôi cố tìm con ngựa sắt tôi nghiệp của mình.....Nhưng đúng là nó mất thật .!

@_@

Oa oa , chết thật rồi, mất xe thật rồi, kiểu này về nhà chỉ có bị cạo đầu thôi .

Đúng như tôi dự đoán, vừa vào nhà chưa trình bày hết câu đã “được” mắng xối xả vào mặt. Cũng phải thôi! Ai bảo hậu đậu làm gì. (May là tóc vẫn còn ..)

Hôm nay đúng là thứ sáu ngày mười ba mà .

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Hậu Đậu:

Cuộc sống này còn quá nhiều niềm đau, tôi đồng ý nhưng bạn hãy tin rằng sẽ có lúc ta biến những nỗi đau đó thành cát bụi, và...chôn vùi nó vào thùng rác của cuộc đời ...**

8h30 tối

Rầm!!

- Anh về đi!!!! Đây là lần thứ bao nhiêu mà tôi phải nói ra câu này rồi anh biết không??? Làm ơn! Hãy để tôi được yên.....

- Em !!! đừng có chôn đời mình, anh xin em đấy!!!!!!

- Thôi đi! Tôi căm thù lũ đàn ông các người, tất cả chỉ là giả dối. Đừng thương hại tôi! Anh về đi!!!!

Cánh cửa đóng sầm lại. Tất cả đang khóc.....

Haizzz, người lớn khó hiểu quá .

Hôm nay là sinh nhật lần thứ 22 của chị Diên, như một cái lệ, cứ hết đến ngày này là y như rằng cái bi kịch hồi nãy lại xảy ra. Sao yêu nhau mà cứ phải hành nhau khổ thế nhỉ???

- Di Di ơi!

- Gì vậy Bin?

- Mẹ Diên lại khóc rồi!!!

Haizzz, tội nghiệp thằng nhỏ, mặt nó bụng ra. Còn bé mà phải nghe người lớn cãi nhau hoài. .!

- Thôi kệ mẹ Diên, tối nay Bìn lên ngủ với dì Di nhé!..

- Dạ!!!!!!

Ố, mà không biết có ngủ được không nữa? Từ khi còn nằm trong bụng mẹ đến giờ thì cái khả năng quậy trời phú của thằng nhóc này ngày càng được nâng cấp .. Mai mình còn phải đi học nữa chứ, không ổn rồi .

Profile

Họ và tên: La Tường Di

Tuổi: 17 bẻ gãy sừng trâu

Đặc điểm nhận dạng: họ hàng với sào

Chỉ số TC: 0

Chỉ số BA: không xác định

6h45 sáng

Tôi đang ở đâu thế này? Một vườn hoa, không một khu rừng mới đúng. Hình như có ai đó đang tiến lại phía tôiOa, một hoàng tử . lại thêm một người khác nữa kìa ! Ai vậy ? Một người tuyết (Sao mùa này lại có tuyết nhỉ?) Vẫn còn à? Ai ta? Một khối Rubic ...biết đi (Sao ngộ quá vậy nè). Tất cả đang cười với tôi (Hạnh phúc, hạnh phúc !!!). Bỗng mưa rơi....

Và dưới cơn mưa, tất cả biến đổi, lạ thật, khối rubic biến thành kim cương., người tuyết tan ra biến thành.....hoàng tử O_0, còn hoàng tử lại biến thành.....ác quỷ (*=*). Sao kì vậy nè??????

Bóp bóp!!!!!!!

Ui da! Cái đầu của tôi...

- Haha ngoại ơi, dì Di dậy rồi nè!!!

- Bìn !!!!! Ai cho con lấy gậy đánh dì hả???

- Tại con kêu mãi dì không dậy nên phải dùng biện pháp mạnh thôi ..

- Cái thằng này!!! thật không chịu nổi nữa rồi . Binnnnnnnnn! Đừng chạy ! đứng lại đó cho dì!!!!!!

.....

Á Á Á Á Á

- Ngoại ơi! Dì Di té lâu!

Nói té lâu cũng hơi quá, thật ra là bị trật chân ngã cầu thang .!

Không biết tôi được sinh ra vào cái giờ nào mà từ bé đến giờ chưa khi nào được suông sẻ trong việc đi đứng . Đụng đầu ngã đó! Còn việc té cầu thang thì như chuyện cơm bữa rồi, nó bình thường đến nỗi cả nhà coi đó là chuyện "tôi hằng ngày" không làm không được” .

Một miếng băng dán định cư trên trán . Cũng may mặt mình không phải là nữ nhân nên có thêm nó cũng không mất mát gì .

Nhìn lên đồng hồ 7h kém 15.....

TRÉ GIỜ RỒI!

Nhưng làm gì có xe mà đi học trời .

Đúng rồi, tên đó, cái tên tông mình, không phải hấn ta nói nếu xe mình mất là sẽ đền cho mình sao, ah ha, có cơ hội báo thù rồi ..

Còn phải đem áo dài đi trả nữa chứ .

Cũng may sáng nay papa có việc nên tiện thể chờ mình đi học, nhưng cũng chỉ được bữa này thôi .

.....:::Trong lớp:::.....

- You sao thế? Tại sao lại dán băng trên đầu, ai làm gì you hả? Nói tôi nghe tôi đi xử hần liền !

- Không phải ! bị té cầu thang !

- Chắc ! Sao hậu đậu thế !

Định bụng gán cổ cái lại nhưng nghĩ hần nói cũng đúng nên đành ngậm luôn .

- Nhưng sao cái mặt trông buồn so thế?

(lẩm chuyện quá .)

- Không có gì hết!

- Đùng có giầu! Nói nghe đi! Có gì bạn trai giải quyết cho! ..

- Thôi đi! Đang buồn thúi ruột mà cứ chọc hoài!

- Ồ hay! Ai chọc gì đâu? Có gì nói nhanh báo cáo nhanh coi!

- Haizzz, mất xe rồi, không có xe đi học! Được chưa!

- Chắc, hậu đậu đến thế là cùng!

- Lại nữa! phải tôi cố ý đâu, sao cứ nói người ta hậu đậu mãi thế!

(Sắp khóc rồi, tôi chúa ghét ai mà cứ nói tôi hậu đậu mặc dù... là tôi hậu đậu thiệt .)

- Bộ giận thiệt hả? Thôi, tôi xin lỗi, không cố ý mà.

Tôi quay lưng ngồi hướng khác, không thèm nói chuyện với hần .

- Đùng giận nữa mà, thế này nhé, tôi biết nhà you nên tạm thời tôi sẽ đưa đón you đi học , ok?

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

TRẢ THÙ

- Hà? Cậu vừa nói gì đó! Đưa tôi đi học ư? Không được .

- Sao lại không được???

- Ba mẹ tôi không thích tôi chơi với con trai, đi cùng lại càng không, cậu đừng có hại tôi .

- Ra thế! tưởng chuyện gì to tát, cứ giao cho Trần Thoại này là sẽ Ok ngay..

(haizzz, con người này đúng là kì cục hết chỗ nói =..=)

.....:::Tan trường:::.....

Đang ngo ngác trước cổng trường

- Hây you! Lên xe!!

- Hơ! Đi xe máy à, tại tay ga nữa chứ, đã đủ tuổi đâu mà đòi đi vậy? Bộ muốn vào đồn uống trà với công an à?

- Xời, lo lắng không đâu, lên đi.!!!

Lên thì lên .

- Mà này!

- Gì vậy?

- Tại sao thấy tôi đi với cậu mà người ta cứ nhìn chăm chăm vậy?

- .. Ngốc quá! người ta ghen tị đó mà!

- Ghen tị ư?

- Thì tại you được hotboy thích nên mới được chú ý thế thôi, có vậy mà cũng không biết, ngốc thật hay già đây!

- Ờ, cho xin đi.

(Mà công nhận hần nói cũng đúng, mấy bạn nữ cứ nhìn tôi với ánh mắt mang hình viên đạn ., đẹp cũng khổ mà không đẹp cũng khổ .)

- Mà khoan!

- ???

- Khối 12 hôm nay học 5 tiết à?

- Uh! Mà có gì vậy!

- Àkhông có gì hết!

- Thật không ?

- Thật mà! Sao hỏi kĩ thế?

- Vì you là bạn gái của tôi, tôi không cho phép you nghĩ đến ai khác, you mà để ý đến thằng khác là không được đâu đấy!

- @_@, ai bạn gái của cậu ? Mệt quá!

- Mà này!

- ???

- Hôm nay học xong còn đi đâu nữa không?

- Không, mà gì vậy? Bộ you tính rủ tôi đi chơi à?

- À uh, cũng gần như thế!

- Ô la la !

- ., đừng có mừng, tại tôi không có xe nên phải nhờ vào cậu thôi, không muốn đi thì thôi, không ép....

- Đâu có, muốn lắm chứ, .. khà khà

- Xi, thật là.....(tên này nhiều lúc cũng đáng yêu ra phết ..)

- Tôi nơi rồi, dừng lại đi.

- Đây là đâu?

- Nhà một người quen, à không, cũng không hẳn là thế.

- Là sao?

- Thì cứ dừng lại đi.

- Dừng rồi nè!

- Giờ thì đứng đợi !

- Ô ... đợi ai?

- Người quen!

- À à, thú vị thật ..

20 phút sau...

Brùm brùm...

Tên phá hoại về rồi kia ..

Tôi nhanh chân chạy đến trước cổng nhà hấn rồi...chặn sẵn.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Giận

- Ai thế nhỉ? Đây , tránh ra cho người ta vào nhà !

- Mới đó mà đã quên nhanh vậy à? Kê phá hoại!

- Thì ra là bé! Tôi đây làm gì nữa?

- Bé??? thật là..... Anh vui nhỉ, có việc thì tôi mới tìm anh chứ cũng đâu rảnh rang mà tới đây nếu không có việc!

- ???

- Nói nhanh luôn nhé! Có phải lúc trước anh nói nếu xe tôi mất thì anh sẽ đền phải không? giờ nó mất thiệt rồi anh tính sao đây!

- Xe? Xe nào?

- Xe đạp của tôi chứ xe nào nữa, hôm bữa tôi nói để tôi dắt về anh bảo cứ để đó nếu có mất mát gì thì anh đền, bộ quên thiệt sao????

- À à! Nhưng cũng không tin được, ngộ nhờ em làm mất rồi vịn có đồ cho tôi thì sao, tôi đâu có ngu

Bốp

Sự thật là tôi đã tát anh ta .

- Đây anh! Sống thì cũng phải có đạo lý một chút chứ! Anh mở miệng ra nói những câu đó mà không thấy khó chịu sao? Tôi không phải hạng người rảnh rang bày ra ba cái việc bi ối như anh nói đâu, đừng tưởng ai cũng giống mình, đúng là đồ hạ lưu .Cứ tưởng anh đang hoàng mới đến đây nói chuyện phải trái, nào ngờ....Thật là tức hết chỗ nói, không cần anh đền bù gì nữa, coi như tôi xui xẻo, chào!!!!

Sực nhớ vẫn còn cầm bộ áo dài trên tay, tôi quay lại ném vào mặt hấn ta.

- Trả anh!

- Mình về thôi Thoại!

Tội nghiệp cậu bạn cùng bàn, không hiểu mô tê cũng đành lủi thủi dắt xe .

- Ô này em!

Hừm, lại em, sao mà mình ghét cái từ em này quá .

- Mặc kệ hắn, mình đi thôi Thoại!

- Khoan khoan đã! - hắn ta gọi với theo

Tiếng xe rồ ga và chuẩn bị lên đường.

Nhưng vẫn chưa hết chuyện.

Hắn ta chạy xe chặn lại.

- Anh, anh xin lỗi! định bụng chỉ đùa em tí chút! Không ngờ em dữ đến vậy !

- Cái gì? Đùa ư? Xin lỗi anh đi đùa với người khác đi, tôi không muốn nói chuyện với anh nữa, tránh ra cho người ta đi .

Tôi hất tay gã ra khỏi tay lái xe Thoại rồi giục tên quái vật chạy nhanh...

Cuối cùng cũng thoát khỏi gã. Phù!!!!!!!!!!

- Tên đó là ai thế?

- Một kẻ phá hoại!

- Làm sao nó dám đụng vào you nhỉ?

- Thôi, bỏ qua đi, coi như xui xẻo vậy .

- Được rồi, để đó!

- Thoại lắm lắm cái gì thế?

- À không, đang hát đó mà ..

- Tới nhà tôi rồi đó, cậu về đi nhé!!!

- Không

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Người mới.

Nói rồi hắn ta dắt xe vào sân và đi thẳng vào nhà. Định làm gì nữa đây .

Tiếng mẹ vọng ra...

- Di về rồi con? Sao muộn thế!

- Con chào dì!

- Ai đây?

- Dạ bạn con, bạn cùng bàn.

- Thế à, chào con.

(Mẹ có vẻ thích tên này rồi, đúng là có nhan sắc có khác .)

Không biết hắn ta nói chuyện gì với ba mẹ mà khi ra về mẹ cứ cười hớn hở:

- Con về nhé! Mai nhớ đến chở cái Di đi học dùm bác .

- Dạ!!!

(Ôi trời ơi .)

Ra ngoài sân, tôi vỗ mạnh vào vai hắn

- Ui da, làm cái gì vậy? đau quá!

- Nè , làm thế nào mà thuyết phục được đáng phụ mẫu của tôi vậy?

- Xời! Chuyện bình thường, you coi thường bạn trai quá đấy !

- Trời, thôi đi, về kèo trễ

- Tất nhiên, ngủ ngon .

Hắn ta nghe răng cười rồi rồ ga chạy hút vào hẻm

(thật không hiểu nổi tên này)

6h40 sáng

Bừm, bừm

Chắc là hắn ta tới rồi, mà sao tới sớm thế nhỉ???

- Di Di ơi! Có anh nào tới tìm kìa!!!

- Nói anh đợi đi tí xíu!!!

- Không phải anh hôm qua , anh khác!

- @_@ Há???

Tôi nuốt nguyên ngum kem đánh răng xuống bụng .

Anh khác??? Anh nào đây ???

Lật đật rửa xong cái mặt, tôi chạy vội lên nhà khách.....

Omg, ai đây???Cậu em trai vô phép .

Tôi luống cuống chạy lại gần hắn ta (cũng may sàn nhà sáng nay mẹ chưa lau ,không thì mình...lau giùm luôn rồi .)

- Này! Sao tới đây?? Bộ không rồi hả???

- Chị đã nói dối! Chị không tìm nó cho tôi!

(Chắc! mình quên mất .)

- Chị xin lỗi! tại mấy bữa nay nhiều việc quá nên quên.

- Tôi không cần biết!!!!!!!!!!

- Thôi mà, có gì lên trường gặp nhau rồi tính, em làm ơn về dùm, đừng có hại chị tội .

Cậu nhóc nhìn tôi rõ lâu rồi cùng quay lưng nhưng vẫn không quên để lại một....lời đe dọa:

- Đừng nghĩ đến việc lừa tôi, không yên đâu, người lớn ai cũng đều vậy cả, toàn một lũ lừa dối!

(Nó đang nói gì vậy cả???)

Thấy dáng cậu ta bước ra khỏi cổng tôi mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm .

Cũng may sáng nay thằng Bin được nghỉ học nên hai mẹ con ngủ dậy muộn, nếu không để chị Diên mà thấy thì chỉ có nước chết thôi . Tối hôm qua khi tên quái vật đến nhà mình đã sợ khiếp vía, on trời là khi đó chị hai đi mua sách, cứ đà này tìm to mà chết mất ..

- Làm gì mà sững người ra thế??? Đang nhớ tôi à???..

- Bậy! .

Mà sao tôi không báo trước vậy, làm người ta sợ hết hồn, quái vật có khác .

- Ai nói không báo? Bấm coi inh ỏi này giờ, thấy you cứ thần ra nên mới phải chạy vô kêu nè .

- Nói nhiều! đứng đó đợi đi, thay áo quần đã .

-

.....:Trên đường:.....

- Hồi này khi vào ngõ nhà you tôi thấy thằng nhóc hôm bữa chạy xe ra, nó ở gần nhà you à???

- Không phải! nó tới tìm tôi .

- Hả? Tìm you ư? To gan quá nhii!!

- Haizzz, không có gì hết nên không cần bận tâm

- Làm sao không bận tâm được ! Thằng quỷ này, phải xử nó mới được!!!

- Đang làm bầm cái gì nữa vậy? Sao cậu hay nói một mình thế, không cho người ta nghe với +;+

- À à, không có gì, đang ...đang hát ..

- Hát hoài!=

Từ khi được hotboy “giểu cổ” thì tôi cũng đồng thời nhận được sự “giểu cổ” của muôn vàn người khác (cụ thể là mấy bạn nữ) một cách bất đắc dĩ .. Lại thêm vụ chờ đi đón về này nữa.... khó sống, đúng là khó sống .

Đang len lỏi trên hành lang, bất chợt tôi va vào một người, mà hình như người ta cố ý va tôi a kia. Ngẩng đầu lêntá hỏa.....cô bạn lớp Văn mà Nam nói đây mà .

- Này! Mày từ đâu đến mà dám vượt mặt tụi này hả? Dám đụng vào hotboy của khối nữa chứ! Gan cũng to gớm!

- Bạn đang nói cái gì thế???

- Coi bộ mày bị thiếu năng rồi! Tao nói là mày đừng có sợ rớ gì đến Trần Thoại nữa nghe rõ chưa??????? Hạng công chúa cóc nhưng mày thì đừng bày đặt ba cái trò cưa kéo như vậy! Bỏ mộng sớm đi con!

- Bạn hơi quá rồi đấy! Bạn là cái gì của Thoại mà nói kiểu đó! Tôi làm bạn với ai thì đó là quyền tôi, không nhờ bạn quan tâm. Thật là vô lý!

(tôi nóng rồi đây)

- Cái con này! Mày ghê nhĩ?

-

Trời đất! còn định tát tôi nữa à???

Vừa lúc cánh tay của cô bạn lớp Văn đưa lên thì bỗng một cánh tay khác nắm chặt lấy...và cản lại (Phù! Maynhưng không phải may cho tôi mà làmay cho cô bạn lớp Văn, nếu không thì cái sự điệu dàng của cô ta sẽ bị vật vạ ngay lập tức, tôi mà nóng thì cô ta chắc chắn khó sống.)

- Này! Làm cái gì mà bạo lực thế???

(giọng nói này, sao nghe quen quá !!!)

- Woa, đẹp trai quá! Ai vậy ta? chắc là học sinh mới chuyển trường!!! .

Xin đính chính đó không phải là lời của tôi nói mà là của các bạn nữ xung quanh .

Mà sao cái mặt này....cái mặt này.....Ồ không!!! Không thể tin được !!!!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9

Thành viên mới.

- Trời đất ! Lại là nam nữa à? tưởng nữ chứ , mừng hựt .

-

Tiếng máy bàn nam bàn trên xì xào....tội nghiệp...

Cô chủ nhiệm vẫn mỉm cười im lặng...chà chà...cô cũng ghê thật ..

- Nào, em muốn ngồi ở đâu??

Không do dự, Senil chỉ ngay vào chỗ ngồi còn trống trước mặt tôi .

- Em muốn ngồi chỗ đó, thưa cô! ..

- À à, cạnh bạn Minh Nam à? Được thôi ..

Vừa về chỗ ngồi, ngay lập tức Senil quay xuống phía tôi, mỉm cười rồi nói:

- Đó! Bất ngờ tôi dành cho Di đó, thấy thế nào? Từ nay tôi sẽ được cạnh Di rồi. My love!!!..

Và kèm theo một hành động không nên làm lúc này, nhất là trước mặt Trần Thoạiđó là hôn vào môi tôi ..(haizz, sống ở Mỹ mà, việc này cũng coi như bình thường và lại trước khi qua Mỹ thì tên này cũng hành động như thế này rồi). Nhưng tình hình lúc này thì..

Rầm!! (tiếng đập bàn của Thoại) *-*

Coi bộ nguy rồi đây....

Này ! Thăng kia...ai cho mày dám ...mày dám...hôn bạn gái tao hả??? Số mày tới rồi !!!

Senil vẫn bình thản, ngược lên nhìn Thoại rồi quay xuống hỏi tôi :

- Bạn trai thật à?

- Điên @_@ tất nhiên là không phải rồi ! – tôi nhăn mặt

- Thế thì được rồi ! – nói đoạn Senil quay lên, chẳng thèm nhìn tên quái vật khiến cho máu trong người hấn cứ gọi là “tuôn trào” lên não .

- Tên này! Mày...mày...

Tôi cảm nhận rõ mồn một độ giận của tên này qua sự run quá tần suất của giọng nói, cũng phải thôi, cứ ai đụng vào tôi là y như rằng lốt thú của hấn hiện hình .. Được thương kiểu này coi bộ cũng khổ lắm chứ chẳng sướng sung gì .

Thế rồi...Thoại túm nhanh cổ áo Senil lôi lên

.., nguy rồi, hai tên kì quặc mà đánh lộn chắc kì quặc hung. Không được không được...

Tôi hét lớn:

- Dừng tay coi !

Thoại trừng mắt nhìn tôi:

- You dám bảo vệ nó trước mặt tôi ư? Không phải tôi đã cảnh cáo you rồi sao? You chỉ được có tôi, không được nghĩ đến bất kì thằng nào khác! Tôi không bao giờ để yên đâu!!!!!!!!!!

- Trời ơi! Bình tĩnh cho tôi nhờ! Mà Senil, sao cậu cứ bình chân như vại thế hả? sao không nói gì? muốn bị sung mặt bầm mắt mới hả sao?

Senil vẫn cứ cười. . Cũng phải thôi...không có ai có thể bì với Senil về...độ lì .

Lại những bất ngờ

.

Thật buồn cười! có thôi không thì bảo!!!!!!!!!! - tiếng cô chủ nhiệm vang lên khiến tất cả trở về im lặng..

- Các em kì cục thật ! có vô tư thì cũng vô tư nó vừa thôi, làm sao mà không thể nhận ra được nhỉ?

- Ồ.....(Ai cũng ơ hết, trừ tôi và Senil)

- Ồ hơ gì nữa! thật không ngờ các em lại tệ đến thế ! còn Trần Thoại, em có biết hành động của em đáng bị liệt vào danh sách những hành động xấu hổ nhất mọi thời đại không? Em đang bắt nạt một bạn nữ đó!!!!!!

- HẢ?????????(ai cũng há hết...trừ tôi và Senil)

- Ông anh, giờ có thể buông áo tôi ra rồi chứ!

Nhanh như chớp, tên quái vật thả Senil ra, mặt vẫn thộn ra như kẻ khùng, chắc vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra đây, tội nghiệp .

Riêng cô bạn Việt kiều của tôi thì lại cười khúc khích.

- Chẳng lẽ, chẳng lẽ ...bạn đây con gái? - Trần Thoại thốt ra với vẻ bàng hoàng khó tả.

- Chính xác là thế ! - tôi đồng dạ tuyên bố

- Bạn của tôi, Senil là một XX chính hiệu. Sao? giờ đã thông chưa?

Cả lớp ồ lên một tiếng rõ to .

Tên Senil này thật là ...đi đâu cũng đem lại sự hoảng loạn cho người ta cả .

Không hiểu sao bây giờ tên quái vật cùng bạn cứ thần thờ ngơ ngáo như bị mất hồn. Cái mặt hần...ôi cái mặt hần như vừa bị nướng xong í ...Buồn cười quá, buồn cười quá đi mất ...HA HA...

Không thể nhịn được tôi phá lên cười rõ to . (mỗi khi tôi cười là người đối diện luôn cảm thấy bản thân họ đang làm một điều gì đó ngu ngốc lắm ...mình đúng là ác mà .)

Thình lình...hần ta bỏ đi o_0 (chắc cu cậu xấu hổ quá đấy mà)

Các bạn cũng bất ngờ phải không? Senil là con gái nhưng luôn bị nhầm là con trai. Nguyên nhân chính cũng là vì cô nàng cực kì giống con trai và thích làm con trai từ nhỏ . Từ khi có tóc đến giờ chưa bao giờ Senil để nó được dài...quá cổ . Mà sự thật thì Senil đẹp trai thật .! Có lẽ ông trời nhầm lẫn chỗ nào nên mới cho nó giới tính nữ chứ nhìn từ trên xuống dưới (không kể từ ...ngoài vào trong .) Senil y hệt một boy chính hiệu. Ngay cả cách đi đứng và ăn nói cũng đặc sệt mùi nam nhi .. Do vậy cũng không thể trách nó khi đã cướp đi trái tim của biết bao cô gái (hot còn hơn con trai) và tôi ...luôn bị hiểu nhầm là bạn gái của Senil trong suốt thời gian 2 đứa học chung .

Nhìn nó bây giờ kia..vẫn còn cười được, chắc cô nàng vui lắm đây (vì quạu là sở trường mà)

Haizz, nhưng cái tên Nguyễn Bằng thì có vấn đề, không biết có phải vì tên nó như thế nên Senil mới sống lạnh lùng , nó hầu như không có bạn, cũng không hiểu sao Senil chỉ thân mật và tươi cười với mỗi mình tôi, còn mấy bạn nữ khác, nó coi như...sạn không thèm quan tâm để mắt .. Sao tôi quen toàn những người kì cục không vậy nè ??? .

- Này Di !

- Hử??? (giờ thì nó mới dừng cười được .)

- Bạn cùng bàn với Di vui thật đó ..!

- Thôi . đừng chọc hần ta nữa, tội nghiệp lắm .

- Sao ? bộ thương người ta rồi à? Không được với tôi đâu đó!

- ???

- Bộ Di không biết sao, tôi về đây để lôi Di ra khỏi vòng tay của những thằng khác, chứ để một mình tôi không yên tâm .

- ., cậu kì quá !!!

- Chứ sao ? Tôi yêu Di nhiều như thế, chẳng lẽ Di không biết?

Chắc .! Cái giọng này mà ai bảo là của con gái chứ! Ngay cả tôi nhiều lúc còn nhầm nó là con trai nữa mà . Bởi vậy phải luôn kim lòng tự nhủ hấn là con gái hoài, không thì chỉ có nước chết thiệt với những lời lẽ “ chết người” này mất .

- Thôi nghe! Không đùa đâu nghe!

- Hơ ! ai đùa chứ!!!

. !

- Di ơi! Có người tìm cậu kia ! - tiếng cậu Nam từ ngoài cửa vọng vào

- Ai thế nhỉ???

Tôi quay lưng nhìn ra ... không thể như thế được!

.....tin nổi không ta, ông anh phá hoại ...+.=

Khi bữa bị tát rồi giờ lại muốn được “ăn” tiếp sao ???

Tôi hùng dũng bước ra cửa (.)

- Anh tới lớp tôi có việc gì ? mà cũng còn gì để mà gọi là việc nhỉ?

- Chào em! Hôm nay tôi để xin lỗi với lại...trả cho em bộ áo dài .. ! - chắc , còn cười được nữa à ? mặt dày gớm !

Tôi không thèm nhìn hấn lấy một cái mà giật nguyên cái áo mà hấn đang cầm trên tay, phán một câu xanh rờn rồi quay lưng vào lớp:

- Cám ơn ! Chào ! Kiếp sau ...à không kiếp sau sau sau nữa gặp lại .!

- Không cần phải kiếp sau hay sau nữa đâu em ạ !!!

Đột ngột cánh tay tôi bị níu lại và giật mạnh

Ôi trời ơi, chỉ suýt tí nữa thôi là tôi ôm hấn ta luôn rồi .. Lần này thì không thể nhịn được nữa

miệng tôi chuẩn bị lên dây cót đề...***** hấn ta một trận thì ngay lập tức bị bịt chặt bởi...cái bàn tay của hấn khiến tôi cứ à ù ậm ự mãi .

- Thôi mà, tôi xin em, sự giận dữ của em khiến tôi phát sợ lên được. Bình tĩnh một tí coi nào! Có gì tôi và em xuống dưới kia nói chuyện chứ tình hình này thì...

Hấn ta tỏ vẻ ái ngại rồi ra hiệu cho tôi nhìn xung quanh.

Và sự thật thì có đến hàng trăm con mắt đang chăm chú lắng nghe cuộc trò chuyện kì cục và bất đắc dĩ này .

Thế là tôi phải theo hấn xuống dưới .

Senil chạy lại níu tay tôi hỏi lớn:

- Di ! đi đâu thế ???

- Àh không , không có gì đâu ..., mình xuống đây có tí việc ấy mà , xong mình lên liền ..

Tôi nghe răng cười để xoa dịu máu khùng đang lên của cô bạn Việt kiều ...thật không biết khi nào mình mới hết khổ đây ??? .

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Hẹn.

.....:Tại ghế đá sau nhà xe:.....

- Có gì thì anh nói nhanh đi!

- Ha ha ha

- Ồ hay nhỉ? gọi người ta ra đây để xem mình cười à? Có đứt dây chỗ nào không đó??

- Em....ha ha....dữ quá! Thật...chưa thấy cô gái nào mà dữ như em ha ha ...

- Uh , tôi dữ đó, ảnh hưởng gì tới anh hả?

- Thì đúng là không ảnh hưởng thật nhưng....

- Nhưng gì?

- Mà thôi ! Để khi khác nói. Em cũng được lắm! rất có phong cách để gây sự chú ý. Cao tay..cao tay !!

Tên này . thật không hiểu hẳn ta đang nghĩ gì nữa...Đôi khi tôi thấy tên này thật đều đặn, khi lại trông giống một công tử hào hoa, còn bây giờ thì chả khác nào một tên ...buồn người .

- Nói xong rồi hả? Vậy thì tôi lên đây! Chào !

- Khoan đã ! - hẳn ta đứng dậy gọi với theo.

- Gì nữa? .

- Giều nay, tan trường, tôi sẽ đợi em trước cổng.

- ??? anh vừa nói gì vậy, đợi ư???

Hắn ta nhanh chóng chuyển sắc mặt, cái vẻ hồi lồi biến mất thay vào đó là sự ngạo mạn vốn có . Và vẫn y như buổi đầu: không nói không rằng hẳn ta bỏ đi . để lại tôi ngơ ngác như con ...mất +=

Nhưng lần này có đỡ hơn, tôi chỉ cần 2 phút là có thể bình tĩnh lại...

Mặc xác anh ta . lên lớp thôi.

Lại cô bạn lớp Văn . không biết có chuyện gì nữa đây .

- Mà ghê thật đấy ! Cái mặt ngơ ngơ thế mà cáo thật !

- Lại muốn kiểm chuyện sao? Sao bạn rảnh vậy?

- Bộ mày định của hot boy của cả 3 khối luôn à? Sao ham thế cưng.

- Hot ...boy??? (Sao trường này kì cục thế nhỉ? Khi nào cũng hot cũng boy) Bạn nói rõ nghe coi!

- Còn bày đặt ngây thơ nữa , buồn cười quá đi mất !

Không phải mày đã có Thoại hot boy 11 rồi sao, giờ lại muốn cả hot boy 12 nữa . Thật là không thể tha thứ!

@_@ loạnloạn...

- Hot boy hay lạnh boy gì cũng vậy thôi ., tôi đã đủ rắc rối rồi ! Bạn đừng có làm tôi mệt mỏi thêm nữa !

Nói đoạn tôi đi thẳng một mạch, dính vô ba cái người hot hot này thì chỉ có ...cháy thôi .

.....: Vào lớp:.....

Mới bước chân vào cửa.

- ĐI ĐÂU GIỜ NÀY MỚI VỀ?????????

@_@ chói với.....

cả Senil và Trần Thoại đồng thanh trừng mắt ...hỏi tôi.

- À, à, không đi đâu hết! Chỉ...chỉ là mình xuống căn tin..à ...xuống căn tin ấy mà .. (phải nói thế thôi, chứ 2 đứa này mà biết mình đi cùng ông anh phá hoại thì chỉ có nước bùng nổ chiến tranh .)

Reng ...reng...

Cuối cùng cũng hết tiết . một ngày rắc rối !

- Hôm nay tôi đưa Di về nhé! .. - Senil vừa đeo cặp vừa nói.

- Xin lỗi à, việc đó tôi đảm nhiệm rồi ! – tên quái vật sau 5 tiết im lìm cuối cùng cũng lên tiếng.

2 cặp mắt cứ đờ đẫn đó mà trừng nhau + _ +

- Thôi thôi, Senil nè, xe mình mất nên tạm thời Thoại sẽ phụ trách chở mình về, có xin phép ma ma pa pa mình rồi.

- Hừ, ra thế, ông anh nhanh tay lắm, nhưng đừng hòng cướp được Di của tôi!

- Cô bạn kì quá, cái giọng điệu y như con trai thế kia thì chà trách tôi nhầm. Xin lỗi nhé, Di của tôi rồi !

- Cái gì?!????

- Thôi thôi, nhà Di hôm nay có việc nên Di phải về sớm, tôi có gì Senil qua nhà mình chơi nhé ! Bye! về thôi quái vật .

- Khoan!!!!!!!

- ???

Chụt.....(lại hôn nữa rồi)

- Yêu Di!!!!!!!!!!!!!!

Để tránh tình trạng gây gỗ, tôi nhanh chóng bịt miệng tên quái vật đang nổi sẩy đứng bên rồi lúi húi ta ra cửa. Khô !

Ra cổng tôi phải đứng đợi tên kia lấy xe. Hôm nay lớp nào cũng học 5 tiết nên tình hình có vẻ chật chội ! Mà kể cũng lạ, phần lớn học sinh trường này đều đi xe máy, thấp thì xe máy điện, cao cấp thì ô tô con đến đón, hiếm hoi lắm mới nhìn thấy bóng dáng chiếc xe đạp ! Nhà trường không quy định sao nhỉ? Đúng là trường con nhà giàu mà !

Bỗng...một cánh tay nào đó lôi tôi đi...(*-*, sao cứ bị lôi hoài vậy nè)

Quá bất ngờ nên tôi...cầm khẩu. Chỉ khi chủ nhân của cánh tay lạ mặt dừng lại thì tôi mới hoảng hồn .

Chap 12: Ngờ ngàng

.

không ai khác....TÊN PHÁ HOẠI!!!!!!!!!!!!!!

- Em đứng giờ nhì?

Tôi giăng mạnh tay.

- Buông ra! Anh vừa phải thôi, muốn gì thì nói đừng có lôi đi như thế .

- Ô , không phải tôi đã hẹn em đợi tôi trước cổng rồi sao? Mà em cũng đợi rồi đấy thôi !

- ., không, không phải !!!!!

- Đừng nói nhiều! Lên xe đi !

Lại cái giọng ra lệnh đó .. Lần này thì đừng hòng tôi lên xe! Có đại thì chỉ đại một lần thôi .

- Không!! Tôi không lên ! .

- Có lên không thì bảo? . Em làm cao quá đấy!!!

- KHÔNG!

-

Tin nổi không? Hấn ta...hấn ta bế tôi lên xe và thả vào xe .! (chưa nói với các bạn đây là xe ô tô chứ không phải là xe mô tô) trước hàng trăm ánh mắt của mọi người xung quanh. Nước này thì chỉ có nước độn thổ thôi .

- Mở cửa xe cho tôi ra !!!!! Anh làm cái gì thế???

- Ngồi im!

- Xin anh đừng có chơi ba cái trò này nữa, tôi nọ nần gì anh mà cứ bám tôi mãi thế ???

- Bám em ư??? Hay là em bám tôi ???

- ???

- Thôi đi! Tài xế, cho xe đến Bar 2TM!

- Bar ? Làm cái gì thế ????

-

Tôi cứ như con giun quấy đạp khắp nơi, nhưng có quấy đạp mấy vẫn phải chịu sự ngăn cản của...cái cửa xe ô tô .!

Tên kia thì cứ ngồi im và cười một mình. Đúng là biến thái mà .

Thôi chết ., tên Thoại mà ra không thấy tôi đâu cả là máu quái vật sẽ nổi lên cho mà coi ! Lo lẳng chết đi được! .

- Đến nơi rồi, xuống thôi !

Phù ~~~ tới rồi, tôi định bụng mở cửa một phát là sẽ co giò chạy ngay lập tức . Nhưng...có nhanh cũng không bằng tay của tên phá hoại ., hấn lôi phát tôi lại rồi kéo vào trong., lại còn quàng vai tôi nữa chứ .. Trông cách đi đứng của hấn ta chả ai tin là học sinh cấp 3 đâu, giống một dân chơi thứ thiệt hơn .!

Bước vào trong là một thế giới khác, ánh đèn lấp lánh chớp nhoáng liên hồi, tiếng nhạc xập xình đỉnh tai nhức óc, còn những con người kia thì cứ quần quai trong những vũ điệu rừng mình ..

- Đừng sợ! Bọn chúng bằng tuổi em cả đấy !

- ., khiếp thật, nhưng trông sành điệu thế kia mà!

-

.....haizzz, những con ma ...của bóng đêm!

Hấn ta dẫn tôi vào sâu bên trong . Ở đó có một nhóm người đang nói cười rôm rả ôm vai bá cổ nhau nhìn thân mật lắm. Lại còn uống rượu nữa kìa .

- Sếp! tới rồi à?

- Chào! - hấn ra chào theo kiểu Hit –Le trông ngạo gồm

- Hura ! Hôm nay lại có bé nào nữa đây? Trông giống hàng cỏ nhĩ? Ha ha.... - bọn họ cứ cười khích khích nhìn khó chịu quá .

- Xin giới thiệu, bạn gái mới của Phong Ken

. Lại bạn gái ? Cái từ này trở thành phổ thông từ khi nào vậy trời? . tôi tròn tròn mắt nhìn hấn ta, thật không thể hiểu nổi nữa !

- Ô la la! Lại một em nữa sắp bầy. Anh Ken thật là có số đào hoa! Nhưng em này coi bộ không giống mấy em trước!

-

Nhìn đám người này tôi phát sợ lên được, từ đầu tóc đến áo quần đều khác người, sao hấn ta có thể làm bạn được với những người này nhĩ?

Tôi giận tím mặt, vùng mạnh thoát khỏi tay hấn.

Có vẻ ngạc nhiên, hấn vừa cười vừa nói:

- Sao thế em gái? Đây không phải là điều em muốn sao ?

- Tôi muốn ư? Anh khùng hả???

- Thôi đừng làm bộ nữa, chẳng phải em tìm mọi cách tiếp cận tôi, gây ấn tượng với tôi chỉ với một mục đích được tôi để ý, được làm bạn gái của tôi sao? Giờ tôi cho em toại nguyện rồi đấy! Loại con gái giả ngơ như em tôi gặp nhiều rồi. Đừng thấy tôi vô tư mà làm em ạ !

- Hà hà! Sếp lại sợ gặp chuyện cũ sao? Nhưng em trông bé này chắc không phải đâu!

Tôi nghe mà choáng váng, tai ù đặc, tim đập loạn xạ. Tôi giận...giận như chưa bao giờ phải giận như thế! Tại sao lại dám đánh giá tôi như vậy chứ? Tại sao lại đối xử tàn nhẫn với tôi như vậy chứ? Hắn ta là ai? Nhân cách con người ta mà bị hạ thấp đến thế ư?

Mình đã hứa với "sư phụ" không được dùng võ để đánh người, nhưng lần nàyXin lỗi "sư phụ", con không thể nhịn được nữa .

BỐP BỐP BỐP....

Hắn ta đo sấn ngay tức khắc!

Trông tôi lúc đó chắc ai cũng phải sợ

- Này! Anh thật may mắn vì hôm nay tôi đói chưa được ăn gì nên lực xuất ra không bao nhiêu nhưng ngần ấy chắc cũng đủ để anh tỉnh ra rồi chứ? Anh to đầu thế rồi mà vẫn còn nằm mơ giữa ban ngày sao? bạn gái? Gây sự chú ý? Loại con gái giả ngơ? Anh có điên hay hoang tưởng thì cũng vừa thôi chứ? Săn đây có đông đủ người , tôi nói luôn để anh khỏi bảo tôi giả vờ để gây sự chú ý: tôi tuyên bố với anh là ngay cả việc học chung trường với anh cũng đủ để tôi cảm thấy xấu hổ chứ đừng nói gì đến việc bạn gái với bạn bạn trai. Đừng tưởng cứ nhà giàu đẹp trai là ngon hơn người khác, là có thể bắt người khác phải theo ý mình? Anh nên nhớ, muốn đánh giá một người nào đó thì trước tiên phải nhìn lại mình có đủ tư cách để đánh giá không đã! Nên về nhà đóng cửa mà suy nghĩ lại hành động tội lỗi của mình. Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh đâu !

- Mà khoan đã! Những anh kia! Tôi không phải là đồ cỏ mà tôi là đồ quý , chính các anh mới là đồ cỏ đó! Đúng là bất lịch sự ! >

Thật quá mệt mỏi với những hạng người này . (Mà mình cũng không ngờ là có thể nói một hơi dài như thế +_+)

Tôi quay lại nhìn một lần nữa con người đã xúc phạm mình, giờ đang nằm trên sàn hai tay ôm mặt , bằng tất cả sự tức giận xen thất vọng. Thật không thể nhìn mặt mà bắt hình dong!

Xong , tôi quay lưng và chạy nhanh ra khỏi cái nơi đáng sợ này và tối tăm này. Kì lạ là tôi không khóc.. Đúng là đã đến tuổi tôi cần phải va chạm với cuộc đời và tạo cho mình một bản lĩnh vững vàng để đối chọi và đón nhận. Tất cả mới chỉ là bắt đầu

Nhưng ...hình như tôi bị lạc đường , khổ nỗi lúc này bị hắn ta bắt đi tôi chỉ lo vùng vẫy để thoát ra chứ không kịp để ý mình đã đi qua những đâu, giờ thì mù tịt, không tìm được phương hướng .

Trời lại tối nữa chứ , người qua đường cũng ít ỏi, chỉ thấy ánh đèn đường hiu hắt cổ vuron lên khỏi mấy lùm cây, không gian sao mà đáng sợ quá .

BỤP BỤP BỤP

Nghe như tiếng đánh nhau, lại còn cả tiếng la nữa chứ .. Nguy hiểm...nguy hiểm!

Hình như được phát ra từ cái hẻm đầu kia!

Sau vài giây đắn đo là nên đi thẳng hay dùng chạy lại con hẻm đó thì cuối cùng sự sợ hãi trong tôi cũng phải chịu thua cái tính tò mò cha sanh mẹ đẻ ., và tôi rón rén bước tới..

Trong màn đêm dày đặc tôi chỉ nhìn thấy rất nhiều người đang vây đánh một người, hình như người bị đánh đã không còn khả năng chống cự. Máu anh hùng nổi lên, đã rất lâu tôi không đánh nhau vì bị sư phụ cấm, nhưng bây giờ thì đã thất hứa một lần rồi, thất thêm lần này cũng không sao . (giờ thì không còn biết sợ là gì nữa)

BÌNH BÌNH BỐP BỐP.

Trong lúc lũ côn đồ đang còn nồ đom đóm vì bị tấn công bất ngờ thì tôi nhanh chóng chạy lại cầm lấy tay kẻ xấu số và lôi đi. Không biết chúng tôi đã chạy được bao nhiêu km rồi nhỉ? Tôi nghĩ là cũng xa lắm rồi .. Bây giờ chân tôi không còn cảm giác gì nữa, mỏi rã rời.

! Nhưng...sao mình thấy tay mình trống trống thế nào ấy????.....Thôi chết!!!!!!!!!! hắn ta đâu rồi!???

Thật là ., sao kéo người ta chạy mà giờ vất người ta lại lúc nào không biết!!! Cái tính hậu đậu này..... !!!!

., may quá! hắn ta vẫn còn nằm ở góc đường trước mặt. Tôi liền chạy lại để đỡ hắn ta lên. Dưới ánh đèn đường le lói hắt qua mặt, tôi ngỡ ngàng nhận ra gương mặt của kẻ xấu số....là một trong số những người mà tôi quen....Tại sao lại là

Chương 11

Ngờ ngàng

Không ai khác....TÊN PHÁ HOẠI!!!!!!!!!!!!!!

- Em đúng giờ nhì?

Tôi giằng mạnh tay.

- Buông ra! Anh vừa phải thôi, muốn gì thì nói đừng có lời đi như thế .

- Ô , không phải tôi đã hẹn em đợi tôi trước cổng rồi sao? Mà em cũng đợi rồi đấy thôi !

- ., không, không phải !!!!!

- Đừng nói nhiều! Lên xe đi !

Lại cái giọng ra lệnh đó .. Lần này thì đừng hòng tôi lên xe! Có đại thì chỉ đại một lần thôi .

- Không!! Tôi không lên ! .

- Có lên không thì bảo? . Em làm cao quá đấy!!!

- KHÔNG!

-

Tin nổi không? Hấn ta....hấn ta bế tôi lên xe và thả vào xe .! (chưa nói với các bạn đây là xe ô tô chứ không phải là xe mô tô) trước hàng trăm ánh mắt của mọi người xung quanh. Nước này thì chỉ có nước độn thổ thôi .

- Mở cửa xe cho tôi ra !!!!! Anh làm cái gì thế???

- Ngồi im!

- Xin anh đừng có chơi ba cái trò này nữa, tôi nọ nần gì anh mà cứ bám tôi mãi thế ???

- Bám em ư??? Hay là em bám tôi ???

- ???

- Thôi đi! Tài xế, cho xe đến Bar 2TM!

- Bar ? Làm cái gì thế ????

-

Tôi cứ như con giun quấy đạp khắp nơi, nhưng có quấy đạp mấy vẫn phải chịu sự ngăn cản của...cái cửa xe ô tô .!

Tên kia thì cứ ngồi im và cười một mình. Đúng là biến thái mà .

Thôi chết ., tên Thoại mà ra không thấy tôi đâu cả là máu quái vật sẽ nổi lên cho mà coi ! Lo lẳng chết đi được! .

- Đến nơi rồi, xuống thôi !

Phù ~~~ tới rồi, tôi định bụng mở cửa một phát là sẽ co giò chạy ngay lập tức . Nhưng...có nhanh cũng không bằng tay của tên phá hoại ., hấn lòi phất tôi lại rồi kéo vào trong, lại còn quàng vai tôi nữa chứ .. Trông cách đi đứng của hắn ta chả ai tin là học sinh cấp 3 đâu, giống một dân chơi thứ thiệt hơn .!

Bước vào trong là một thế giới khác, ánh đèn lấp lánh chớp nhoáng liên hồi, tiếng nhạc xập xình đinh tai nhức óc, còn những con người kia thì cứ quẩn

quái trong những vũ điệu rừng mình ..

- Đừng sợ! Bọn chúng bằng tuổi em cả đấy !

- .., khiếp thật, nhưng trông sành điệu thế kia mà!

-

.....haizzz, những con ma ...của bóng đêm!

Hắn ta dẫn tôi vào sâu bên trong . Ở đó có một nhóm người đang nói cười rôm rả ôm vai bá cổ nhau nhìn thân mật lắm. Lại còn uống rượu nữa kia .

- Sếp! tới rồi à?

- Chào! - hắn ra chào theo kiểu Hit –Le trông ngao gớm

- Hura ! Hôm nay lại có bé nào nữa đây? Trông giống hàng cổ nhỉ? Ha ha.... - bọn họ cứ cười khúch khích nhìn khó chịu quá .

- Xin giới thiệu, bạn gái mới của Phong Ken

.... Lại bạn gái ? Cái từ này trở thành phổ thông từ khi nào vậy trời? . tôi tròn tròn mắt nhìn hắn ta, thật không thể hiểu nổi nữa !

- Ô la la! Lại một em nữa sập bẫy. Anh Ken thật là có số đào hoa! Nhưng em này coi bộ không giống mấy em trước!

-

Nhìn đám người này tôi phát sợ lên được, từ đầu tóc đến áo quần đều khác người, sao hắn ta có thể làm bạn được với những người này nhỉ?

Tôi giận tím mặt, vùng mạnh thoát khỏi tay hắn.

Có vẻ ngạc nhiên, hắn vừa cười vừa nói:

- Sao thế em gái? Đây không phải là điều em muốn sao ?

- Tôi muốn ư? Anh khùng hả???

- Thôi đừng làm bộ nữa, chẳng phải em tìm mọi cách tiếp cận tôi, gây ấn tượng với tôi chỉ với một mục đích được tôi để ý, được làm bạn gái của tôi sao? Giờ tôi cho em toại nguyện rồi đấy! Loại con gái giả ngơ như em tôi gặp nhiều rồi. Đừng thấy tôi vô tư mà làm em ạ !

- Hà hà! Sếp lại sợ gặp chuyện cũ sao? Nhưng em trông bé này chắc không phải đâu!

Tôi nghe mà choáng váng, tai ù đặc, tim đập loạn xạ. Tôi giận...giận như chưa bao giờ phải giận như thế! Tại sao lại dám đánh giá tôi như vậy chứ? Tại sao lại đối xử tàn nhẫn với tôi như vậy chứ? Hắn ta là ai? Nhân cách con người ta mà bị hạ thấp đến thế ư?

Mình đã hứa với "sur phụ" không được dùng vũ để đánh người, nhưng lần nàyXin lỗi "sur phụ", con không thể nhịn được nữa .

BÓP BÓP BÓP....

Hắn ta đo sắn ngay tức khắc!

Trông tôi lúc đó chắc ai cũng phải sợ

- Này! Anh thật may mắn vì hôm nay tôi đói chưa được ăn gì nên lực xuất ra không bao nhiêu nhưng ngàn ấy chắc cũng đủ để anh tỉnh ra rồi chứ? Anh to đầu thế rồi mà vẫn còn nằm mơ giữa ban ngày sao? bạn gái? Gây sự chú ý? Loại con gái giả ngơ? Anh có điên hay hoang tưởng thì cũng vừa thôi chứ? Sẵn đây có đông đủ người , tôi nói luôn để anh khỏi bảo tôi giả vờ để gây sự chú ý: tôi tuyên bố với anh là ngay cả việc học chung trường với anh cũng đủ để tôi cảm thấy xấu hổ chứ đừng nói gì đến việc bạn gái với bạn bạn trai. Đừng tưởng cứ nhà giàu đẹp trai là ngon hơn người khác, là có thể bắt người khác phải theo ý mình? Anh nên nhớ, muốn đánh giá một người nào đó thì trước tiên phải nhìn lại mình có đủ tư cách để đánh giá không đã! Nên về nhà đóng cửa mà suy nghĩ lại hành động tội lỗi của mình. Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh đâu !

- Mà khoan đã! Những anh kia! Tôi không phải là đồ cổ mà tôi là đồ quý , chính các anh mới là đồ cổ đó! Đúng là bất lịch sự ! >

Tôi vừa khóc vừa nín áo vị bác sĩ đang khám cho cậu em trai (chắc khi đó áo ông ấy bị sứt cả vạt chỉ ko chùng (+_+)

Vị bác sĩ đáng kính sau một hồi khám đi khám lại liền quay sang mỉm cười:

- Cháu cứ bình tĩnh! Cậu ấy ko sao đâu! Ko chết được đâu!

Nói đến đây thì mấy cô y tá xung quanh cứ bùm miệng cười+_+_

- Cậu ấy chỉ bị gãy tay thôi, ko nặng lắm, xây xước ngoài da và bầm tím một vài nơi thôi!

(vậy mà nói là nhẹ sao?!??? +_+)

- Nhưng đầu em cháu chảy máu kìa!

- Đó chỉ là va đập nhỏ, ko gây tổn thương vùng trong, chỉ cần ở đây khoảng 2 ngày để theo dõi là có thể xuất viện, nhưng cần tĩnh dưỡng lại đây! Có lẽ cậu ta bị suy nhược và trầm cảm trong thời gian dài nên mới bị như vậy...

- Cảm ơn bác sĩ!

- Không sao! ^^

Tôi nhìn sang giường bệnh, cậu nhóc vẫn hôn mê, tội nghiệp....

Hồi nãy lúc điền thông tin bệnh nhân, cũng may là tôi chụp được quyển vở trong cặp cậu nhóc, nhìn cái nhãn mới biết họ tên cậu ấy là gì để mà khai với y tá, ko thì rắc rối to! Mà tên cậu ta là gì nhỉ??? À...à ...

**

Profile

Họ và tên: Vương Vũ Quốc Hy

Linh vật đại diện: Gấu Bắc cực

Đặc điểm nhận dạng: hai cái *** chai trên mặt +_+

Chỉ số TC: không xác định

Chỉ số BA: 50

**

Đó! Cái bụng đang biểu tình! Từ chiều đến giờ có được ăn gì đâu! Phải kiếm cái gì đó ăn thôi!

May quá! Chị y tá...

- Chị ơi! Cho em hỏi căn tin nằm ở đâu ạ???

- Em cứ đi thẳng rồi rẽ trái ^^

- Cảm ơn chị nhiều! ^^

Tôi mò ra căn tin bệnh viện, toàn người là người. Cũng may tôi cũng kiếm được một bàn trống.

Chao ôi! Com ngon quá là ngon (không biết có ngon thiệt không nữa, nhưng chắc tại đói quá nên cái gì cho vào bụng được đều ngon tất+_+)

- Bàn này còn trống, chúng ta ngồi ở đây cũng được!

Một giọng nói quen quen, ko, rất quen thì đúng+_+. Nhưng tôi không ngẩng đầu lên. Ăn đã+_+

- Không biết ba con thế nào rồi đây! Sao mà tai hoạ lại ập xuống đầu mình như thế này chứ! — đó là giọng của một người phụ nữ trung niên

- Mẹ đừng quá lo! Ba sẽ vượt qua! Ba còn phải sống vì mẹ con mình nữa mà! Có con ở đây, ba sẽ không sao đâu!

Trời đất! Con ai mà nói năng có hiếu thế nhỉ! Khâm phục thật!

Tôi ngẩng mặt lên định nhìn dung nhan của đứa con trai có hiếu đó là ai. Nhưng khi chạm mặt thì toàn bộ số com trong họng tôi bị phun ra ngoài....Không thể nào là hấn được!+_+

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Thiếu Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Trong phần giữa này thì các bạn sẽ đc biết về quá khứ của chị Diên, một người mẹ 24 tuổi có con là nhóc Bin 6 tuổi và không chồng... Đó là kết cục của 1 sự lầm lỡ. Chị Diên là 1 cô gái tài sắc vẹn toàn, nếu so sánh thì nó là “vực” kòn chị Diên là “trời”. Nhưng hồng nhan thường bạc mệnh, năm 18 tuổi, chị Diên yêu lần đầu, và sự bông bột của tuổi mới lớn đã khiến cho mọi hoài bão ước mơ đành dang dở, sau một cuộc đi chơi xa cùng nhóm bạn, chị Diên có thai, và khi gia đình nó chuẩn bị việc đám cưới thì cha của đứa bé đã lên đường đi du học. Nỗi đau khổ, uất ức và hối hận tột độ đã khiến chị Diên thay đổi tính tình. Và cho đến bây h, đó vẫn là nỗi đau không thể nguôi ngoai mặc dù anh Vũ vẫn luôn yêu thương và muốn cưới chị Diên làm vợ.

Trần Thoại đã tuyên bố trước toàn thể học sinh rằng Di là “bạn gái chính thức” của cậu ấy. Thoại là một người rất hoàn hảo, điều đáng quý là cực kì chung tình và cực kì quan tâm Di, chỉ có tính ghen là khiến người khác hoảng sợ. Dù ngoài mặt Di không để ý đến tình cảm của Thoại nhưng trong lòng nó luôn coi Thoại là một người đặc biệt (nhưng chỉ là người đặc biệt thoy, chưa có biểu hiện gì cụ thể).

Sau khi từ bệnh viện trở về, vì một số lý do kì cục nhưng thuyết phục, Di phải đảm đương việc chăm sóc cho Quốc Hy do sự nhờ vả và kèm van nài của mẹ cậu nhóc, và nó có thêm một biệt danh mới mà chỉ có Quốc Hy là người gọi duy nhất: Ylen- tên con vẹt mà Hy đã từng yêu thương nhưng đã bỏ cậu ấy mà đi. Hy bắt đầu có những tình cảm “mới” với nó. Đó là một cậu nhóc cá tính, và đôi chút kì bí.

Một hôm, có người gửi cho nó một hộp quà với nội dung tám thiệp cực kì sốc, đó là một lời tỏ tình với nó, và người đó kí tên là Ken. Điều này khiến Thoại giận vô cùng, và cậu ấy tìm đến lớp của Phong Ken vì chắc chắn rằng Ken không ai khác ngoài Phong 12 Tin cả (Phong Ken học 12 Tin), nó đuổi theo ngăn cản nhưng không được. Nhưng khi đến lớp của Phong Ken, cả nó và Thoại đều bất ngờ khi biết rằng cả lớp 12 Tin ai cũng có chữ Ken phía sau tên làm biệt danh. Và “đau” nhất chính là người tặng quà cho nó không phải là Phong Ken, mà là một người khác.

Ngày hôm sau, trong khi đang đứng đợi xe của nhà Quốc Hy đến đón (vì nó phải đảm nhận việc chăm sóc Hy 2 tiếng mỗi ngày nên được đưa đi đón về), nó nhận được một tờ giấy, và đó là của người đã gửi hộp quà ngày hôm qua, người ấy hẹn nó ra cổng sau để gặp mặt. Vì tò mò, nó đã tới chỗ hẹn. Kết quả là bị bắt cóc. Lũ người bắt cóc dẫn nó đến một ngôi biệt thự lớn nằm cách xa thành phố, trong lúc bị đưa đi nó đã kịp thời nhắn tin cho Quốc Hy (Quốc Hy có đưa điện thoại cho nó để tiện liên lạc) báo cậu nhóc báo cảnh sát. Khi bị đưa vào trong ngôi biệt thự, nó nhìn thấy một học sinh cùng trường với nó đang đứng chờ nó. Và sau này nó mới biết đó là Tùng- bạn thân của Phong Ken. Tùng xin lỗi vì đã tặng quà cũng như bắt nó đến đây, nhưng tất cả đều có nguyên nhân, anh ta muốn nó đợi một người nữa đến rồi sẽ kể cho nó nghe sự tình, và nó đồng ý. Không lâu sau nó nghe thấy Phong Ken đứng ngoài và đập cửa la lớn. Có lẽ Phong Ken tưởng nó bị người lạ bắt cóc thật. Và những biểu hiện của Phong khiến nó thấy vô cùng kì lạ, anh ta rất quan tâm đến nó. Khi Phong Ken biết Tùng sắp xếp mọi việc đã vô cùng tức giận, hóa ra Tùng làm tất cả để thử lòng Phong Ken, để giúp cậu ta thừa nhận tình cảm với nó, để có thể quên đi nỗi đau 2 năm về trước rằng đã bị một cô bé rất giống nó bỏ rơi (Phong Ken đối xử tàn nhẫn với nó lúc ở quán bar là vì lý do này, vì nó quá giống cô bé ấy). Nhưng nổi tức giận của cả nó và Phong trước những hành động của Tùng nhanh chóng biến mất khi cả hai biết rằng Tùng sắp phải sang Mỹ để mở tim, và cậu ấy sẽ không bao giờ trở về được nữa, đây là việc duy nhất Tùng có thể làm để giúp cậu bạn thân trước khi lên máy bay. Một tình bạn thật cao cả.

Tối đó Phong Ken chở nó về nhà, sau khi hiểu ra tất cả nó không còn giận Phong nữa, anh ta cũng có nỗi khổ nên mới đối xử với nó như vậy. Trời đổ mưa, và nó đã đánh mất chìa khóa nhà lẫn chìa khóa cổng, chị Diên chở nhóc Bin sang nhà ngoại nên không thể về kịp trong thời tiết xấu như thế này (nhà ngoại cách nhà nó hơn 10 cây số), nó cũng không có bà con gì ở đây, không còn cách nào khác nó phải về nhà Phong Ken vì nhà anh ta còn một phòng trống dành cho khách. Trong lúc leo lên xe Phong Ken, nó bị trượt chân, và nếu không có Phong Ken níu lại kịp thời thì nó sẽ ngã nhào xuống đất. Nhưng thật không may, đúng lúc đó Quốc Hy xuất hiện và nhìn thấy tất cả, cậu nhóc đã hiểu lầm nó, tưởng rằng nó đang đùa giỡn với mình nên bỏ đi về.

Nó cố tìm cách giải thích cho Quốc Hy nhưng vô dụng, hình như nó đã gây tổn thương quá lớn cho cậu nhóc. Khi bị bắt cóc, nó đã làm rơi điện thoại mà Hy đưa cho. Sau một ngày làm người mẫu nghiệp dư cho một shop thời trang (cái này là tình cờ), nó được trả tiền công và theo nó là đủ để mua đèn lại chiếc điện thoại khác cho Quốc Hy. Nó nhờ Thoại chở đi mua, cậu ấy chở nó vào một quầy điện thoại lớn, và nó đã mua được một cái ưng ý và giống với cái cũ. Nhưng điều mà nó không biết rằng số tiền mà nó mua được chiếc điện thoại này chỉ bằng 1/3 số tiền thực tế. Đó là một chi nhánh của công ty của gia đình Trần Thoại. Nó đem điện thoại đi trả Quốc Hy và bắt gặp cậu nhóc đang đứng nói chuyện với Vy Linh, nhưng cậu nhóc đã ném chiếc điện thoại đó trước mặt nó. Và lần này thì nó không thể chịu đựng được nữa. Hy đã hành động quá đáng. Nó bật khóc chạy đi, nó không có lỗi gì cả nhưng lại phải chịu đựng sự sỉ nhục lớn như thế. Nhưng cũng nhờ chuyện này nó mới phát hiện ra người nó thích là Trần Thoại, nó đã quá mơ mộng ở xa xôi mà quên đi người bên cạnh, và lúc này sau khi gặp biến cố như thế nó mới hiểu ra tất cả. Và nó chọn Trần Thoại.

Sau một thời gian, Quốc Hy mới hiểu hết mọi chuyện và muốn xin lỗi nó, nhưng nó không tha thứ.

Đoạn tiếp sau đây là lúc Quốc Hy đến nhà nó xin lỗi và bị nó đuổi về.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Thiếu Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Xin lỗi.

Tôi quay lưng bỏ đi, tôi không muốn nói gì thêm nữa...cậu nhóc vẫn đứng đó, trong lặng im và nhìn tôi...

.

Sáng mai.

.

Tôi đến lớp với tâm trạng khá tốt, bao nhiêu đau khổ tôi đã bỏ đi để sống vui vẻ hơn. Trần Thoại vẫn chưa đến, không hiểu sao lúc này tôi lại cảm thấy vui khi nhìn thấy cậu ấy, ít ra tôi cũng có một người để quan tâm...

.

Nam bần trên đột ngột quay xuống hỏi tôi:

.

- Di này..., Trần Thoại có nói gì với cậu không?

.

- ??? Nói gì cơ??? – tôi cảm thấy khó hiểu

.

- Thế là không nói rồi, mà thôi, cậu cũng đừng quan tâm! – Nam nói với vẻ hơi ái ngại rồi quay lên.

.

Tôi chợt cảm thấy khó hiểu. Không biết Trần Thoại đang có vấn đề gì đây...

.

Đang loay hoay với đồng bài tập Toán chợt có ai đó vỗ vai tôi...

.

Nhìn lên...đó là Vy Linh!

.

- Có chuyện muốn nói với cậu! ra đây!

.

- ???

.

- Đừng ngại ra như thế! Tôi bảo thì cậu cứ ra đây!

.

Mặc dù không biết chuyện gì như chỉ cần nhìn thấy Vy Linh là tôi cũng đủ thấy có chuyện chẳng lành!

.

Tôi đi theo cô nhóc ra lan can.

.

- Cậu đang quen với Quốc Hy 10 Pháp???

.

- Hà??? Quốc Hy???

.

- Có hay không?

.

- Đó là trước đây, bây giờ thì không còn quan hệ gì nữa!

.

- Đừng bỏ rơi nó lúc này...

.

- ???

.

- Tôi muốn cậu bên cạnh nó! Ít ra là trong thời điểm này!

.

- Vì sao chứ? Mà cậu với Quốc Hy có quan hệ gì???

.

- Nó là em họ tôi! Bây giờ nó đang phải chịu đựng một nỗi đau tinh thần rất lớn, nó nói với tôi chỉ có cậu mới khiến nó thấy được an ủi phần nào...Nếu cậu bỏ rơi nó lúc này tôi sợ sẽ có chuyện không hay xảy ra...

.

- Là sao chứ? Tôi không hiểu???

.

- Bố mẹ nó sắp ly hôn, từ nhỏ đến lớn nó luôn phải sống trong một bức tường giả tạo của tình thân, bố mẹ nó không như bao người khác, họ thương con bằng cách tạo áp lực cho con, anh và chị nó đều là nạn nhân đau khổ và bây giờ đến lượt nó.

.

- Nhưng tại sao lại ly hôn?

.

- Vì bố của nó có người khác! Thôi, cậu chỉ biết như thế là được... Đừng bỏ rơi nó vào lúc này.

.

Vy Linh nhìn tôi như van lơn rồi quay lưng về lớp, tôi thần thờ...

.

Vào lớp, Trần Thoại nhìn tôi cười rồi vẫy tay, có lẽ cậu ta lại có làm ra chuyện gì kì cục nữa đây!

.

- Có chuyện gì mà cười như đười ươi thế kia? – tôi cũng cười

.

- Tại vào lớp không gặp you đâu nên nhớ thôi!

.

- Có cần phải ướt át như thế không? – tôi nhăn mặt

.

- Tất nhiên! Ngồi xuống đây tôi đưa cho cái này! – Thoại lúi tôi ngồi xuống

.

Cậu ta móc từ trong túi ra một chiếc hộp nhỏ rồi đưa cho tôi.

.

- Cái gì thế này?

.

- Tặng you đó! – Thoại gãi gãi đầu

.

Tôi nhìn thắc mắc rồi mở ra...có lẽ các bạn sẽ nghĩ rằng đó là một chiếc nhẫn hay dây chuyền hay đại loại như thế nhưng không phải...đó là một chiếc huy hiệu in hình tôi và ...Thoại dựa vai vào nhau+_+. Nhưng theo tôi nhớ thì đã khi nào tôi và cậu ta chụp ảnh chung đâu nhỉ???

.

- Cái này??? ở đâu ra thế?

.

- Cậu đúng là...ảnh ghép đó! Nhưng trông thật đấy chứ???

.

- Trời! khủng sao?

.

- Có gì đâu! Có cái đó khi nào tôi cũng cảm giác cậu ở gần tôi và cậu cũng thế! Chẳng lẽ chưa bao giờ cậu nhớ tôi à? – Thoại nhìn tôi với vẻ trách cứ.

.

- Ôi trời! Ngày nào mà chẳng gặp cái mặt cậu thì nhớ gì nữa chứ??? – tôi phì cười

.

- Cậu cứ nghĩ thế đi! Biết đâu không thấy tôi thì lúc đó đừng có khóc um lên nhé!

.

- Thôi thôi! Cậu cứ nói chuyện gì không đâu à! Từ khi tôi vào lớp này đến giờ đã bao giờ tôi thấy cậu tách tôi được một mét đâu! Khi nào cũng kề sát bên tôi! Làm sao mà biến đi được chứ! – tôi càng cười to hơn.

.

- Kệ cậu! Mà không cảm ơn tôi à?

.

- Quên! Cảm ơn quái vật đáng yêu!

.

Mặc dù hơi buồn cười nhưng tôi lại cảm thấy có cái gì không hay sắp xảy ra... Một linh tính kì lạ!

.

Ra về.

Tôi đứng trước cổng đợi mẹ đón, hôm nay tôi phải đi mua xe đạp mới, chiếc xe địa hình của bố đem ra Gia Lai tôi không đi được! Đúng là mệt mỏi với chuyện xe cộ!

Bỗng tôi thấy Quốc Hy bên kia đường, cậu nhóc đang đứng đối diện và nhìn tôi, chợt tôi nhớ đến những lời Vy Linh nói, cậu nhóc đó...có thật là đang phải chịu đựng những điều như thế không?

Đi học

Trên đường mẹ chở về tôi nhìn thấy một vụ đụng xe, có vẻ không nặng lắm, nhưng người bị dính đòn hình như là ... Phong Ken??? Và một cô gái nào đó. Tôi ngoái đầu nhìn nhưng mẹ đi nhanh quá. Không biết có phải Phong Ken không nữa!

Mấy ngày này Senil phải nghỉ học vì bố nó ốm nặng, nó phải sang Mỹ coi tình hình, không có cô nhóc tôi cảm thấy buồn buồn trong lòng, dù sao cũng là bạn thân nhất của tôi, nó chỉ có mình bố nó là người thân, mong cho bác ấy mau chóng khỏi bệnh.

Tôi ngồi vào bàn học, lôi chiếc huy hiệu Trần Thoại tặng ra ngắm nghía, cậu ta cũng thật thú vị. Bây giờ chẳng còn lo nghĩ gì nữa! Tôi đã chọn Trần Thoại để bắt đầu...

Sáng hôm sau...

Đang ngủ với nhóc Bin trong phòng, tôi chợt thấy nhức nhức lỗ tai khi nghe ai đó gọi tên mình.

- Giờ mà còn ngủ nữa hả? Dậy đi! Ylen dậy đi!

Tôi mắt nhắm mắt mở nhìn lên, Ylen? Ylen? Cái tên này...chỉ có một người gọi tôi bằng cái tên này...nhưng đây là phòng tôi thì làm sao có thể??? Có lẽ là đang nằm mơ rồi! Thế là tôi trùm chăn và ngủ tiếp!

Nhưng cái chăn đã tự động rời bỏ tôi+_+. Lần này không muốn tỉnh cũng phải tỉnh, nhóc Bin bị đánh thức khóc um lên khiến tôi hốt hoảng đổ dành, bây giờ mới nhìn rõ thực sự...kể đứng trước mặt tôi chính là Quốc Hy+_+. Tôi giật bản mình!

- Làm sao....làm sao....cậu lại ở đây chứ?

- Tôi kêu mãi không thấy ai ra mở cửa, mà căn bản là cửa nhà mở toang ra nên phải lên tìm Ylen thôi chứ sao nữa!

- Ôi trời! cậu đang nói chuyện đùa à? Nhà tôi sao lại không đóng cửa chứ?

- Không tin xuống mà xem! Cũng may tôi tới sớm nếu không thì giờ Ylen không còn nằm được ở đây đâu mà đã bị ném ra ngoài kia rồi!

Tôi không tin. Nhưng thoáng giật mình. Người rời khỏi nhà cuối cùng trong sáng này chỉ có chị Diên thôi. Mà tính chị ấy thì đáng trí như người già. Thôi rồi, chắc chắn là chị quên khóa cửa nhà rồi!

Sau một hồi ra sức vỗ về kiêm dọa nạt tôi mới dừng được việc thằng Bìn khóc ré lên. Thật là khổ sở. Tôi bế nó xuống nhà rồi rửa mặt đánh răng cho nó ăn sáng và cuối cùng là đưa nó đi học. Quốc Hy thì cứ ngồi trên ghế nhìn tôi tất bật như người mẹ trẻ thời @. Bực như con mực!

- Đi học thôi Bìn!

- Di Di ơi! Mình lại phải đi bộ à??? – thằng nhỏ phụng phịu.

- Chứ gì nữa? trường Bìn gần xít nhà mà!

- Nhưng Bìn không thích đi bộ! – nó lắc lắc cái đầu, hai má tròn quay rung rung theo.

- Thì đi có muốn đi bộ đâu, nhưng mẹ Diên hôm nay có việc phải đi không chờ Bìn đi học được, đi lại không có xe đạp, chịu khó đi nhóc! – Tôi cũng ngán ngẩm

Thằng nhỏ tuy quậy nhưng khá vâng lời. Nó lon ton cầm cái cặp xách Doremon rồi chạy nhanh ra cửa. Tôi cũng cuốn quýt bước ra. Chợt chân tôi khựng lại. Hình như tôi quên cái chi đó. Là Quốc Hy!

Tôi quay lưng nói với cậu nhóc.

- Cậu ở đây chờ tôi!

- Không!

- Trời ơi! Sắp trễ học thằng nhỏ đến nơi rồi! làm ơn nghe lời chút đi! – tôi bực mình

- Này nhóc! Anh chờ đi học nhé!

- Hơ! Nói cái gì thế???

- Tôi đi xe máy, chẳng có lý do gì để thằng nhỏ phải đi bộ cả!

Nói đoạn Quốc Hy tiến ra sân rồi dắt xe. Tôi nhấp nháy mắt khó hiểu. Nhóc Bìn đứng bên cạnh cầm ống quần tôi lay lay.

- Di ơi! Anh đó là ai thế? Bìn có được đi với anh không dĩ?

.

- Thì...

.

Tôi nhìn đồng hồ, đúng là không còn nhiều thời gian. Ngẫm nghĩ năm giây...

.

- Uh! Nhanh lên kéo trễ!

.

Thế là tôi bế thằng nhóc lên xe đặt nó ngồi sau lưng Quốc Hy, sau đó cũng leo lên. Chiếc xe rú ga chạy đi thoát khỏi con hẻm nhỏ.

.

Tôi trường mẫu giáo, tôi bế nhóc Bìn xuống rồi dẫn vào lớp giáo cho cô giáo. Đứa nào học mẫu giáo hình như đều sợ cô hơn sợ mẹ. Cô giáo nói gì nó làm nấy trong khi mẹ nó la đến rất cổ nó cũng không nghe. Chị Diên bảo nó ăn cháo thì nó cời áo, bảo nó đi ngủ thì nó lại đi mở tủ, bảo nó đứng thì nó ngồi, ...nói chung là toàn hiểu sai ý mẹ nó. Trong khi cô giáo nói một là nó làm một, cho gì ăn nấy! Cũng như bây giờ nó cũng cứ nghe theo lời cô giáo bằng cách chào tôi như chào mẹ nó:

.

- Thưa mẹ con đi học! – nó cúi xuống chào tôi như vẫn làm với mẹ nó, tôi phì cười xoa đầu nó.

.

- Thằng nhỏ này! Thôi vào lớp đi!

.

Thằng nhóc nghoe nguẩy cái mông tròn quay chạy vào trong, hai tay tè tè hai bên, đứa nhỏ nào mập mạp hình như đều có tướng chạy giống nó thì phải.

.

Tôi lắc đầu mime cười rồi quay lại tiến về phía Quốc Hy, nhưng...

.

“Mới tí tuổi đầu mà đã làm mẹ rồi, chặc! tụi trẻ bữa nay ghê quá! Thằng chồng nó cũng còn búng ra sữa nơi kia, đúng là...”

.

Tôi và Quốc Hy như bị điện giật, đứng tê liệt nhìn xung quanh. Những bà mẹ xung quanh đang nói cái gì thế này...trời đất ơi...

=====

Ăn sáng

.

- Các bác ơi! Cháu là di của nó! Không phải mẹ! – tôi hốt hoảng phân bua.

.

Nhưng những ánh mắt vẫn không hề thay đổi...

.

- Kệ họ! lên xe đi! – Quốc Hy gọi lớn

.

Giờ có nói gì thì họ vẫn không tin. . .tôi đành lùi thủi leo lên xe, dư luận quả thật là đáng sợ. . .

.

Cậu nhóc dẫn tôi tới một nhà hàng toàn chữ Trung Quốc. Tôi bước xuống nhìn ngơ ngác. Một lát sau Quốc Hy lôi tôi vào trong. . .

.

Người phục vụ dọn ra một bàn đầy thức ăn, nhìn khá bắt mắt.

.

- Ylen nhìn gì nữa! ăn đi!

.

- Ăn sáng đây à?

.

- Uh!

.

Tôi nhìn Quốc Hy rồi cúi xuống nhìn đồng thức ăn. Một giây sau tôi cầm đũa và bắt đầu bữa sáng.

.

- Ừc! – tôi tròn mắt.

.

- Sao thế?

.

- Ừc . . . ừc. . .

.

- Này! Ylen làm sao thế?

.

Tôi không nói được gì, hai tay quặt quật, mặt đỏ hơn gấc chín.

.

- Trời ơi! Có gì thì nói cho tôi biết chứ?

.

Tôi chỉ tay lên cái áo mà mình đang mặc, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng. . .

.

Quốc Hy nhìn chăm chăm nhưng vẫn chưa hiểu. . .

.

- Đỏ? Nước mắt?Chẳng lẽ cay sao?

.

Lạy trời cậu nhóc đã hiểu. . .

.

Tôi gục gục...

.

Quốc Hy liền chạy như bay tới quầy phục vụ mang về cho tôi một chai nước.

.

- Xin lỗi! tôi quên nói! Đây là nhà hàng Trung Quốc nổi tiếng với những món ăn cay!

.

Tôi nhăn mặt... uống một hơi gần hết chai nước, vị cay vẫn còn trong miệng, thế là bữa sáng hôm nay của tôi là nước!

.

Tôi và cậu nhóc rời khỏi nhà hàng đó để lại nguyên si đồng thức ăn trên bàn...

.

- Có đến nỗi phải như thế không? – Quốc Hy vừa ái ngại vừa buồn cười khi thấy khuôn mặt thâm sâu của tôi.

.

- Sao lúc nào cậu cũng chơi tôi một vỏ đau thế chứ?

.

- Tôi có biết đâu! Tại tôi quên thôi! Đi nơi khác không cay ăn vậy!

.

- Thôi thôi! Cậu dừng lại đây! Tôi vào trong mua cái này cho ăn!

.

Chiếc xe dừng lại trên vỉa hè, tôi nhảy xuống chạy vào trong, mười phút sau...

.

- Đây là cái gì thế?

.

- Mì! Không còn câu hỏi nào có duyên hơn nữa à?

.

- tôi không ăn được mấy thứ này! Mất vệ sinh lắm!

.

- Công tử nó vừa thôi! Cầm lấy và ăn đi!

.

- Nhưng...

.

- Cái gì nữa???

.

- Chẳng lẽ đứng như thế này mà ăn????

.

- Ừ nhĩ!

.

Thế là cậu nhóc chở tôi vào đường dành cho người đi bộ, dựng xe bên lề rồi kiếm một cái ghế đá và thưởng thức buổi sáng + _ +

.

- Sao trông cậu ăn khổ sở thế??? Chẳng nhẽ chưa bao giờ ăn mì ồ ồ à?

.

- Uh!

.

Tôi suýt nghẹn.

.

- Bỏ tay! Cậu đúng là công tử thuần túy!

.

Tôi và cậu nhóc ngồi nói huyên thuyên, ồ mì cứ vui dần, vui dần...

.

Chợt cậu nhóc quay sang phía tôi.

.

- Ylen thích tôi chứ?

.

Tôi nuốt luôn miếng chả xuống cổ.

.

- Sáng sớm cậu bị đứt sợ nào trong đầu rồi à?

.

- Mất cả hứng! – cậu nhóc khó chịu – Tôi hỏi thật! Thích tôi chứ?

.

- Thích thì không! Nhưng có cảm tình! – tôi cười khì.

.

- Thôi! Tôi không cần!

.

Có vẻ cậu ta giận, tôi liền lấy tay chọc chọc vào hông cậu nhóc.

.

- Làm cái gì thế?

.

- Không nhột à?

.

- Đúng là đồ con nít!

.

- Không biết ai con nít hơn ai đâu! – tôi bật cười ha hả, cậu nhóc ban đầu nhú mồm nhưng sau đó cũng cười.

.

Chợt điện thoại Quốc Hy đổ chuông.

.

- Alo!

.....

.

Mặt cậu nhóc bỗng dừng tối sầm lại. Chiếc điện thoại tuột khỏi rơi xuống.

- Có chuyện gì thế?

.

Cậu nhóc im lặng, cúi mặt xuống rồi ngẩng lên, cười một cách đau khổ.

.

- Họ đang ở tòa...

.

Tôi im lặng...

.

- Tôi không hiểu họ lấy nhau để làm gì nữa! hôn nhân quả là một sự hành hạ!

.

-

.

- Anh hai chị ba đều phải chịu đựng cả rồi! có lẽ đã đến lượt tôi!

.

- ...

.

- Họ muốn chúng tôi là những đứa con khác thường, họ không cho chúng tôi một cuộc sống bình thường như bao người khác.

.

Tôi cứ im lặng nghe những lời nói ngắt quãng của Quốc Hy, có lẽ cậu ra không quen tâm sự với người khác. Qua dòng tâm sự đứt rời đó tôi mới hiểu được rằng cuộc sống của cậu nhóc quả thật không bình thường. Ba mẹ Quốc Hy không cho cậu ta kết bạn với bất kì ai từ khi lên năm cậu ta đã phải làm quen với những phương pháp học khắc nghiệt. Chẳng bao giờ trong gia đình có được một bữa cơm đầy đủ thành viên, ba mẹ Quốc Hy trên danh nghĩa là vợ chồng nhưng họ đều có những mối tình vụng trộm. Điều kì lạ là họ chấp nhận và coi đó là chuyện bình thường. Giữa họ chỉ có sự ràng buộc bằng con cái. Một cặp vợ chồng không cãi nhau, không ghen tuông, tháng ngày trôi qua chỉ là sống với nhau bằng nghĩa vụ. Cuộc đời của cả ba đứa con đều được họ sắp đặt sẵn như là một sự lên lịch công tác. Và bây giờ dùng một phút họ li hôn, cũng không lý do, không thông báo.

.

Một gia đình kì lạ.

.

Có lẽ vì sống trong một môi trường như thế nên tính cách Quốc Hy đôi chỗ khó hiểu, cậu ta nói ra tất cả bằng một giọng đều đều, gương mặt lạnh tanh, tôi nhìn mà đau lòng... còn quá trẻ để cậu nhóc phải chịu đựng những điều như thế!

.

Cậu nhóc chở tôi về nhà, trước khi quay xe đi, tôi nói:

.

- Sẽ không sao chứ?

.

- Có lẽ...

.

Chiếc xe vút thẳng về phía trước, khuất dần sau con hẻm để lại những vết khói mờ mờ.

.

Tôi chọn nghĩ: nếu cậu ta cứ mãi cô đơn một mình như thế thì sẽ có lúc không còn cảm giác với cuộc đời này nữa thì làm sao đây.

.

Chiều.

.

Chị Diên chở tôi đi học. Không biết mấy ngày nay có chuyện gì mà chị ấy cứ thần thờ như người mất hồn, hỏi thì lại không nói...

.

Mới ló mặt vào trường đã nhìn thấy Trần Thoại đứng dựa vào thành ghế đá vẫy tay cười toe toét. Đầu tóc vàng hoe dưới ánh nắng trông càng đậm màu hơn. Cũng may cậu ta trắng trẻo chứ mà đen đui thì nhìn chẳng khác nào quái vật.

,

Tôi tiến lại, chưa kịp chào hỏi câu nào thì Trần Thoại đã vác tay lên vai tôi dẫn vào trong.

.

- Làm cái gì thế? Họ nhìn kia!

.

- You quan tâm làm gì!

.

- Sao hôm nay động trời đi học sớm vậy?

.

- Cũng không biết nữa! Chắc tại nhớ you!

.

- Lại thế nữa!

.

- Tôi có cái này muốn cho you, vào đây nhanh lên!

.

Thế là cậu ta lôi tôi vào lớp, với chiều cao trên một mét tám của mình, cậu ta đứng với tôi trông chẳng khác nào cha con! Nói thế thôi chứ tôi cũng được

một mét sáu cho bộ! nhưng có lẽ vì Thoại to con quá, cái lưng dài và rộng của cậu ta che gần hết người tôi như một cái bóng lớn trùm lên giữa trời nắng gắt...

.

- Thoại lôi trong cặp ra một chiếc điện thoại khá xịn trước mặt tôi.

.

- Có ý gì thế?

.

- Cho you đấy! Không có điện thoại liên lạc phiền phức lắm!

.

- Thôi! Đắt tiền lắm!

.

- Trời! không đắt sao tặng you chứ?

.

- Nhưng tôi thấy không cần thiết!

.

- Kì cục nhỉ? Bạn trai tặng thì cứ nhận, cần gì phải e dè thế chứ?

.

- Có thích nhau đi chẳng nữa thì vẫn phải độc lập, của cậu cậu dùng của tôi tôi dùng, cái việc cho nhận kiểu này chẳng khác gì lợi dụng nhau. Tôi không thích!

.

- Thật là! Tôi cho you mượn tạm, khi nào you có thì trả cho tôi! Ok? Chứ nhiều đêm đang ngủ đột nhiên nhớ you thì biết làm sao???

.

- Trời đất!

.

- Cảm đi! Cứ cho là mượn vậy! Bạn bè còn mượn được của nhau hưởng gì tôi và you...

.

- Thôi được!

.

Tôi cầm lấy điện thoại. Trần Thoại mỉm cười xoa xoa đầu tôi.

.

- Có thể chứ!

.

- Cái cậu này! – tôi bực mình.

.

- Tường Di! – tiền Senil từ ngoài cửa lớp, nó về rồi!

Cô nhóc cười híp mắt định chạy vào ôm tôi nhưng...

- Nguyễn Hàn Băng! – lần đầu tiên tôi nghe một thành viên trong lớp gọi tên Việt của cô nhóc, và đó là giọng của Nam, cậu ta đang đứng trước mặt Senil.

- Này anh bạn cùng bàn! Cần gì phải tiếp đón tôi “nồng hậu” như thế chứ? – Senil sau một phút giật mình bỗng cười khi vỗ vai Nam như một chiến hữu.

- Mình tặng cậu! Hãy làm bạn gái của mình!

Tất cả những ai có mặt trong lớp lúc này đều đứng bất động khi nhìn thấy Nam quỳ xuống trước mặt Senil chia bó hoa cùng hộp quà giấu sau đưa lên cho cô nhóc cùng một lời tỏ tình không thể “trực tiếp” hơn! Chuyện gì thế này???? Có người tỏ tình với Senil, với “hoàng tử” sao??? Một đứa con trai tỏ tình một đứa còn “con trai” hơn cả “con trai”...đúng là kì tích ngàn năm có một! Khỏi nói thì các bạn cũng biết Senil sốc đến mức nào! Cô nhóc tròn đôi mắt, khuôn mặt dần dần chuyển sắc...Trần Thoại và tôi nhìn nhau nắm giầy rồi bật cười...

- Cậu...cậu đang làm cái gì thế này? – Senil nhìn Nam không chớp mắt.

- Tôi thích cậu! Thích cái vẻ nữ tính ẩn sau chất nam tính của cậu! Đồng ý làm bạn gái của tôi nhé! – Nam rành mạch, nói với một thái độ nghiêm túc.

- Cậu! cậu điên thật rồi! – Senil lắp bắp, quả thật cô nhóc đang xấu hổ, khuôn mặt đỏ lừ.

Cả lớp sau khi há hốc mồm kinh ngạc thì đồng loạt vỗ tay và rú lên. Một phần là chúc mừng Senil đã có người theo đuổi, nhưng phần nhiều là để tuyên dương sự quả cảm tuyệt vời của Nam.

Tôi chạy lại phía Senil, cố gắng nhin cười vỗ vai cô nhóc:

- Thôi! Người ta đã có nhã ý tặng thì nhận cho phải phép!

- Cậu cũng có vấn đề rồi sao? – Senil nhìn tôi trách cứ xong rồi bỏ đi xuống chỗ ngồi để mặc cậu Nam quỳ dưới chân cũng bó hoa to oạch.

Sau khi Senil về chỗ, Nam đứng dậy, nhìn Senil rồi hùng hổ tuyên bố:

- Tôi biết trước thế nào cậu cũng hành động như vậy nhưng tôi sẽ không bỏ cuộc!

Nói rồi cậu nhóc cũng chạy về chỗ ngồi đặt bó hoa cùng hộp quà lên phần bàn của Senil rồi ngồi xuống bên cạnh...lời sách vở ra học @_@! Đúng là không thể hiểu nổi!

Suốt buổi học tôi và Trần Thoại ngồi phía sau nhìn lên cặp đôi kì quặc đó mà cứ tủm tỉm cười. Tình iu kiểu như thế thật thú vị. Senil làm bộ lạnh lùng không nói câu nào với Nam, mặt lúc nào cũng quay đi hướng khác, Nam cũng không nói năng gì, cứ hể Senil có hơi hướng quay về phía mình là cậu ta lại cười toe toét. Làm sao mà không buồn cười được chứ???

Ra chơi...

Senil dẫn tôi ra ghé đá, vẻ mặt cô nhóc trông không thể thâm hơn.

- Sao thế? Lần đầu tiên được người khác giới tỏ tình chứ không phải người cùng giới nên bất ngờ à? – tôi cười.

- Cả Di mà cũng chọc tôi nữa sao? – Senil bực mình.

- Thì đúng mà!

- Làm sao có thể như thế được chứ? Thằng nhóc đó quả là có vấn đề!

- Ai lại đi nói người thích mình là có vấn đề chứ! Nam cũng dễ thương mà!

- Dễ thương cái con lươn. Di nghĩ đi: tôi chỉ yêu có mình Di thì làm sao có thể???

- Cậu đừng như thế nữa! Cậu có yêu tôi đến như thế nào thì cũng chỉ là tình bạn, cao lắm thì tình thân, cậu không thể chỉ mãi biết có tôi, cậu cũng là con gái, đó là sự thật không thể chối cãi được! vậy nên cậu cũng phải có cho mình một tình yêu đúng nghĩa chứ!

- Nhưng ...

- Hay là cậu ghét Nam? Có lẽ thế! Cậu chỉ coi con trai như những đứa bạn cùng giới nên khó chấp nhận là phải. Nhưng nếu như thế thì sao hồi nãy cậu không từ chối thẳng thừng luôn đi, hay là nói cậu ghét cậu ta, có gì mà lại im lặng???

- Ồ!...Chuyện này... - như bị tôi rà trúng tim đen, cô nhóc ấp úng như gà mắc tóc.

- Sao? Ghét người ta hay thích người ta đây???

- Tôi không nói chuyện với cậu nữa!

Senil giận dỗi bỏ đi, cái dáng con trai ấy khuất sau cửa lớp, tôi lắc đầu mỉm cười...Senil đã đến lúc phải trở về với hình ảnh con gái rồi. ...

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Thiếu Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Hẹn hò...

Ra về.

.

Trần Thoại nắm tay tôi giữ lại.

.

- Có chuyện gì thế? – tôi ngạc nhiên quay lại.

.

- Sáng mai nghỉ học, tôi với you hẹn hò nhé!

.

- Cái gì??? Hẹn hò???

.

- Cần gì mà phải ngạc nhiên đến thế nhỉ? Nếu nói một cách thẳng thắn thì tôi với you đã khi nào đi chơi với nhau đâu??? Quà thật là một thiếu sót trầm trọng.

.

- Cái này...nhưng tôi sợ không được, ba mẹ với chị hai không cho tôi đi đâu!

.

- Tôi không biết! Hay you muốn tôi tới tận nhà năn nỉ gia đình you như khi trước? phiền phức cho you lắm đó!

.

- Cái cậu này! Thôi được! để tôi coi thử xem sao!.

.

Buổi tối tôi cố gắng tìm mọi cách để nói chuyện đi chơi với ba mẹ và chị hai nhưng cứ sợ sợ, ba mẹ thì không sao, chứ chị Diên thì...

.

Nhưng cũng phải thử xem sao, dù sao mai ở nhà một mình cũng chán lắm!

.

- Ba mẹ này!

.

- Có chuyện gì thế?

.

- Ngày mai trường con thi học sinh giỏi nên con được nghỉ học, ba mẹ cho con đi chơi với bạn nhé!

.

- Thế à? Mà bạn nào thế?

.

- Dạ bạn cùng lớp con ạ!

.

- Cũng được! nhưng coi chị con có đồng ý không đã!

.

Tôi quay sang nhìn chị Diên, chị ấy hình như không để tâm mấy đến câu chuyện giữa tôi và ba mẹ, khuôn mặt cứ như đang suy nghĩ chuyện gì, nhân cơ hội tôi liền hỏi:

.

- Chị Diên! Mai em đi chơi với bạn nhé!

.

- Mà ưng đi đâu thì tùy! Hỏi chị làm gì!

.

Tôi há hốc mồm ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên chị ấy cho phép tôi đi chơi với thái độ dễ dàng như vậy. Đúng thật là chị ấy đang có chuyện gì rồi, nhưng dù sao thế cũng tốt, tôi nhảy cẫng lên sung sướng,

.

Đang ngồi trong phòng học bài, chợt chị Diên gõ cửa phòng rồi đưa cho tôi hai cái áo.

.

- Là gì vậy chị?

.

- Hàng mẫu của công ty tao, áo đôi kiểu mới nhất năm nay, tao được tặng một bộ nhưng không biết làm gì, cho mày với con Senil mặc đó!

.

Tôi nhìn chăm chăm hai cái áo trên tay, màu đen, kiểu dáng đúng là model thật...hay là...

.

1h30 sáng.

.

Tôi đang ngon giấc thì tiếng chuông điện thoại reo lên inh ỏi, tôi mắt nhắm mắt mở rời khỏi giường đi tìm nguồn gốc của thứ âm thanh đáng nguyên rủa. nó phát ra từ chiếc cặp yêu dấu của tôi! Đúng rồi! Điện thoại của Trần Thoại. + _ +

.

Tôi cầm lên rồi bật nắp đặt lên tai:

.

- Alo!

.

- You đang nghe đây à! Nhớ you quá! Giờ thì đỡ rồi! Thôi ngủ đi! Mai tôi tới đón!

.

Ngắt cái cụp.

.

Tôi ngo ngác nhìn cái điện thoại, cậu này thật quá sức kì cục! phá hỏng giấc ngủ của người ta, mai gặp rồi chết với tôi!

.

Và tôi thả điện thoại lên bàn, nhảy vào giường trùm chăn ngủ. ...

.

Sáng hôm sau.

.

- Sao? Điện thoại nghe tốt chứ? – Thoại cười tươi nhìn tôi.

.

- Cậu khủng nó vừa thôi! Đồ độc ác! – tôi nhăn mặt

.

- Sorry! Tại lúc đó nhớ quá nên không kiềm chế được cảm xúc! Tha lỗi cho tôi nhé! – Thoại nói với thái độ thành khẩn khiến tôi không thể không bật cười.

.

- Thôi đi! Trông ghê quá!

.

- Đi thôi! còn đứng đây làm gì nữa!

.

- Khoan! Tôi có cái này!

.

Mặc dù rất xấu hổ nhưng tôi cũng chìa cái áo đôi ra cho cậu ta.

.

- Cái gì thế này? – Thoại cầm nó nhìn chăm chăm.

.

- ...

.

- À! Tôi hiểu rồi! You khiến tôi bất ngờ đấy! – Thoại cười sung sướng khi nhìn sang cái áo tôi đang mặc.

.

Thật không thể xấu hổ hơn. Lần đầu tiên tôi hành động kì cục như thế này! Đúng là khi “yêu” thì có nhiều thay đổi. ...

.

- Thế nào! Trông tôi đẹp trai chứ? – sau khi thay xong áo cậu ta cười toe toét hỏi tôi.

.

- Trời! thật không thể chịu nổi nữa mà! – tôi nhăn mặt lắc đầu trước sự tự tin của Thoại, nhưng sự thật thì cậu ta mặc cái gì cũng đẹp hết+_+

.

Thoại chờ tôi đến...sở thú!

.

- Cậu đưa tôi đến đây làm gì? – tôi thắc mắc

.

- Đi thăm khi! – Thoại thân nhiên.

.

- ???

=====

"Tai nạn"

.

- Chúng ta phải đi thăm tổ tiên của mình chứ?

.

Thoại cầm tay tôi dẫn vào trong, tôi thờ dãi trước sự kì cục của cậu bạn trai. Tôi biết Thoại có một nỗi buồn nào đó rất lớn, và cậu ấy cũng có một bí mật rất lớn mà chưa bao giờ nói cho tôi biết, đôi khi cậu ấy rất kì lạ....

.

Đi ngang qua mấy chuồng sư tử rồi cá sấu, rồi hồ tôi tái mặt hoảng sợ, mấy con thú này lỡ may mà bị xổng chuồng thì chắc nó xé tôi thành trăm mảnh thịt, càng nhìn càng sợ, càng sợ lại càng nắm chặt tay của Trần Thoại.

.

- Tới rồi! – Thoại reo lên.

.

Tôi cùng cậu ta tiến sát hàng rào sắt, những con khỉ đang leo trèo thoăn thoắt trên những cành cây, con nào con nấy nhìn nhanh nhẩu, linh động vô cùng, cái mõng rồi cái mũi cứ đỏ đỏ hây hây nhìn cực kì ngộ nghĩnh.

.

Bỗng một con tiến lại phía chúng tôi. Thoại nhìn rồi gõ gõ tay vào thành hàng rào.

.

- Khỉ con! Lâu ngày không đến thăm mày! Thế nào! Vẫn ăn rồi “ợ” bình thường chứ? Chắc mày nhớ tao lắm! tao cũng vậy!

.

Mặc dù không nói được tiếng người nhưng dường như chú khỉ này hiểu được những gì mà Thoại nói, mắt nó cứ ánh lên, hai cái tay khều khều trước mặt Thoại.

.

- Đây là bạn gái của tao! Người yêu duy nhất của cuộc đời tao! Mày thấy rồi chứ?

.

Tôi ngạc nhiên nhìn sang Thoại, cậu ta đang nói cái gì thế nhỉ? Giới thiệu bạn gái với. . .khi à?

.

Con khỉ nhỏ nhìn sang phía tôi, cái đầu nó nghiêng nghiêng, ánh mắt đắm chiều soi xét, tôi nhìn nó mà cứ nhấp nháy mắt.

.

Đột ngột nó nhảy sang phía tôi, dùng tay khều cái khuy áo giật giật khiến tôi chúi người vào thành rào, tôi hốt hoảng nhìn Trần Thoại, con khi nhỏ càng lúc càng giật mạnh hơn.

.

- Thoại! cậu còn đứng đó nữa à??? Mau cứu tôi đi chứ?

.

- You đừng sợ! nó đang chào “xã giao” you đấy!

.

Và rồi năm sáu con khi khác cũng nhảy tới chỗ tôi, đứa nắm quần đứa nắm tay áo, thậm chí có đứa nắm cả tóc tôi lôi lôi vào trong khiến cả người tôi dính chặt vào thành rào. Miệng tôi la oai oái, còn Thoại thì bắt đầu hốt hoảng.

.

- Thôi thôi! Chúng mày hơi quá rồi đấy! Đừng làm bạn gái tao sợ chứ? – Thoại vừa nói vừa lấy tay tách tôi và lũ khi ra, nhưng chúng nắm chặt quá.

.

- Thế này mà cậu bảo là xã giao à? Chúng đang muốn xé tôi ra thì có! Mấy con khi này! Chúng mày thả tao ra không thì bảo!— tôi nhăn mặt đau khổ vừa cố gắng lôi tay mấy con khi ra.

.

- Ai mà biết nó “nồng nhiệt” đến độ này! – Thoại ra sức tách mấy con “đít đỏ mũi to” này khỏi người tôi.

.

- Chúng mày quá đáng rồi nhé! Mau thả ra không tao đánh bây giờ! – Thoại nổi giận thật sự, lũ khi hình như biết được điều này nên dần dần thả tôi ra.

.

Sau khi con khi cuối cùng chấm dứt việc “nắm kéo”, tôi và Thoại mới bắt đầu thở phào nhẹ nhõm, mồ hôi mồ kê chảy ròng ròng.

.

- Xin lỗi you! Tụi nó bình thường không như vậy đâu! Chắc hôm nay mới bị tiêm thuốc nên vậy! – Thoại bào chữa.

.

- Hix! Giờ tôi mới biết khi cũng đáng sợ! – tôi nhăn mặt nhìn lại dung nhan mình...đúng là toi tả.

.

- Thôi! cậu ngồi đây để tôi đi mua kem! – Thoại lau mồ hôi rồi chạy đi.

.

Tôi ngồi trên ghế đá chờ. Từ lúc tới chuồng khi này đến giờ tôi để ý có một người đàn ông lạ cứ hay nhìn tôi.

=====

Gặp gỡ

.

Tôi cũng không để ý đến ông ta, nhưng cách mà ông ta nhìn tôi thì quả thật là kì lạ...

.

Đột nhiên người đàn ông đó tiến đến phía tôi, cách tôi chừng năm bước chân rồi dừng lại, dang hai tay như kiểu một thi sĩ sau khi tìm được nguồn cảm hứng liền “xuất khẩu thành thơ”:

.

- Trời thu trong xanh gió bay bay

Dáng người mong manh thoáng yêu kiều

Thấy em đứng cạnh bên chuồng khỉ

Nhìn em giống khỉ thế là yêu!

.

Tôi trợn mắt nhìn người đàn ông lạ...”chuồng khỉ”...”yêu”...tôi giật mình nhìn lại ông ta: đầu đội mũ bèo đen, trên mặc áo vest rách toe tua, dưới mặc quần đùi bông, chân mang...guốc! Người đó đang nhe răng cười với tôi...

.

Tất nhiên là tôi bỏ chạy! tôi dùng hết sức bình sinh ba chân bốn cẳng chạy, mới sáng ra đã gặp người khùng...

.

Tôi hoảng sợ cắm đầu chạy mãi, và hậu quả là va vào người ta. Ngẩng đầu lên, là Phong Ken....

.

.

Profile:

.

Họ và tên: Nguyễn Khải Phong.

.

Tuổi: 18.

.

Đặc điểm nhận dạng: một lúm đồng tiền bên trái.

.

Chỉ số TC: 100

.

Chỉ số BA: 100.

.

.

- Hơ! – tôi ngờ ngàng

.

- Em sao lại ở đây?

.

Không nói nhiều tôi chạy lại phía sau lưng Phong Ken núp, tôi sợ ông ta sẽ đuổi theo mình.

.

- Có chuyện gì thế? – Phong Ken quay lui hỏi với vẻ lo lắng.

.

- Hix! Tôi vừa gặp một người điên!

.

- Há???

.

Tiếng Trần Thoại sau lưng khiến cả tôi và Ken giật mình.

.

- You đang làm cái gì thế?

Nói đoạn cậu ta chạy tới lôi tôi ra, máu ghen nổi lên rồi đây! Tôi không để ý nhiều liền cầm khuỷu tay Thoại nép vào.

.

- You bị gì thế?

.

- Người điên!

.

- Nói nhảm gì nữa đây!

.

- Tôi nói thật! Ờ chuông khi tôi gặp người điên! – tôi đau khổ.

.

Thoại cùng Phong Ken ngơ ngác nhìn tôi. Có lẽ họ không tin hoặc không hiểu những gì tôi nói. Chợt tôi nghe tiếng còi hú lên, một đám người đang đuổi theo một ai đó...nhìn kỹ thì chính là người đàn ông lúc nãy.

.

- Đó! Đó!

.

Tôi hươ tay chỉ chỉ về phía kẻ đang mang guốc mặc quần đùi chạy trốn khỏi đám người truy đuổi. Trần Thoại cùng Phong Ken nhìn theo.

.

Sau một hồi rượt đuổi cuối cùng đám người đó cũng bắt được ông ta. Hóa ra là bệnh nhân trốn trại. Trước khi bị đưa đi ông ta còn vừa nhìn tôi vừa làm nhảm mấy câu thơ khiến tôi nổi da gà:

.

“Nhìn em đứng cạnh bên chuông khi

Thấy em giống khi thế là yêu! “

.

Thoại và Ken sau một hồi ngơ ngẩn cuối cùng phá lên cười. Nỗi đau khổ của tôi mà họ lại cười được vui vẻ như thế! Thật là...

.

- Dám gọi bạn gái tao là giống khi à? Ông khùng này muốn chết thật rồi! – sau một hồi cười như chưa bao giờ được cười Thoại mới bắt đầu “nhận thức” ra.

.

Tôi bực mình đứng phụng mặt. Thoại chia cây kem trước mặt an ủi:

.

- Thôi! ăn đi! Còn cái gì nữa đâu!

.

Tôi cảm lấy rồi cắn một cái thật mạnh cho bõ tức, chạy như bị ma đuổi chỉ vì một ông khủng. Thật là xui xẻo.

.

Bây giờ tôi mới nhận ra Phong Ken không đi một mình mà với một người nữa. Một cô gái rất xinh, tóc nhuộm nâu, dáng cao cao và đang quàng vào tay anh ta.

.

.

=====

Người lạ

.

- Cô bé này là ai thế? – cô gái đó bây giờ mới lên tiếng.

.

- À! Một cô bé học cùng trường với anh, sau anh một lớp!

.

- À! Chào em! Chị tên là Tuệ Trân! Bạn gái của Ken! – chị ta nhìn Ken cười rạng rỡ.

.

- Chào chị! tôi là Tường Di! (nhìn thôi cũng biết chị ta với Phong Ken là quan hệ đó cần thiết gì chị ra phải nói như vậy nhỉ???)

.

- Còn đây là bạn trai em à? Đẹp trai thật đấy! Còn mặc áo đôi nữa! Trông hai em dễ thương thật! – chị ta khen mà tôi nghe sao cứ như mỉa mai ấy.

.

- Vâng! Tôi là bạn trai của Di! – Thoại không mấy thiện cảm với chị này thì phải.

.

Ken bỗng nhìn tôi và Thoại, ánh mắt dò hỏi. Chị này chẳng lẽ là mối tình hai năm của Phong Ken sao??? Mà sao tôi không thấy giống tôi chút nào vậy nhỉ, chỉ có đôi mắt to to là còn giống một chút, còn lại thì...

.

Thế là cuộc hẹn hò của hai người trở thành cuộc hẹn hò của bốn người.

.

Hôm nay không hiểu sao khu giải trí đông người hơn bình thường (sở thú này nằm sát khu giải trí). Tôi đi mà như lội lút (tại đông quá đi không nổi), Thoại cầm chặt tay tôi dẫn đi. Cũng may người cậu ấy cao to nên cũng đỡ cho tôi phần nào.

.

Tại sân trượt patin.

.

Sự thật là tôi không biết trượt. Trong khi Thoại, Ken và Tuệ Trần đều trượt rất siêu. Tôi đành ngồi xem.

.

- Em đeo giày trượt vào đi, rồi ra đây tôi tập cho mà trượt! – Ken đứng ở rìa sân chìa tay ra.

.

- Hơ! Không cần đâu! Anh cứ trượt đi! – tôi cười.

.

- Không thử thì làm sao biết mình làm không được chứ! nhanh lên!

.

Tôi ái ngại rồi nhìn xuống đôi giày. Nếu ngồi không thể này kể cũng chán thật. Thế là tôi lấy giày mang vào và tiến ra phía Phong Ken.

.

Mới định chìa tay ra nắm tay Phong Ken thì Trần Thoại từ đâu lù lù trượt tới bế tôi lên rồi trượt thẳng ra sân khiến tôi choáng váng ôm chặt cổ cậu ta.

.

- Trời ơi là trời! Cậu khủng hả? Thả tôi xuống mau! – Tôi la oái oái.

.

- Nếu you không trượt được thì tôi bế you cùng trượt vậy! Như thế sẽ vui hơn! – Thoại vừa lượn lượn vừa nói.

.

- Cái cậu này! Họ đang nhìn kia! Mà lỡ may ngã thì sao???

.

- Yên tâm! Tôi bế you thế này cả đời cũng được! Mà you nhẹ như bông bế khỏe như khoai!

.

Thế là tôi không thể thắng được cái tính cứng đầu của cậu ta. Mọi người trượt xung quanh đều nhìn tôi với ánh mắt kinh ngạc xen lẫn ngưỡng mộ (không biết có đúng không), Tuệ Trần và Phong Ken cứ nhìn tôi và Trần Thoại như thể chuyện lạ Việt Nam. Không thể chịu đựng được nữa, tôi la lớn:

.

- Cậu thả tôi xuống để tôi tập trượt chứ? Không thả là tôi vùng cho ngã luôn đấy!

.

- Thật là!

.

Thế là cậu ta đành phải đặt tôi xuống. Vừa chạm mặt đất chân tôi liền mất thăng bằng đứng chao đảo. Trần Thoại cười ha hả đỡ tôi:

.

- Thấy chưa? Ngay cả đứng mà you còn đứng không vững huống gì đời trượt! Thả chịu để tôi bế có sướng hơn không!

.

- Nhưng không biết mới phải tập chứ? – tôi gân cổ cãi.

.

Vậy là Trần Thoại hướng dẫn tôi từng bước từng bước, tôi chẳng khác nào chim non đến ngày tập bay. Tình hình có vẻ khá hơn chút đỉnh. Tôi bắt đầu đứng vững và trượt từng bước đầu tiên.

Thoại mỉm cười cầm tay tôi dẫn đi, nền trượt trơn trơn làm tôi có cảm giác mình đang lướt trên mặt nước. Tôi bảo Trần Thoại để cho tôi trượt một mình, cậu ra từ từ thả tay tôi ra và tiến về phía trước, tôi ở đằng sau, cố gắng giữ thăng bằng và trượt về phía trước.

Thật hạnh phúc là tôi đã làm được. Phong Ken nhìn tôi thoáng cười cổ vũ, Thoại vỗ tay hú hú động viên, tôi bật cười. Nhưng một sự va đập bất ngờ đã khiến tôi ngã nhào xuống đất. Tuệ Trân đã va vào tôi.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Thiếu Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Cố tình.

Chân tôi bị chấn xuống nền khá mạnh nên rất đau, tôi ngồi ôm chân. Tuệ Trân tiến lại rồi rít:

- Xin lỗi em! Chị...chị không cố ý! Em không sao chứ? – chị ta cúi cúi người xuống định lấy tay đỡ tôi dậy nhưng Trần Thoại đã chạy lại hất tay chị ta ra và bế tôi lên.

- You không sao chứ? – cậu ta lo lắng nhìn tôi.

- Không sao!

Thoại bế tôi rời khỏi sân trượt rồi để tôi ngồi trên ghế. Ken cùng Tuệ Trân cũng tiến lại. Sau đó Ken chạy đi đâu đó. Thoại cởi giày trượt ra cho tôi rồi nhìn vào đầu gối (cũng may hôm nay tôi mặc quần lửng).

- Trời đất! Bầm tím hết cả rồi! – Thoại hét hoảng.

Tôi nhìn xuống chân mình, đúng là không nhẹ thật!

Ánh mắt Trần Thoại hướng về phía Tuệ Trân, một ánh mắt đầy giận dữ. Dường như biết cậu ta sắp làm gì nên tôi đã nắm tay Thoại ngăn lại và nhìn vào đôi mắt cậu ta với ý ngăn cản, cũng may cậu ấy còn biết nghe lời tôi. Có lẽ Thoại cũng như tôi đều biết rằng hành động của Tuệ Trân không phải là một sự vô ý.

Ken trở về với một túi nhỏ. Anh ta đưa cho Thoại. Dù không biết là cái gì nhưng sau khi đắp nó lên thì chân tôi đỡ đau hẳn.

Một lát sau, tôi đã có thể đứng dậy và đi được như bình thường mặc dù chân vẫn thấy hơi nhức nhức. Mới đi trượt lần đầu mà đã như thế này thì có đến già tôi cũng không dám trượt nữa.

Bốn chúng tôi vào một tiệm ăn nhỏ gần đó ăn trưa.

.

Tôi để ý rằng Phong Ken rất hay nhìn tôi với một ánh mắt kì lạ. Tôi không hiểu vì sao lại như thế nhưng cũng dám hỏi.

.

Sau một hồi dạo chơi khuôn mặt tôi dính nhiều bụi, rất rất khó chịu, thế là tôi phải vào nhà vệ sinh để rửa mặt. Lúc bước ra, tôi nhìn thấy Tuệ Trân đang đứng ở cửa sau của tiệm ăn nghe điện thoại, ban đầu tôi cũng định bỏ đi về bàn nhưng những gì lọt vào tai khiến tôi không thể không. . nghe trộm!.

.

- Alo! Bố à? Sao bố cứ gọi cho con hoài vậy???

.

- Con biết phải làm thế nào mà, bố cứ tin ở con là được, Ken giờ vẫn tin và yêu con như trước thôi, cậu ta bây giờ không còn là vấn đề nữa!

.

- Rồi! rồi! không lâu nữa bố sẽ biết con gái bố hoàn toàn có khả năng để cứu vớt cái công ty này! Thôi bố nhé!.

.

Tôi lặng im đứng nghe, những gì chị ta nói quả thật không bình thường tí nào. Tuệ Trân tắt máy bước vào, tôi hốt hoảng chạy lại vào nhà vệ sinh, may mắn là chị ta không nhìn thấy tôi!.

.

Tôi trở về bàn ăn với tâm trạng không mấy tốt đẹp, Trần Thoại lúc nào cũng vậy, luôn cười tươi khi nhìn thấy tôi.

.

- Thế nào? Giải tòa xong thì ổn chứ?

.

- Đừng có nói chuyện tào lao! – tôi vừa cười cười vừa đánh vào vai cậu ta.

.

- Hai em trông hạnh phúc nhỉ? – tiếng Tuệ Trân cất lên khiến tôi và Thoại tắt ngúm nụ cười.

.

- Ăn gì thì các em cứ kêu tự nhiên nhé! Hôm nay tôi đãi! – Ken mặt cứ như có chuyện buồn nhưng vẫn cố gắng mỉm cười mời mọc.

.

Bốn người chúng tôi ngồi ăn trong im lặng, cơ bản là không có chuyện gì để nói với nhau. Chốc chốc tôi lại nhìn sang Tuệ Trân, chị ta hình như không phải là người tốt! tôi chợt thấy lo lắng cho Ken, nhưng làm sao để nói cho anh ta biết bây giờ??? Mà có nói chắc gì anh ta đã tin tôi? Thật là...

.

Mãi mê suy nghĩ tôi không để ý rằng Trần Thoại đã gấp cho tôi một chén đầy ứ thức ăn. Tôi nhẩn mặt nhìn sang:

.

- Nè! Tôi là người chứ có phải heo đâu mà cậu tặng cho một lố thức ăn thế này hả?

.

- Tôi cũng mong you giống heo cho tôi nhờ, người đâu mà ốm tong teo nhìn ghê quá!

.

- Hơ! Nhiều người mong ôm không được đó! Mập mới là ghê!

.

- Ai bảo vậy chứ? you không nghe người ta nói à? “Mập đẹp, ốm dễ thương, cao sang, lùn quý phái”, mập mới là đẹp hiểu chưa!

.

Câu tuyên bố của Thoại khiến tôi suýt nghẹn, tất cả mọi người cười ha hả. Cậu ta đúng là luôn đem đến những điều kì lạ và ngộ nghĩnh mà!

.

Sau bữa ăn chúng tôi đi lang thang trong công viên để tiêu hóa mớ thức ăn trong bụng. Thoại cứ nhảy tung tung không lúc nào yên được. Hai người đó thì vẫn cứ kè kè bên nhau, không nói chuyện gì nhiều chỉ nắm tay và cứ đi như thế. Trong tôi vẫn còn băn khoăn có nên nói với Phong Ken những gì tôi nghe được hay không. . .

=====

Đu quay

.

Điểm đến tiếp theo là trò chơi đu quay cảm giác mạnh. Tôi ngược nhìn cái vòng tròn khổng lồ trước mặt mình mà hãi hùng. Thoại thì có vẻ vô cùng hứng thú. Tôi một hai cương quyết không chịu leo lên nhưng cậu ta không cho tôi được toại nguyện. Và cuối cùng tôi vẫn phải tham gia cái trò chơi “đã man” này!

.

Bước lên và ngồi xuống, tôi ngồi bên cạnh Trần Thoại, nhìn khuôn mặt nhăn nhu khi ăn ớt của tôi cậu ta phì cười rồi quay sang thắt dây an toàn cho tôi. Tuệ Trân và Phong Ken ngồi sau lưng chúng tôi. Và vòng quay bắt đầu. . .

.

Khởi nói thì các bạn cũng biết tôi đã la hét đến mức nào, cảm giác lướt vút vút trên không khiến tôi như bị nghẹt thở, mặt mày tái xanh, mắt nhắm tít lại, cũng có nhiều người hét giống tôi nhưng có lẽ tôi là người hét vĩ đại nhất!.

.

Bước xuống từ vòng quay tôi như người mất thăng bằng nhìn một hóa hai, loạng choạng chẳng khác nào kẻ say, ba người còn lại có vẻ hoàn toàn bình thường. Tôi chạy nhanh đến ghế đá ngồi thở. Trần Thoại đi theo tôi rồi ngồi xuống trước mặt, lấy hai tay ôm má tôi lên rồi hỏi:

.

- Nhìn mặt you ghê quá! Không sao chứ?

.

- Tại cậu hét! tôi đã bảo không đi được rồi mà! – tôi nhăn nhó.

.

- Rồi rồi! Tôi xin lỗi! Lần sau không lôi you lên cái này nữa là được chứ gì!

.

Tôi vẫn còn tức tức nên quay mặt đi, chợt tôi nhìn thấy cánh tay trái của Thoại có những vết trầy xước đang rỉ máu, giống như những vết cào. Tôi hét hoảng:

.

- Tay cậu bị sao thế này???

.

- Ờ ờ! Không có gì cả!

.

Tôi chợt nhớ lại lúc mới xuống từ ghế đu quay, Thoại đã ôm tay mặt hơi nhăn lại, tôi nhìn lại bàn tay mình. . .thôi rồi! những vết thương đó đều là tác phẩm của tôi! Lúc ngồi trên đó tôi vừa hoảng sợ vừa la vừa bấu chặt vào tay Thoại, móng tay tôi lại chưa cắt! Chắc là đau lắm!

.

- Hix! Xin lỗi cậu nhé! Tôi không có ý đâu! Mà sao cậu không nói? – tôi xót xa cầm tay Trần Thoại lên nhìn.

.

- Có gì nặng nề đâu mà you quan trọng thế! Nếu you có giết tôi thì cũng chỉ thế thôi! Chả có thằng con trai nào mà rên rỉ vì mấy cái vết thương lật vật này cả. Mà đây lại là của you gây ra, cứ cho đó là một sự đánh dấu cũng được mà!

.

- Hà? Đánh dấu???

.

- Uh! Có thể thì mãi mãi you sẽ nhớ rằng mình là bạn gái của tôi chứ!

.

Tôi bật cười. Thoại đáng yêu thật!

.

Chúng tôi ngồi nói chuyện như thế cho đến khi nhận ra rằng hai người kia đã “không cánh mà bay”. Nhưng như vậy cũng khỏe, tôi không thích Tuệ Trân chút nào cả.

.

Chiều.

.

Thoại đi lấy xe còn tôi đứng chờ. Vui chơi thế là đủ rồi, tôi còn phải về nhà để thanh toán đồng bài tập cho ngày mai.

.

- You! Lên xe thôi! – Thoại gọi

.

Tôi lẩn xấn chạy lại, cầm mũ bảo hiểm rồi đội lên. Nhưng chiếc xe vừa di chuyển được vài bước thì...

.

Xi.....

.

Tôi nhảy xuống, nhìn cái lốp sau xẹp lép không còn tí hơi nào cả. Thoại dựng xe cúi xuống xem xét.

.

- Đúng là xui xẻo! Không biết thằng nào dám châm thủng lốp xe mình! – cậu ta bực mình.

.

- Chừ làm sao bây giờ? Gần đây lại không có chỗ sửa xe! – tôi than thở.

.

- Đành phải dắt bộ chứ sao nữa!

.

Thế là Thoại dắt xe, tôi đi bên cạnh. Hoàng hôn dần dần buông tấm màn đỏ lên mặt đất. Trong ánh chiều tà, tôi và Thoại cùng chiếc PS trải từng bước

dài.

.

- Nếu cứ đi với you thế này đến hết cuộc đời thì có lẽ tôi sẽ thấy hạnh phúc hơn khi được tồn tại.

.

- Cậu nói cái gì thế??? Tôi không hiểu!

.

- You không cần hiểu đâu. Chỉ cần cứ bên tôi như thế này là được rồi!

.

Đôi lúc tôi nhìn thấy cậu ta buồn, nhưng chỉ là trong những khoảnh khắc vụt qua. Có lẽ Thoại có điều gì đó vẫn chưa nói với tôi. Nhưng dù sao, bên cạnh cậu ta, tôi cảm thấy thật sự thanh thản...

.

Chiều hôm sau.

.

Tôi vẫn phải nhờ mẹ đưa đi đón về, không hiểu đến khi nào mới có chiếc xe mà đạp đi học nữa.

.

Vào lớp tôi đã trông thấy Senil và Nam cãi nhau chan chát. Sự thật thì chỉ nghe có mỗi giọng của Senil, Nam vẫn đứng như thế ... “chịu trận

=====

Sân thượng

.

- Tôi đã nói với cậu rồi! Tôi muốn được làm con trai! Tôi thích làm con trai! Tôi chỉ yêu có mỗi mình Tường Di thôi!

.

- Nhưng cậu vẫn là con gái! – Nam phủ nhận.

.

- Thì... Nhưng tôi không thích con trai! Cậu đừng có bày đặt nữa đi! Hết con gái rồi sao mà cậu lại bám lấy tôi hả? (giọng điệu này nghe chẳng khác nào ... con gái thứ thiệt+_+)

.

- Vì tôi thích cậu! thế thôi! – Nam nhún vai trả lời.

.

- Thật là! Tôi phát điên vì cậu mất!

.

Senil nổi khùng lấy tay quơ hết đồng quà trên bàn mà Nam tặng xuống đất rồi bỏ ra ngoài. Hành trình chinh phục Senil của Nam coi bộ là lắm chông gai đây. Tôi thở dài ngao ngán, thương cho cậu nhóc tội nghiệp. Thoại thì lại cười toe toét vô vai Nam “động viên”:

.

- Mà được lắm! như thế mới là bạn thân của Trần Thoại này chứ! Phải biết chọn đối tượng để chinh phục, mà chọn Senil là tao khâm phục lắm đấy!

.

Tôi nhìn Thoại trừng trừng. Cậu ta một khi thấy tôi là như thể kim loại bị thanh nam châm hút, chạy ngay đến nói liên thanh:

.

- You tới rồi à? Chào bạn gái dễ thương!

.

Tôi suýt ngất. Càng lúc cậu ta càng biểu hiện thái quá.

.

Tôi vừa bực mình vừa xấu hổ lỗi cậu ấy về chỗ.

.

- Này nhé! Cái gì cũng phải có mức độ thôi nhé! Đừng có chọc tôi nổi khùng!

.

- Ha ha, mỗi lần you giận trông đáng yêu dễ sợ! Cứ giận như thế hóa ra lại hay đấy!

.

- Cậu...

.

Tôi bó phép với cậu bạn trai kì quặc của mình. Nhưng không kì quặc thì không phải là Trần Thoại...

.

Nhìn Nam lặng lẽ nhặt mấy hộp quà lên mà tôi đau ruột. Senil kể cũng quá đáng, không thích thì thôi sao lại vứt hết đi như thế.

.

Mấy phút sau cô nhóc trở về lớp, mặt vẫn hầm hầm, Nam thì luôn điềm đạm, không nói năng gì cả. Chắc có lẽ vì thái độ “chai như sạn” không nhà nó ra như thế của Nam mới khiến Senil bực mình như vậy.

.

- Tôi xin lỗi!

.

Cả tôi, Thoại và Nam đồng loạt há hốc mồm nhìn Senil. Cậu ấy vừa thốt ra cái gì thế nhỉ???

.

- Nhưng lần sau đừng mang tặng tôi những thứ đó nữa!

.

Nam ngẩn người. Thoại sau một hồi im lặng chột phác:

.

- Ý Senil nói là mày đừng tặng mấy thứ đó, tặng thứ khác đặc biệt hơn kìa!

.

Tôi cùng Senil “ngất trên giàn quýt”. Cậu ta luôn nghĩ mọi chuyện theo hướng khác người thường.

.

Ra chơi.

.

Thoại không biết đã bỏ đi đâu. Cậu ta vẫn hay biến mất đột ngột như vậy mỗi khi ra chơi. Tôi ngồi trong lớp gặm nhấm ổ bánh mỳ mẹ nhét trong cặp. Senil và Nam cũng ra khỏi lớp. Chợt có ai đó vỗ vai tôi, nhìn lên thì thấy Ken đang cười:

.

- Tôi mời em đi ăn!

.

- Ăn???

.

- Đúng!

.

Chưa kịp trả lời là có đi hay không thì anh ta đã lôi tôi đứng dậy và kéo ra khỏi lớp, ổ bánh mỳ đang ăn dở cũng phải vất lại.

.

Vì căn tin đông quá nên anh ta mua ra một đồng thức ăn rồi kéo tôi tới ghế đá ngồi. Vừa nhai bánh tôi vừa hỏi:

.

- Anh gặp lại chị ấy khi nào thế??? (Tuệ Trân chính là cô bé đã bỏ Phong Ken đi 2 năm trước)

.

- Ai cơ? À! Vào chiều hôm kia, tôi vô tình đụng phải cô ấy trên đường, ban đầu còn tưởng là nhầm người, hóa ra là cô ấy thật!

.

- Thế không phải anh giận chị ấy lắm à? (câu hỏi này đúng là hơi không tế nhị một chút nhưng dù sao cũng phải hỏi)

.

- Trân bỏ tôi đi là có lý do. Lúc ấy gia đình Trân gặp phải khó khăn về kinh tế nên phải bán nhà chuyển đi nơi khác sống. Vì mọi chuyện quá gấp gáp nên không báo được cho tôi biết.

.

- Nhưng sao trong suốt thời gian qua chị ấy không liên lạc gì với anh?

.

- Cô ấy không muốn tôi phải chờ đợi vì không biết khi nào sẽ quay về! Bây giờ gia đình đã vực được lại. vì thế nên cô ấy trở về tìm tôi!

.

- À! Ra thế!

.

Tôi không biết có nên nói với Ken về những gì tôi nghe được hay không. Nhưng không nói thì tôi cảm thấy có lỗi thế nào ấy.

.

- Tôi có chuyện này muốn nói với anh! Nhưng anh phải tin rằng tôi không hề có ý làm tổn hại đến tình cảm hai người, tôi chỉ muốn nói ra những điều tôi nghe thấy thôi.

.

- Em nói đi!

.

Vậy là tôi thu hết can đảm rồi kể ra cuộc điện thoại của Tuệ Trân mà tôi nghe được. Điều đáng nói là anh ta dường như không có phản ứng gì đối với

việc này.

.

- Hình như anh không ngạc nhiên???

.

- Chuyện này...

.

Đúng lúc anh ta định nói chuyện gì đó với tôi thì tiếng của những học sinh xung quanh la hét khiến chúng tôi giật mình.

.

“Có đứa muốn tự tử, có đứa muốn tự tử...”

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Ghen.

Tôi hốt hoảng nhìn lên phía tầng thượng, đúng là có một dáng người đang ngồi trên đó, rất gần với mép ngoài và đang nhìn xuống đất. Nhìn kĩ hơn, tôi tá hỏa nhận ra kẻ liều mình trên kia! Không! Không thể nào!.

.

Tôi chạy như bay lên trên đó, vừa chạm nền sân thượng tôi run người nhìn Quốc Hy. Cậu ta đang ngồi đó...

.

- Quốc Hy! Cậu làm gì thế? Xuống đây nhanh!

.

- Ylen đến rồi à? – cậu ta cười buồn nhìn tôi.

.

- Cậu bình tĩnh lại đi! Tôi biết cậu buồn chuyện gia đình nhưng cái gì cũng phải tìm cách giải quyết chứ? Đừng đại dốt như thế! – tôi cố gắng thuyết phục.

.

- Đại dốt ư? – cậu ta vừa nói vừa nhìn xuống dưới. Nơi Quốc Hy đang ngồi cách mặt đất đúng năm tầng lầu.

.

- Trời ơi! Làm ơn xuống đi! Cậu đừng làm tôi sợ chứ? – tôi hét lớn.

.

- Ha ha...

.

Quốc Hy đột nhiên cười to, cười một cách sáng khoái!

.

- Ylen nghĩ là tôi sẽ nhảy xuống đó à? Ha ha...nực cười quá! Tôi có phải là thằng điên đâu!

.

- Thế thì cậu ngồi đó làm gì??? – tôi ngạc nhiên hỏi.

.

- Tôi muốn nhìn xem giữa trên này và dưới đó có gì khác nhau, tôi muốn thử một chút cảm giác mạnh. Thế thôi!.

.

- Cậu...

.

Chợt cậu ta nhìn chăm chăm vào tôi, một giọt nước mắt đột ngột chảy dài từ đôi mắt. Tôi biết cậu ta buồn nhiều, đau khổ nhiều, nhưng hình như cái đau khổ ấy đã quá thường trực quá dai dẳng nên Quốc Hy không thể biểu lộ hết được. Cậu nhóc đứng dậy, bỏ hai tay vào túi quần, nhìn xuống dưới đó một lần nữa rồi quay lưng tiến về phía tôi. Một gương mặt lạnh đay xót xa, và như một sự bám víu, cậu ta ôm chầm lấy tôi tìm kiếm hơi ấm tình người.

.

- Họ đã không còn là vợ chồng, họ đã là người xa lạ, tôi không muốn ở với ai hết. Tôi muốn sống một mình!.

.

- Đó là sự lựa chọn của cậu! Hãy làm điều gì mà cậu cảm thấy được bình yên!

.

- Nhưng họ không cho tôi cái quyền đó! Họ bắt tôi phải làm theo ý muốn của họ.

.

Tôi không biết nói gì, những điều mà cậu ta đang trải qua tôi chưa bao giờ gặp phải, vì thế tôi không có cách nào để an ủi cậu ấy, chỉ biết làm một chỗ dựa nhỏ nhoi để Quốc Hy có thêm sự đồng cảm.

.

- You đang làm cái gì thế này?

.

Tôi hoảng hồn nhìn lại, Trần Thoại đứng đó, khuôn mặt đỏ bừng, cậu ta nhìn tôi, ánh mắt giận dữ...

.

- Không! Không! Cậu đừng hiểu lầm!

.

- Nhìn you thế này, thật sự tôi không chịu nổi! You đã quá tàn nhẫn với tôi!.

.

Những tương với cá tính của mình Thoại sẽ xông vào đánh Quốc Hy rồi lôi tôi đi nhưng cậu ấy chỉ nói như vậy rồi bỏ đi, tôi đứng trân trân nhìn theo, thật sự tôi đâu có muốn thế này...

.

Trần Thoại không về lớp, đúng hơn là cậu ấy đã chuẩn giờ, chiếc cặp xách màu đen vẫn nằm dưới học bàn. Tôi nhìn sang mà thấy đau lòng. Thật sự tôi chỉ coi Hy là một đứa em trai đáng thương. Tôi chỉ có mình cậu ấy. Nhưng mọi việc đều diễn ra theo hướng chẳng tốt đẹp tí nào. Giả mà Thoại để tôi nói thì chắc tình hình sẽ khá hơn...

.

Ra về.

Tôi gọi điện cho Thoại nhưng cậu ấy không bắt máy. Tôi đành cầm theo chiếc cặp xách của cậu ấy rồi hỏi Nam những nơi mà Thoại hay đến. Hành trình “xin lỗi tình yêu” của tôi bắt đầu...

Nam chờ tôi đi tìm Thoại. Chúng tôi đã đi gần hết những nơi cậu ấy có thể đến nhưng đều không có. Nơi cuối cùng Nam dẫn tôi đến là một quán Bar sang trọng với cái tên “Alone”, Trần Thoại hay đến những chỗ như thế này sao? Tôi đi theo Nam vào trong. Một quán Bar không ồn ào, không nhạc nhẽo, chỉ là những bản hòa tấu nhẹ nhàng mà trầm buồn. Nhưng người ở đây hầu như đều đi một mình, không khí toát lên vẻ cô độc đúng như cái tên của nó. Từ đây thứ nhất, khuất sau bức tường màu kem nhạt chúng tôi nhìn thấy Thoại. Đúng là cậu ta ở trong này. Tôi thu hết can đảm để tiến lại nhưng những gì tôi nhìn thấy khiến cho đôi chân không thể nhấc thêm bước nữa. Cậu ấy không ngồi một mình... mà với một người con gái khác.

Tôi nhìn như thế cho đến khi người con gái khoác vai Trần Thoại thì tôi nghĩ mình không nên ở đây thêm nữa, tôi quay lại và chạy ra ngoài... Nam gọi tôi nhưng không thể ở lại đây lúc này, phải rời khỏi thì họa may tôi mới bình tĩnh lại được.

Tôi vừa chạy vừa thấy lòng nặng trĩu. Những tưởng chỉ có Thoại là không bao giờ phản bội tôi nhưng hóa ra không phải vậy. Niềm tin duy nhất của tôi giờ cũng không còn. Tôi đau lòng và cố gắng chạy thật nhanh hơn. Tôi cứ ngỡ cậu ấy chỉ có mình tôi, tất cả chỉ là mình tôi hoang tưởng.

Phía trước tôi là con đường đông đúc với những dòng xe nối đuôi nhau chạy không ngừng nghỉ. Tôi muốn băng qua nó để trở về nhà, trong lúc này có lẽ đi bộ sẽ ổn hơn.

Tôi bước từng bước đầu tiên, lòng đường bốc lên cái hơi nóng nực, đột ngột một chiếc xe máy lao vụt tới, tôi chỉ kịp nhìn và.....

- You điên rồi à? – Thoại hét vào mặt tôi.

- ...

- Thật là! Tôi không thể chịu nổi you nữa mà!

Cậu ta nhìn tôi bức dọc rồi cầm tay lôi tôi đi. Lúc ấy nếu không có Thoại níu tay kéo vào có lẽ tôi không còn lành lặn mà nghe cậu ta trách móc như bây giờ.

Thoại cầm tay và dẫn tôi đi như thế rất lâu rất lâu. Chẳng ai nói với nhau một câu. Mặc kệ cậu ta dẫn tôi đi đâu tôi cũng không buồn để ý. Trong đầu tôi lúc này mọi chuyện đều rối bời.

Sau một hồi cuộc bộ như vậy, Thoại thả tay tôi ra và quay lại.

- Sao you không nói gì hết vậy?

- Thì cậu cũng có nói gì với tôi đâu!

.

- You đang giận tôi ư? Đáng lẽ người tức giận phải là tôi chứ?

.

- Cậu đã không cho tôi nói.

.

- Cái gì?

.

- Cậu đã không chịu nghe tôi, không chịu để tôi giải thích, cậu bỏ đi rồi bắt tôi phải tìm, và rồi cậu ngồi trong đó với một đứa con gái khác. Tôi cứ ngỡ rằng cậu chỉ có mình tôi, tôi ngỡ rằng cậu không bao giờ phản bội tôi. Vậy mà....Suy cho cùng cũng chỉ vì một lý do duy nhất...cậu không tin tôi!

.

Tôi bỏ đi. Cái cảm giác khó chịu cứ đeo bám khiến tôi không thể chịu đựng nổi.

.

- You đứng lại đó!

.

Tôi dừng lại nhưng không quay đầu.

.

- You nói tôi không tin you nhưng chính you mới là người không tin tôi!

.

Tôi quay đầu lại nhìn cậu ta.

.

- Đó là chị tôi, là chị ruột của tôi! Không phải là người con gái khác như you nghĩ. Tôi chỉ có mình you. Đó là sự thật!

.

Tôi thoáng ngỡ ngàng.

.

- Vậy thì cậu cũng nghe đây! Quốc Hy đối với tôi chỉ là một đứa em trai không hơn không kém! Gia đình cậu ấy đang gặp nhiều biến cố, cậu ta muốn có một người để an ủi và chia sẻ. Những gì cậu thấy chỉ là hiểu nhầm. Tôi cũng chỉ có mình cậu. Tôi nói thế cậu có tin không?

.

Thoại ngậy người nhìn tôi. Thoáng chốc nước mắt tôi rơi xuống. Tôi vẫn không hiểu vì sao lại như thế. Nhưng những câu nói lúc thấy tôi đứng với Quốc Hy của Trần Thoại khiến tim tôi nhói đau. Tôi quay lại bước tiếp. Tôi không thích ai nhìn thấy tôi khóc cả.

.

- You muốn đi đâu khi tôi còn ở đây chứ?

.

- Đi về!

.

- Một mình?

.
- Đúng!

.
- Không được!

.
- Tại sao?

.
- Vì cả đời này you sẽ phải đi bên cạnh tôi!

.
Tôi dừng lại. Thoại chạy đến nắm tay tôi. Con đường hút hút gió. Tôi bước đi cùng cậu ấy, im lặng, để xoa dịu đi những vết thương trong lòng.

=====

Lạ...

.
Thoại chờ tôi về nhà. Trước khi bước xuống, tôi nghe thấy Thoại nói nhỏ:

.
- Những gì you nói lúc nãy chứng tỏ you đang ghen phải không?

.
Tôi tròn mắt rồi bối rối. Hình như cậu ta nói đúng.

.
- Tầm bậy! Cậu đừng có tưởng bở!

.
- Không cần biết có tưởng bở hay không nhưng chỉ cần nghe you nói chỉ có mình tôi thì cũng đủ rồi! Ngủ ngon nhé! Tôi sẽ mơ về you!

.
Chiếc xe phóng vù đi, tôi đỏ mặt. Thoại nhìn sâu quá. Tôi không thể che dấu được.

.
Những ngày sau đó mọi chuyện hình như vẫn diễn ra như bình thường. Tôi và Thoại vẫn gây gổ suốt ngày nhưng toàn là vì những lý do “củ chuối” của con nít. Nam với Senil thì ngày nào cũng như ngày nào, vẫn từ chối rồi đeo đuổi, không biết chuyện tình kì cục này rồi sẽ đi về đâu. Còn Quốc Hy sau đó đã bình tâm trở lại, hình như anh trai và chị gái của cậu nhóc từ Hàn Quốc đã trở về. Phong Ken thì không thấy liên lạc gì, những gì tôi nói với anh ta không biết có đem lại điều gì xấu hay không nữa.

.
Ngày mai là Valentin...

.
Có lẽ đây là Valentin đầu tiên trong cuộc đời tôi không “alone”. Nói gì thì nói Trần Thoại đúng là một cậu bạn trai tốt. Cậu ta lo lắng cho tôi từ những chuyện nhỏ nhặt nhất, luôn biết làm cho tôi cười và luôn “vỗ béo” cho tôi. Hình như cậu ta là thằng con trai duy nhất thích bạn gái mình “càng tròn càng tốt”. Nhưng cái tính hay ghen cũng càng ngày càng tăng. Không biết từ khi nào mà tình cảm của tôi dành cho cậu ấy đã lớn dần lớn dần thậm chí ngay cả tôi cũng không nhận ra được.

- Chiều mai you phải ở bên tôi đó!

.

- Vì sao chứ?

.

- You khò thiệt hay giả khò thế? Mai là Valentin!

.

- Thì sao chứ? Có liên quan với nhau à?

.

- You làm tôi bức mình rồi nhé! Thế Valentin là ngày lễ dành cho ai?

.

- Cái này thì tôi biết! cho những đôi tình nhân!

.

- Vậy quan hệ giữa tôi và you là quan hệ gì?

.

- Bạn bè!

.

- Cái gì? – Thoại nổi nóng thật sự.

.

- Thì hơn mức bạn bè một chút!

.

- You...you thật là! – cậu ta bắt đầu “bức tóc móc mắt”.

.

- Ok Ok! Là cái quan hệ đó! Được chưa? – tôi đỏ mặt nhưng cũng đành thú nhận.

.

- Có thể chứ! Chiều mai tôi không đến đón you được, tôi có việc bận chút xíu, vì thế you tới sở thú nơi có cái chuồng khi đợi tôi nhé!

.

- Cái gì??? Tới lại cái chuồng khi chết tiệt đó hả??? Tôi không chịu đâu!

.

- Không chịu cũng phải chịu! You mà không đến là chết với tôi!

.

Tôi đành ngậm bồ hòn làm ngọt. Mỗi khi cậu ta cương quyết cái gì thì tôi không thể cãi lại được. Nhưng tôi ghét mấy con khi đó!

.

Ra chơi...

.

Tôi đang định ra ngoài thì Nam gọi lại bảo có chuyện muốn nói.

.

- Có chuyện gì thế?

.

- Ồi...ờ...mình có chuyện này muốn cậu biết...

.

- Có chuyện gì cậu cứ nói, sao cứ lấp bắp thế???

.

- Tôi...tôi muốn nói chuyện của Trần Thoại!

.

- Trần Thoại ư???

.

- Thì là...

.

- Nam! Mà đang làm gì đó!

.

Thoại đứng đằng sau la lớn rồi chạy lại ôm vai Nam cười khi khi.

.

- Nó định nói xấu tôi đó! You đừng quan tâm làm gì!

.

Nói rồi cậu ta lôi Nam ra ngoài. Tôi đứng ngơ ngẩn. Hai cậu ta đang làm cái trò gì thế nhỉ???

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Bất ổn

.

Chuyện là...Nam mời Senil đi chơi lễ Valentin...

.

Tất nhiên cô nhóc cương quyết từ chối. Đến khổ với hai cái con người này...

.

Chiều mai...

Dù không nói ra nhưng thật lòng tôi cảm thấy hồi hộp, không biết vì sao mà ruột tôi lại cứ nóng nóng khó chịu, chắc đây là lần đầu tiên đi chơi Valentin bên cạnh một người khác giới nên thế! Thoại thì từ sáng đến chiều cứ gọi điện thoại rồi nhắn tin liên tục, chiều nay gặp nhau rồi mà cậu ta làm như không còn cơ hội nào gặp nhau nữa a! Tôi buồn cười với cái sự kì cục của cậu nhóc này...

Tin nhắn của Thoại.

“Tôi thích you!”

Tôi trả lời:

“Tôi biết”

“Cả đời này tôi chỉ có mình you thôi!”

“Tôi cũng biết! tôi cũng vậy!”

“Cho đến khi không còn được ở bên you nữa tôi vẫn sẽ chỉ có you mà thôi”

“Đừng nói tầm bậy nữa! Nghe ghê quá!”

“Phải nhớ là bên cạnh you luôn có tôi”

“Rồi! tôi biết rồi!”

Đó là những tin nhắn kì quặc nhất mà từ trước đến nay Thoại nhắn cho tôi.

6h30 tối.

Tôi thay áo quần, không biết phải ăn mặc như thế nào nên tôi phá tan cái tủ áo quần, hết lục rồi tìm. Cuối cùng tôi cũng tìm ra được một bộ cánh ưng ý (sự thật thì nó cũng tầm tầm thôi). Nhìn lên đồng hồ, tôi vội vàng quơ cái túi xách rồi đóng cửa phòng. Nhưng chiếc huy hiệu Thoại tặng cho tôi không biết từ đâu lại rơi xuống đất. Thoáng chốc tôi thấy rùng mình. Một cảm giác kì lạ. Nhưng tôi không để ý nhiều, Senil đang đợi tôi dưới nhà, tôi vội nhặt nó lên rồi đặt trên bàn...

Tôi nhớ Senil chở đến sở thú, cô nhóc hình như hôm nay cũng có hẹn nên ăn mặc trông khác khác, nhìn nữ tính hẳn. Chắc là có hẹn với Nam ^^.

Tôi tới chào mấy con khi đáng ghét, nhưng có vẻ sự xuất hiện của tôi hôm nay không khiến chúng hứng thú như lần trước. Con nào con nấy ngồi chồm

hôm mặt buồn so. Thế càng khỏe. Nhưng tôi lại cảm thấy không vui tí nào.

.

7h30.

.

Thoại đã trở một tiếng đồng hồ. Trời bắt đầu nhá nhem tối. Sở thú hôm nay đông người hẳn. Nhưng ai cũng có đôi có cặp, ngay cả mấy con khỉ cũng ngồi lại thành đôi (chẳng nhẽ khỉ cũng biết đây là ngày lễ tình nhân sao???), chỉ riêng tôi là một mình.

.

8h30

.

Thoại đã trở hai tiếng đồng hồ, chưa bao giờ cậu ta bắt tôi phải đợi. Đây là lần đầu tiên. Cũng bởi vậy nên tôi phải đợi. Gió đã bắt đầu thổi rít hơn.

.

9h.

.

Tôi bắt đầu thấy bức. Một mình tôi ngồi ở đây. Thế này thì còn đi chơi gì nữa. Chợt trời đổ mưa...mưa rất lớn...tôi hốt hoảng tìm nơi trú mưa. Tiếng ai đó gọi tôi, trong màn mưa tôi nhìn thấy Nam...

.

- Đi! Nhanh lên! Lên xe mau!

.

- Nam! Sao cậu lại ở đây???

.

- Đừng nói nhiều nữa! Thoại sắp không ổn rồi!!!!!!!!!!!!!!!

.....

Nổi đầu

.

(Các bạn thông cảm! từ đây trở về sau tôi sẽ dùng ngôi “nó” thay cho ngôi “tôi” vì như thế mới thể hiện rõ nét tâm trạng cũng như tính cách nhân vật!)

.

Mắt nó nhòe đi, mưa rơi ướt đầm chiếc áo mới tinh của nó. Trong đôi mắt nó bây giờ chỉ nhìn thấy duy nhất khuôn mặt Thoại, khuôn mặt luôn luôn mỉm cười với nó, nhưng bây giờ...

.

- Thoại! Thoại ơi! – nó vừa hét vừa lấy tay vỗ vỗ má Thoại.

.

- Cậu tỉnh lại đi chứ? Cậu đã nói là sẽ không bao giờ thất hứa với tôi! Sẽ không bao giờ để tôi một mình mà??? Thoại ơi! Cậu không thể như thế này được!

.

Nó nhìn khuôn mặt đẹp trai của Thoại bây giờ chỉ toàn là máu...đôi mắt sâu, cái mũi cao,...tất cả đi nhòe đi dưới mưa và nước mắt của nó...Thoại không thể nắm tay nó bây giờ, ngay lúc này, không thể...

.

- Xe cứu thương đến rồi! – Tiếng Nam hét lên khiến nó quay đầu lại, đôi mắt đỏ ngầu.

Bây giờ nó đang ở trong bệnh viện, toàn thân ướt đẫm, máu của Thoại dính sang nó, những vết dài...

Chiếc xe đẩy chở Thoại nằm trên từ từ tiến vào cánh cửa phòng cấp cứu. Nó chạy theo, từng bước đau khổ, nó vẫn nắm chặt lấy tay Thoại, nó không để ý đến bất cứ thứ gì xung quanh, nó chỉ nhìn Thoại, ước nguyện duy nhất của nó bây giờ là Thoại có thể mở mắt ra để nhìn thấy nó, để biết rằng nó không bao giờ rời xa cậu ấy, ngay cả trong lúc này...

Nó đã khóc rất nhiều, từ khi nhìn thấy Thoại nằm giữa đường cho đến khi vào bệnh viện, và lúc này nó vẫn khóc, nó không nói được gì, chỉ biết khóc, cái hình ảnh đáng sợ của Thoại cùng với chiếc xe máy không còn nguyên vẹn cứ hiện lên trong đầu nó, chưa bao giờ cái cảm giác sắp mất Thoại đến với nó thực và gần như lúc này... Đột nhiên nó nhìn thấy ánh mắt Thoại đang nhìn nó...

- Thoại! Thoại! Cậu thấy tôi không? Cậu không thể bỏ tôi mà đi như thế này được! tôi không cho phép cậu đối xử như thế với tôi! – nó vừa nấc vừa nói như van xin một điều kì diệu.

Thoại chỉ nhìn nó, bàn tay nắm chặt hơn, nó cảm thấy nỗi đau từ Thoại đang truyền sang nó rõ mồn một, tim nó thắt lại, tình yêu đầu đời của nó, làm sao đây....

- Tôi biết là cậu sẽ không để tôi một mình! Cậu sẽ mãi bên tôi! Đúng không??? Vì thế làm ơn hãy nói với tôi, hãy ôm tôi như bao lần cậu vẫn làm, cậu đừng nằm như thế này! Thoại ơi! – nó đau đớn tột độ khi nhìn thấy Thoại đang tiến gần một gần vào cái phòng trắng muốt trước mặt, nếu như cách cửa đó đóng chặt và Thoại mãi mãi không trở về với nó thì làm sao đây... nó sẽ chết mất!

Thoại vẫn chỉ nhìn nó, có lẽ những vết thương đã không cho phép cậu ấy nói được với nó, và nó nhìn thấy một giọt nước mắt chảy dài trên khóe mắt Thoại, đôi mắt nó bây giờ không còn nhìn thấy gì cả, trắng xóa....”Cho đến khi không còn được ở bên you nữa tôi vẫn sẽ chỉ có you mà thôi”... tin nhắn của Thoại hiện về trong tâm trí nó....

- Không! Cậu phải mãi mãi bên cạnh tôi! Mãi mãi! – nó hoảng loạn khi nhìn thấy bàn tay Thoại đang từ từ rời khỏi tay nó, Nam níu nó lại, bác sĩ đưa Thoại vào trong phòng cấp cứu, nó nhìn theo....nó đang phải chịu đựng cái gì thế này...

Thoại đã cách xa nó...đôi mắt toàn nước ướt nhoe của nó cứ nhìn theo, có lẽ nó không còn sức để la thêm nữa....và nó nhìn thấy bàn tay của Thoại chỉ về phía nó, rồi nắm lại, rồi mở ra và hướng về phía trái tim của Thoại....nó ôm mặt ngã khụy xuống đất...nó hiểu Thoại đang muốn nói với nó điều gì...Cậu ấy xin lỗi nó và ”Cho đến khi không còn được ở bên you nữa tôi vẫn sẽ chỉ có you mà thôi”...

Cánh cửa đóng lại, Nam dẫn nó đến hàng ghế ngồi chờ...sau khi bình tĩnh được một chút nó mới biết được toàn bộ sự việc...

Gia đình Thoại không giống như những gia đình bình thường, Thoại mất mẹ từ nhỏ, sống với bố, một người anh trai và một chị gái. Mỗi đứa con trong gia đình này đều có một người mẹ, giống như những đứa con rơi rớt lại sau những chuyện tình qua đường, bố Thoại không quan tâm đến xây dựng gia đình, đối với ông ta tất cả chỉ có sự nghiệp. Anh trai của Thoại bị bố khinh ghét và không quan tâm, đơn giản vì theo ông ta, đó là một đứa “bất tài vô tướng”. Sống trong sự ghẻ lạnh, anh trai Thoại chán đời bỏ nhà ra đi, sống như một tay xã hội đen thứ thiệt. Người anh này chỉ thương mỗi mình Thoại, và Thoại cũng vậy, rất yêu thương anh. Thật ra Thoại cũng có quen biết với những người trong giới giang hồ và cũng là một trong những tay đua xe khét tiếng từ năm học lớp 10. Nhưng từ khi gặp nó Thoại đã từ bỏ cái trò từ thần ấy. Không may anh trai Thoại đã gây thù chuốc oán với một tay chơi khác dẫn tới nhiều vụ ẩu đả rồi bị bắt, để cứu anh mình, Thoại đã chấp nhận đua xe với bọn người đó. Và bất hạnh đã xảy ra, vì tránh một em bé nhỏ trong hành trình đua xe, Thoại đã lạc tay lái và đâm vào thành chắn bên đường...

Lát sau nó thấy một người con trai tóc nhuộm đỏ, áo quần nhếch nhác, khuôn mặt hốt hải chạy vào. Nam bảo đó là anh trai của Thoại. Đó đứng lên và nhìn chăm chăm vào kẻ mà Thoại đã chấp nhận hy sinh để cứu lấy. Người nó run lên từng đợt. Anh ta nhìn thấy nó vội vã tiến đến:

- Em là Tường Di? Thoại đâu rồi? Nó đâu??? – anh ta hỏi dồn

Nó không thêm đề ý vì sao anh ta lại biết tên nó, nó chỉ im lặng và nhìn anh ta. Nó giận đến mức không thể nó thêm được gì. Chính người này đã cướp đi Thoại của nó, chính hắn ta...

Nam chỉ tay về phía cánh cửa phòng cấp cứu im lìm trước mặt rồi lắc đầu thở dài... Anh ta nhìn rồi khựng lại, nước mắt ứa ra và anh ta quỳ xuống.

- Tôi là người anh không tốt, tôi là một thằng tồi, đáng ra tôi phải ngăn cản nó, đáng ra tôi phải là người nằm trong đó. Thoại ơi!

Anh ta đập đập đầu xuống đất, nhìn thấy sự đau khổ hiện rõ trên khuôn mặt của người con trai kia mà nó tái lòng.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Bắt đầu... lại

- Thừa bố mẹ con đi học!

- Uh! Nhớ về sớm ăn cơm!

Nó đến trường với chiếc Sirius màu trắng được ba mua cho chúc mừng việc nó đậu Đại học. Bây giờ, nó đã là một sinh viên năm cuối trường Kinh tế. Một trong những ngôi trường “hot” nhất tỉnh này.

- Ylen! – đó là cái tên quen thuộc của nó mà chỉ có duy nhất một người gọi.

- Mới sáng sớm mà đã la òm lên rồi! – nó vòng tay ra về bề trên khi bắt gặp Quốc Hy đứng trước mặt mình trong khuôn viên. Quốc Hy cũng học ở đây, cùng trường với nó, chỉ là sau nó một khóa thôi. Bây giờ cậu nhóc đã đẹp trai hơn trước rất nhiều, cũng chững chạc hơn và đã tự lập được.

- Hôm nay đi sớm thế? Ăn sáng chưa? Tôi mời đi ăn!

- Tất nhiên là chưa! Để dành bụng chờ cậu đãi chứ đâu! – nó cười.

- Vậy thì đi thôi!

Cậu nhóc khoát vai nó, nhưng nó đã hất ra. Từ lâu nó đã không quen bị người khác vác vai mình.

- Hình như hôm nay là ngày Ken về nước!

- Uh! Mà anh ấy cứ bay qua bay về như com bữa. Có gì mà lạ đâu!

- Có nên ra đón không nhì?

- Cậu không nó cũng vừa vừa thôi! Anh ấy mới đi được có một tuần, giờ về nước thì cần gì mà đón.

- Ylen nói cũng đúng! Mà này! Nghe nói Ylen đã xin được việc làm tại ICall à?

- Uh! Nhưng cũng chỉ là nhân viên hợp đồng mà!
- Tôi cũng muốn đi làm thêm ngoài giờ như thế!
- Thôi đi! Lo mà học để gánh vác cái công ty giải trí to đùng của ba cậu a kìa! Đừng có sinh tật nữa!
- Nhưng tôi muốn làm quen với môi trường làm việc! chứ học thôi cũng chả có ích lợi là bao!
- Thôi! Đừng nói nhiều nữa! Ăn đi!

Tan học.

Nó dắt xe ra cổng chuẩn bị lên ga để chạy. Đột nhiên nó nhìn thấy Phong Ken đang đứng ở cửa xe ô tô vậy nó. Nó mỉm cười tiến lại...

- Anh về rồi à? Em cứ tưởng là chiều mới đáp máy bay chứ!
- Tại bên đó chán quá! Công việc cùng làm xong rồi! về sớm cho khỏe.
- Làm giám đốc coi bộ bận rộn nhì? Nhìn anh ai mà tin chỉ mới 23 tuổi chứ!
- Thì vì vậy mới không có ai thèm để mắt tới! vẫn cô đơn lẻ loi đây nè!
- Lại cái giọng điệu đó. Tại anh kén chọn quá nên thế thôi! em cũng nhìn thấy hàng tá cô ngày nào cũng gửi hoa gửi quà rồi gọi điện mà có thấy anh đoái hoài gì đâu!
- Ôi dào! Đó toàn là mê gia tài của anh chứ có thích anh đâu!
- Ai bảo thế! Nguyên nhân đầu tiên là vì anh đẹp trai, sau đó mới đến tiền của anh chứ!

Nó nói xong thì cả hai cùng cười.

Phong Ken bây giờ đã là chủ của một công ty chứng khoán lớn. Ba anh ta đã quá yếu không đủ sức chèo chống công ty nên đã giao lại hết cho Ken. Kể cũng tội nghiệp, còn trẻ mà đã chịu một gánh nặng lớn trên vai.

Năm năm trời trôi qua, vết thương lòng do sự ra đi của Thoại chưa bao giờ nguôi ngoai trong tim nó. Nhưng nó đã cố gắng chôn dấu nó đi để sống tiếp vì gia đình và vì chính cuộc đời mình. Ngoài bố mẹ và chị hai, nó luôn nhận được sự quan tâm và yêu thương của cả Ken và Quốc Hy, cả hai đối với nó như người anh trai và em trai thân thiết. Nó cảm thấy mình thật hạnh phúc khi được như vậy. Nó cũng khóa chặt trái tim mình để chỉ lưu giữ hình bóng của Thoại. Nó nghĩ rằng có lẽ cả cuộc đời này nó sẽ không rung động trước một ai nữa. Một lần đã quá đủ với nó.

Ngày mai là ngày đầu tiên nó đi làm. Công ty của nó kinh doanh về lĩnh vực điện thoại di động, là một chi nhánh ở Việt Nam của tổng công ty mẹ bên Nhật có trụ sở toàn Châu Á. Với học lực không tồi và kết quả thực tập khá tốt nên nó được nhận vào làm ở một bộ phận quan trọng là giao dịch với khách hàng. Cụ thể là kí kết hợp đồng và giải quyết các vấn đề liên quan đến khách hàng. Và cũng vì lí do đó nên bộ phận của nó trực thuộc sự quản lí trực tiếp của Giám đốc.

=====

Tiệc...

Chiều nay nó được Ken tổ chức một buổi tiệc nhỏ chúc mừng nó vừa tốt nghiệp và kiếm được việc làm, có cả Quốc Hy, Senil và tất nhiên là không thể thiếu Nam.

- Tôi muốn báo với mọi người một tin quan trọng! – Nam nghiêm nghị, cậu ta bây giờ đã chắc chắn hơn rất nhiều, không biết có phải vì Senil hay không mà từ một chàng trai hiền lành Nam biến thành một người mạnh mẽ, quyết đoán và đôi lúc hơi “dữ” một chút, nhưng vì vậy mới trấn áp được cái chất nam nhi trong người của Senil.
- Chuyện gì mà nghiêm túc dữ vậy? – chúng tôi đồng thanh hỏi.
- Thôi! Anh đừng nói nữa! – Senil nhăn mặt hất hất tay Nam
- Em ngồi yên cái coi! Có gì mà phải ngượng ngừng thế chứ!
- Hai người này mệt à! Giờ có nói hay không đây!
- Có chứ! Chuyện là...Tuần sau chúng tôi sẽ làm đám cưới! – Nam nói lớn, Senil ôm mặt (có lẽ xấu hổ quá)
- Cái gì???? – tất cả chúng tôi đều ngạc nhiên.

- Đó là vì bố của Senil muốn thế! Cô ấy là con một, bố cô ấy cũng đến tuổi vì thế muốn cưới sớm để có người cùng Senil cai quản cơ nghiệp. Chúng tôi cũng đủ tuổi kết hôn theo quy định của pháp luật rồi!

- Ô! Chuyện này....nhưng có phải quá sớm không??? – nó è dè.

- Thì mình cũng nghĩ thế! Nhưng bố cương quyết lắm! Cả bên nhà Nam cũng đồng ý nữa! – Senil thờ dãi.

- Sao em có vẻ chán nản thế? Chẳng nhẽ không thích sống với anh à? Yêu nhau lâu quá nên giờ em chán anh rồi phải không? Đúng là... – Nam bực mình.

- Em không có ý đó! Nhưng anh không thấy sớm à? Làm gì mà nạc nộ người ta thế! Bố em còn chưa bao giờ dám la em một câu. Anh quá đáng nó vừa chứ? – Senil cũng gân cổ, chúng tôi nhìn nhau vừa cười vừa lắc đầu.

- Bố em là bố em, anh là anh! Cũng vì bố em chiều em quá nên em mới nam không ra nam nữ không ra nữ, may mà có anh uốn nắn lại đó. Tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu. Em nghe chưa?

- Anh! Anh quá đáng lắm! – Bây giờ thì Senil chẳng khác nào một cô gái với đầy đủ cái gọi là “nữ tính và nữ quyền”, năm năm yêu Nam đã khiến cho nó lột xác hoàn toàn.

- Quá đáng hay không thì tùy em nghĩ! Nhưng bây giờ anh chỉ hỏi em một câu! Có muốn lấy anh không?

- ...

- Trả lời đi chứ! nếu không muốn thì anh cũng không ép, chúng ta chia tay đường ai nấy đi, nếu muốn thì yên vị mà chuẩn bị lên xe hoa về nhà chồng. Sao? Muốn hay không?

- Hix....muốn! – Senil cúi mặt.

- Có thể chứ!

Cả tôi, Quốc Hy và Ken đều cười ồ lên. Cặp đôi này từ khi bắt đầu đã kì cục rồi, đến bây giờ cũng vậy.

Có nằm mơ nó cũng không ngờ Senil sẽ là người lên xe hoa trước nó...

Nhưng có lẽ cả đôi này nó cũng không có được cái hạnh phúc đó.....

Buổi tiệc diễn ra trong không khí ấm áp. Có lẽ họ biết được những đau khổ mà nó phải chịu đựng khi mất đi Trần Thoại nên ai cũng luôn dành cho nó một sự quan tâm đặc biệt, nhất là họ cố gắng không đụng chạm vào nỗi đau lớn của nó.

- Vài bữa Di sẽ làm phù dâu cho Senil chứ? – Nam cười.

- Tôi ấy à??? Như thế có được không? – nó thắc mắc

- Có gì mà được với không được chứ! Mình chỉ muốn cậu làm phù dâu cho mình thôi à!

- Nhưng ai sẽ là phù rể nhỉ? – Nam nhìn sang Ken và Quốc Hy.

- Chúng tôi??? – cả hai đồng thanh.

- Chứ còn ai vào đây nữa!

Thế là mọi người lại cười. Có những người bạn như vậy nó cũng thấy được an ủi phần nào.

Nỗi đau ứa về

Sáng mai.

Vì Quốc Hy có môn thi trong sáng nay nên cậu ta không tới đưa nó đi làm được. Và nhiệm vụ đó được giao cho Phong Ken. Mặc dù nó đã nói là không cần phải như thế và nó có thể tự đi một mình nhưng hai người đó nhất quyết không chịu.

Nó diện một bộ cánh công sở không đến nỗi nào với đôi giày cao gót màu nâu mà chị Diên mua tặng. Nhưng việc đi giày cao năm phân quả là một khó khăn đối với nó.

Ken chở nó đến công ty. Đó là một tòa cao ốc nằm giữa trung tâm thành phố. Ken đưa xe vào đại sảnh của tòa nhà. Chiếc ô tô dừng lại, Ken nhanh chóng mở cửa cho nó. Nhưng với cái tính hậu đậu bẩm sinh thì tất nhiên nó sẽ không suôn sẻ mà bước ra: đầu nó đụng cái cột vào thành cửa xe ô tô. Ken lắc đầu rồi đỡ nó ra ngoài.

- Em run lắm à?

- Không! Nhưng cũng không thể nói là bình thường được!

- Tại em cứng đầu quá! Công ty anh cũng cần những người có thực lực như em mà em không chịu! Cứ đòi làm ở đây!

Nó không nói gì, chỉ cười. Nó không muốn mọi người nghĩ rằng nó nhờ quen biết mà được nhận vào làm. Nó muốn tự đứng bằng đôi chân của mình.

Bỗng dung Ken ôm nó...

- Em đã lớn rồi!

- Anh cũng thế thôi! – nó cười

- Cố lên nhé! Anh sẽ luôn ở bên cạnh em!

- Cảm ơn anh! – Ken luôn biết quan tâm nó mỗi khi nó cần.

Ken vào xe, cánh cửa ô tô dần dần đóng lại, cậu ta nhìn sang vẫy vẫy tay chào nó và nở một nụ cười, nó mỉm cười chào lại. Thật là hạnh phúc!

Bước vào công ty với đôi mắt ngờ ngàng. Nó là nhân viên mới đến, nhìn cái gì cũng lạ lẫm. Nơi này có một không gian làm việc cực kì đạt tiêu chuẩn, nhìn ai cũng tất bật và nghiêm túc. Nó hít một hơi thật sâu để lấy tinh thần. Cánh cửa thang máy mở ra, nó lặng lẽ bước vào. Đường như không ai để ý đến sự có mặt của nó, người nào cũng chăm chăm đôi mắt như đang suy tư điều gì.

Hôm nay cũng là lần đầu tiên nó mặc váy ra ngoài. Công việc của một nhân viên bắt buộc nó phải ăn mặc như vậy: một bộ vest công sở và một đôi giày cao gót. Đó đều là những thứ sẽ gây khó khăn trong việc đi lại cho nó.

Nó tiến vào phòng làm việc để gặp gỡ quản lý. Hình như nó là nhân viên mới duy nhất trong bộ phận này. Sự xuất hiện của nó khiến cho cả phòng làm việc dừng lại. Ai cũng nhìn nó như một sinh vật lạ.

- Chào mọi người! Em tên là La Tường Di! Em là nhân viên mới của công ty được phân công làm việc ở bộ phận này. Mong mọi người chỉ bảo thêm! – nó cúi đầu chào rồi cố gắng nở một nụ cười tươi nhất có thể mặc dù trong lòng đang cực kì hồi hộp.

- Chào em! Chúc mừng em đã trở thành thành viên của bộ phận.

Một người đàn ông tầm ba mươi ăn mặc ra dáng nhân viên công sở tiến lại mỉm cười và vỗ vai nó. Thì ra là trưởng bộ phận. Ông này hình như tên là Long.

Những người còn lại trong phòng sau một hồi im lặng bỗng đồng loạt phẩy tay chào mừng nó. Nó thở phào nhẹ nhõm vì đã được chấp nhận.

- Thì ra đây là nhân viên xuất sắc mới được tuyển vào, nghe danh đã lâu giờ mới được diện kiến! – một cô ngồi bên trái cất tiếng.

Nó chỉ cười đáp lễ chứ không dám nói năng gì.

Nó được trưởng phòng chỉ chỗ ngồi làm việc. Không biết sẽ là xui xẻo hay may mắn khi nó được bố trí ngồi ngay trước mặt phòng giám đốc (như đã nói với các bạn là bộ phận của nó thuộc sự chỉ đạo trực tiếp của giám đốc).

Đang làm quen với công việc, nó nghe thấy mấy chị nhân viên trong phòng ồ lên và có “hơi hướng” nổi loạn. Hình như là giám đốc xuất hiện. Nó đứng dậy nhìn nhưng không thấy được rõ, chợt trưởng phòng chạy đến nói với nó:

- Mau! Tới để ra mắt giám đốc mau!

Nó lật đật chạy ra. Vừa bước đến gần nó vừa nhìn thấy cái đầu tóc ngắn đen nhánh với một dáng người cao đang đứng ở đó. Phải! Đó là giám đốc của nó!

Nó đứng ở hàng cuối. Có lẽ đây là ngày đầu tiên giám đốc nhận quản lý bộ phận của nó nên mới có màn chào hỏi này.

Nó không dám ngẩng mặt lên nhìn giám đốc vì nó cảm thấy hồi hộp. Nó vốn không phải đứa nhát gan nhưng đây là lần đầu tiên làm việc, nó không thể bình tĩnh được.

- Chào mọi người! Tôi là Denky Cold! Giám đốc điều hành chi nhánh ICall tại Việt Nam! Rất hân hạnh được làm quen với mọi người!

Cái tên kì lạ khiến mọi người xì xầm. Nhưng đối với nó cái tên đó không đáng chú ý bằng giọng nói. Đây là giọng nói đã từ lâu rồi nó không còn nghe thấy! Một giọng nói đã trở thành ám ảnh trong lòng nó! Nó sùng sờ ngược mặt lên nhìn...

- Thoại.....! – nó thốt lên, đôi mắt tròn đen lấy hướng thẳng về phía có giọng nói ấy.

Mặt nó biến sắc, đôi mắt tối lại. Không thể nào như vậy được! Nó ngỡ ngàng đến thất lòng! Gương mặt giám đốc nhìn nó. Vẫn đôi mắt ấy, vẫn nét mặt ấy!!! Không! Không thể nào! Nó hoảng loạn.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Tình yêu...mới...

- Di! Em làm sao thế? – trưởng phòng hỏi nhỏ nó khi thấy thái độ bất bình thường của nó.

- Đây là nhân viên mới của công ty phải không? – giọng nói ấy một lần nữa lại cất lên như chém vào tim nó những nhát dao đau đớn. Chao ôi! Nổi đau năm năm trời nó chôn dấu giờ lại rỉ máu! Đôi mắt nó nhìn sâu vào con người đứng trước mặt mình. Cái con người kì lạ mà nó ngỡ rằng chính là hình bóng của Trần Thoại yêu dấu ngày xưa trở về.

- Tôi xin lỗi! – nó cố kìm nén hết sức để không òa khóc rồi ôm mặt chạy đi.

Mọi người nhìn theo. Những ánh mắt đầy khó hiểu!

Nó chạy ra sân sau của công ty và ngồi xuống trên thành đá hai bên bồn hoa. Nó khóc. Năm năm trước nó cũng khóc như vậy trước cái chết của Thoại. Bây giờ nỗi đau lại trở về! Nó những tưởng mình đã chai sạn trước tất cả, sẽ không khóc, sẽ không đau khổ thêm lần nữa nhưng...nó khóc to hơn. Đã bao đêm nó mơ thấy Trần Thoại trở về nhưng cũng không đau đớn bằng lúc này, khi mà cái hình bóng đó hiện diện ngay trước mắt nó. Quá bất ngờ và nghiệt ngã. Sao có thể có người giống đến như thế được chứ??? nó không thể hiểu...

Nó trở về phòng làm việc trong trạng thái cực kì tồi tệ. Giờ đây nó không còn tinh thần làm việc nữa, nó muốn vào để xin trưởng phòng nghỉ ngày hôm nay.

- Di! Bị trúng gió à? Mặt em trông ghê lắm đó! – chị ngồi bên cạnh hỏi. - Không sao! Em chỉ hơi mệt trong người!

- Giám đốc mình đẹp trai quá xá luôn! Tao thật không ngờ công ty có vị sếp đẹp hoành tráng như vậy đấy!

- Trời ơi! Cái khuôn mặt quá ư hoàn hảo, lại cao ráo nữa chứ! Trên một mét tám chứ có ít đâu!

- Nghe đâu là con trai của tổng giám đốc đó! Trước sau gì cái gia sản kếch xù này cũng thuộc về giám đốc. Chao ôi! Ai mà làm vợ giám đốc thì quả là tu bảy kiếp mới được!

Đó là những gì nó nghe được từ lời bàn tán của mấy chị trong phòng. Tại nó ừ ặc. Nó nhìn vào trong phòng giám đốc qua cái cửa kính trong veo. Anh ta đang ngồi cúi mặt chống tay lên đầu như đang suy nghĩ điều gì đó. Nước mắt nó lại ứa ra. Không biết trưởng phòng đi đâu rồi. Nó không thể ở đây thêm nữa, nếu không sẽ tan nát mất.

Nhưng chờ mãi không thấy trưởng phòng về, nó đành xách cặp đứng dậy rồi nhờ mấy chị trong phòng xin phép thay mình.

Nó bắt taxi về nhà, nước mắt vẫn không ngừng rơi. Những tưởng nỗi đau đã tan biến nhưng sự xuất hiện của Cold đã khiến nó cảm nhận được rằng vết thương ngày xưa vẫn còn sâu lắm! mãi mãi không thể lành lại được!

- Di! Sao đi làm về sớm thế?

- Chị tới chơi à? Em hơi mệt, em lên phòng đây!

Chị Diên nhìn nó nhưng cũng im lặng. Từ khi chứng kiến nỗi đau khổ của đứa em gái khi bạn trai ra đi thì chị ấy đã hiểu ra thêm nhiều điều. Là rằng nỗi đau của bản thân không phải là nỗi đau duy nhất, và cũng không phải chỉ có bản thân mình mới là người phải chịu đựng đau thương.

Hai năm trước chị Diên đã kết hôn với anh Vũ. Cuối cùng thì chị ấy cũng chấp nhận chọn anh Vũ làm bến đỗ cuối cùng của cuộc đời. Nhóc Bìn giờ đã mười một tuổi, không mập ú như trước nhưng vẫn dễ thương, anh Vũ yêu Bìn như con. Nó cũng hạnh phúc thay cho chị. Ai mà ngờ rằng cuối cùng người phải chịu nỗi đau và chôn mình trong nỗi đau tình cảm lại là nó chứ không phải là chị Diên. Biết bao giờ nó mới thoát khỏi thì bản thân nó cũng không biết được nữa.

Nó lên phòng và nằm xuống giường. Mắt nó ngược sang phía bàn học, nơi có chiếc huy hiệu ngày xưa mà Thoại tặng, nó tự an ủi mình rằng đây chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, là rằng Thoại đã vĩnh viễn rời khỏi thế gian này, nhưng nước mắt vẫn chảy...

Tối đến, nó nhận được tin nhắn của Ken, của Quốc Hy, Nam và Senil. Tất cả đều hỏi xem nó đi làm ngày đầu tiên như thế nào rồi động viên nó. Nó thờ dãi rồi ngủ thiếp đi trong nỗi buồn vô hạn.

Nó thức giấc khi tia nắng đầu tiên của ngày mới rọi xuống mặt nó. Cả đêm hôm qua nó đã cố trấn an mình và nghĩ ra cách để có thể bình tĩnh trước mặt giám đốc.

Sau khi ăn sáng và thay áo quần, nó lái xe đến công ty. Gương mặt được phớt thêm chút phấn cũng không che được nỗi buồn và sự phờ phạc trên nét mặt nó lúc này.

Nó bước vào phòng, chào hỏi mọi người rồi trở về chỗ ngồi. Nó không dám nhìn về phía phòng giám đốc. Nó đang cố tạo cho mình một bản lĩnh để vượt qua.

Giám đốc đến.

- La Tường Di! Cô vào phòng tôi ngay lập tức!

Nó sững sờ khi nghe giám đốc gọi tên mình.

=====

Ăn trưa...

- Xui cho em rồi! – mấy chị xung quanh nhìn nó với vẻ cảm thông.

Nó đứng dậy. Có tránh cũng không tránh được cả đời, cứ đối diện là hơn. Nó tự nhủ như thế rồi thu hết can đảm bước vào.

Nó gõ cửa.

- Vào đi!

- Giám đốc gọi tôi có việc gì ạ? – nó hỏi, mặt vẫn cúi gằm xuống.

- Cô tiến lại gần đây!

Nó không nhúc nhích.

- Tôi bảo cô tiến lại gần đây! – anh ta la lớn.

Nó giật mình và tiến từng bước.

- Cô là nhân viên hay là giám đốc mà muốn lúc nào thì về lúc đó hả? – anh ta đập bàn quát lớn.

Nó ngẩng mặt lên. Nhưng không phải vì sợ mà là bất ngờ vì thái độ. Ngay cả cách bộc lộ sự giận dữ cũng giống Thoại. Nó ngơ ngời.

- Tôi nói mà cô coi như không chút giá trị nào ư? Sao lại đứng ngây người ra thế hả?

- Xin lỗi giám đốc! tôi không cố ý! Chỉ là... - nó giật mình và bắt đầu hỏi lỗi.

- Cô không cần phải giải thích gì nhiều! Lương tháng này của cô sẽ bị trừ 50%! Cô về chỗ làm việc đi! – giám đốc phán một cách lạnh lùng.

Nó thoáng bất ngờ nhưng cũng không phản ứng gì. Nó không thiết tha với lương bổng. Trong hoàn cảnh như thế này lại càng không. Nó lẳng lặng rời phòng giám đốc và về chỗ ngồi.

Mọi người nhìn nó với ánh mắt xót xa. Mới vào công ty chưa đầy hai ngày mà đã có chuyện với giám đốc. Nó đúng là không may.

- Em không sao chứ? Lần sau đừng làm Cold nổi giận nữa! anh ta nổi tiếng với sự máu lạnh đúng như tên gọi của mình đấy! – chị ngồi bên quay sang an ủi.

Bây giờ nó mới tìm được một điểm khác nhau giữa Cold và Thoại. Điều này khiến nó yên lòng phần nào. Thoại dù có nóng nảy đến đâu, có lạnh nhạt như thế nào cũng không bao giờ đối xử với nó như thế.

Nó bắt đầu công việc với đồng hồ sách. Lần đầu tiên tiếp xúc nên khá cứng tay. Nó phải chạy quanh phòng hỏi han mọi người. Nét mặt vui tươi đã dần hiện ra trên khuôn mặt nó.

Giờ nghỉ trưa.

Nó xuống phòng ăn của công ty, thời gian không có nhiều để nó về nhà. Nó tiến lại cầm khay và bắt đầu chọn thức ăn. Nhưng tháng năm thực tập ở công ty lớn cũng đem lại cho nó nhiều kinh nghiệm sống. Ví như việc ăn uống. Nó không mấy lúng túng. Sau khi chọn xong thức ăn, nó đảo mắt nhìn

quanh kiểm chỗ ngồi. Nhưng có vẻ tình hình không mấy khả quan. Nó bùng khay thức ăn lên lòi giữa những hàng ghế mong tìm được một chỗ trống. Ánh mắt nó sáng lên khi nhìn thấy một bàn ăn chỉ mới có một người, người đó đang ngồi quay mặt với nó, vui mừng nó cầm khay thức ăn chạy đến và cất tiếng hỏi:

- Xin lỗi! tôi có thể ngồi đây được không?

Người đó không nói năng gì, quay mặt lại nhìn nó.

- Ô! Giám đốc!

Nó giật mình.

=====

Tin sét đánh...

- Xin lỗi! tôi không biết là giám đốc!

Nó cúi đầu xin lỗi rồi nhanh chóng chuyển hướng đi chỗ khác.

- Cô ngồi xuống đi!

Cold cúi mặt xuống ăn tiếp. Nó chần chờ một lúc rồi cũng ngồi xuống. Đây có lẽ là bàn trống duy nhất lúc này. Nó chợt thấy lạ là tại sao không ai tới bàn này ngồi ăn mặc dù phòng ăn đã kín chỗ. Lúc nó ngồi xuống thì những nhân viên xung quanh đều ngược nhìn với vẻ ngạc nhiên. Nó không hiểu...

Nó cố gắng chỉ ăn thôi chứ không ngẩng đầu lên nhìn. Nó sợ lại nhìn thấy khuôn mặt giám đốc. Nhưng nó lại có một cảm nhận kì lạ rằng Cold đang nhìn nó.

Giải quyết mớ thức ăn với tốc độ nhanh nhất có thể. Đang định chào giám đốc để trở về phòng làm việc thì...

- Đây! – Cold kéo ống khăn giấy bên cạnh rồi lôi ra một tờ khăn giấy đưa cho nó.

Nó tròn mắt.

- Không cần phải ngạc nhiên như thế! Tôi không muốn nhân viên của mình ăn uống thiếu vệ sinh. Miệng của cô không được sạch cho lắm! – Cold nói đều đều.

Nó hốt hoảng vội lấy khăn giấy trong hộp lau miệng. Có lẽ vì ăn nhanh quá nên thế. Nhưng nó không ngờ hành động từ chối tờ khăn giấy mà giám đốc đưa cho lại trở thành một sự kiện mang tính “lịch sử” đối với những người xung quanh.

Nó bước nhanh về phía thang máy. Vừa đi vừa nghĩ ngợi lung tung. Dù đã cố gắng kiềm chế nhưng nó vẫn nhìn giám đốc thành Thoại, nó luôn ngỡ đó là Trần Thoại của nó. Thang máy mở cửa, nó vội bước vào rồi nhấn nút...

- Khoan!

Đó là tiếng của Cold, anh ta không biết đã đi theo nó từ khi nào. Nó ngược nhìn giám đốc rồi quay nhanh mặt về hướng khác. Cold bước vào rồi lặng lẽ đứng bên cạnh, hai tay đút vào túi quần. Tim nó đập mạnh, đứng gần Cold nó không thể bình tĩnh được. Chợt cửa thang máy mở ra, có rất nhiều người đang đứng đợi để bước vào, không suy nghĩ nhiều nó bước ra ngoài. Nhưng ai đó nắm tay nó và lôi trở vào. Là Cold...

- Cô định đi đâu khi gần đến giờ làm việc rồi hả? Phòng làm việc nằm trên tầng 4, không phải tầng này! – giám đốc nói với thái độ hơi giận.

Nó ngớ người ra. Cold nói đúng. Phòng làm việc của nó nằm ở tầng 4. Thế mà nó lại quên...

Thang máy lúc này đông ngịt người. Nó và Cold đứng ở hàng sau. Không hiểu sao Cold vẫn nắm chặt lấy tay nó không buông ra. Cái cảm giác đang đứng bên cạnh Trần Thoại lại trở về. Nó giật mình rút tay ra. Đôi mắt đã đỏ hoe. Nó lặng lẽ nhìn lên, gương mặt giám đốc quả thật là đẹp. Nếu như Thoại của nó còn sống đến bây giờ thì chắc hẳn cũng đẹp trai như thế. Càng nghĩ nó càng đau đớn. Không để nước mắt trào ra, nó nhanh chóng lấy tay che mặt rồi quay sang phía khác.

Không biết người khác ra sao. Nhưng những gì xảy ra trong suốt năm năm qua khiến nó nhận ra rằng cái chết của Thoại càng khiến cho nó yêu Thoại nhiều hơn, gấp bội lần khi còn được ở cạnh cậu ấy. Và cũng vì thế mà nỗi đau càng ngày càng sâu sắc hơn.

Trở về phòng, nó nhanh chóng bắt tay vào làm việc một cách cật lực để mong người đi những suy nghĩ lung tung.

- Mấy chị biết gì chưa? Em có một thông tin cực hot về Giám đốc của mình nhé! - Chị ngồi bên liếng thoáng.

Nó cố gắng không bận tâm.

- Chuyện gì thì nói nhanh đi!

- Nghe đâu hồi sáng có con nhỏ nào đó ở bộ phận thiết kế đem quà tới tỏ tình với Cold phòng mình đó!
- Trời đất ơi! Nhỏ nào mà gan thế???
- Bởi vậy mới nói, nhưng điều đó không đáng chú ý bằng những gì Giám đốc nói với cô ta đâu!
- Nói gì??? kể nhanh đi!
- Giám đốc không phản ứng gì kịch liệt cho lắm. Chỉ nói với cô ta đúng một câu rồi sau đó đi thẳng. Còn con nhỏ đó đứng khóc um lên.
- Câu gì???
- Nguyên văn là như thế này: “Cám ơn! Nhưng tôi đã có vợ rồi!”. Thế có chết không chứ!
- Hà??? Cái gì cơ??? Cold có vợ rồi ư???

Mấy chị trong phòng náo loạn cả lên khi nghe tin sét đánh đó. Còn nó, dù biết chuyện không can dự đến mình nhưng thực sự nó ngỡ ngàng, đánh rơi cả tập tài liệu xuống đất. Cold đã có vợ rồi sao???

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Hình bóng..

Nó về nhà như người mất hồn. Không buồn ăn cơm nó leo thẳng lên giường và nằm ngủ. Sự kiện Cold có vợ cứ ám ảnh nó. Nó chợt thấy có lỗi với Thoại. Từ khi Thoại ra đi trong lòng nó không có hình bóng nào khác. Nhưng từ khi Cold xuất hiện thì mọi chuyện thay đổi hoàn toàn. Nó nghĩ về Cold nhiều hơn. Dù đã cố gắng nhưng nó vẫn không thôi nghĩ về cái con người kì lạ ấy...

Chỉ còn vài ngày nữa là Senil lên xe hoa. Nó cũng tất bật riu rít cùng con bạn thân lo chuyện cưới hỏi. Nó cảm nhận được niềm vui của nhỏ bạn, nó cũng mừng thầm cho Senil. Nhưng đôi lúc nó lại thấy xót xa cho mình.

Hôm nay là ngày thứ 6 kể từ khi nó đến công ty này làm việc. Trong phòng nó là người ít nói nhất mặc dù đây không phải là cá tính của nó. Cứ hể nhìn thấy Cold là nó tưởng là Thoại. Nhưng lâu dần nó cũng cố che dấu đi những nỗi ám ảnh ấy.

- Trưởng phòng, nói người đem cho tôi một cốc cà phê!

Cold vừa bước vào phòng vừa nói.

Công việc bưng bê kiểu này vốn dĩ chẳng ai ham nhưng không hiểu sao mấy chị trong phòng lại giành nhau làm. Nó nhìn mà thấy khó hiểu. Chợt Cold mở cửa phòng lộ mặt ra rồi phán một câu xanh rờn khiến mấy chị tiu nghỉu:

- Tôi muốn người đó là La Tường Di!

Nó đứng phất dậy. Tại sao lại là nó chứ???

Mấy chị trong phòng sau một hồi buồn như chuối héo cũng trở lại rôm rả:

- Em lọt vào tầm ngắm của Cold rồi đó! Mấy chị đây nói thế nào cũng thuộc loại già cả rồi nên không với tới nổi. Em còn trẻ thì cố chinh phục sếp đi. Tụi chị ủng hộ hết mình!

- Tầm bậy! Sếp có vợ rồi bà!

- Ừ nhì!

- Mấy chị đừng nói như thế! nếu sếp nghe được thì phiền lắm! – nó vừa cười vừa nhăn mặt.

Nó bưng tách cà phê đặt lên khay rồi đem vào phòng giám đốc, đến trước phòng, nó gõ cửa.

- Vào đi!

Nó đẩy cửa bước vào. Nhẹ nhàng đặt cốc cà phê lên bàn rồi quay lưng đi.

Nhưng giám đốc cầm tay nín lại. Lần thứ hai. . .

- Tôi chưa cho phép cô ra khỏi đây cơ mà! Đặt nó lên bàn rồi ngồi xuống đi.

Nó định gân cổ cãi lại như cá tính vốn dĩ của mình nhưng nhìn ánh mắt nghiêm nghị của Cold nó lại không dám. Nó kéo ghế và ngồi xuống. Giám đốc đưa cốc cà phê lên miệng rồi xoay ghế một vòng, một phong cách đứng chắt của những người làm sếp. Nó thoáng thấy một vết sẹo khá dài trên trán đã được tóc mái che lại của Cold. Nó rùng mình. Càng lúc nó càng thấy Cold giống Thoại, giống đến kì lạ cho dù Thoại tóc nhuộm vàng và không bị cận còn Cold tóc lại đen nhánh và có một cặp kính gọng đen trên mặt. Cold nhìn nó, ánh mắt khác thường, nó cúi đầu xuống, nó không muốn đối diện với Cold, nó lại sợ nỗi đau trở về.

"Chiến tranh"...

Cốc cà phê nhỏ nhưng không hiểu sao Cold lại uống nó lâu đến thế, gần. . . một tiếng đồng hồ! Nó cũng không hiểu mình ngồi ở đây như thế này để làm gì. Sức chịu đựng có hạn, nó bực mình lên tiếng:

- Thưa giám đốc, anh có việc gì muốn tôi thực hiện thì làm ơn nói cho tôi biết, tôi không muốn ngồi như thế này.

- Tôi muốn cô ngồi như thế!

- Anh...! Xin lỗi! tôi không muốn tiếp tục cái công việc quái dị này nữa!

Nó đứng dậy.

- Tôi là sếp hay cô là sếp?

- Anh là sếp! Nhưng không phải cứ là sếp thì muốn sai khiến người khác làm theo ý của mình!

- Nhưng tôi lại muốn như thế đấy! Nếu cô không nghe theo thì đừng trách tôi không nể tình!

- Anh thật quá đáng! Trong hợp đồng làm việc không có điều khoản kì cục này, vì thế anh không có quyền đuổi việc tôi! – nó bắt đầu nổi giận thực sự, nhưng không hiểu sao Cold không tức tối mà lại thoáng cười, vẻ mặt rạng rỡ.

- Nhưng tôi có nói là sẽ đuổi việc cô đâu!

- Anh...! – nó nổi khùng trước thái độ nửa đùa nửa thật của Cold.

- Thôi! Tôi uống xong rồi! Cô đem nó ra ngoài đi!

Nó bực mình, mặt đỏ ửng tiến lại cầm lấy ly cà phê đặt vào khay rồi rời phòng. Nhưng có lẽ vì còn quá giận dữ nên nó bước hơi mạnh và bị trật chân. Cái gót cao của đôi giày trật sang một bên, nó khụy xuống.

- Ui da!

- Thế nào? Không sao chứ?

- Không sao! Không phiền giám đốc quan tâm!

Nó đặt cái khay xuống đất, cõi luôn đôi giày rồi cầm nó lên. Vậy là nó đi chân trần ra khỏi phòng giám đốc.

Cold nhìn theo và mỉm cười.

Mọi người trong phòng nhìn nó và Cold bằng ánh mắt ái ngại. Họ không thể hiểu nó và giám đốc đang làm trò gì. . .

Hết giờ làm việc.

Nó đi ra nhà xe công ty bằng đôi chân không, cũng may nền công ty toàn lát gạch hoa nên đi không đau chân, chỉ hơi lạnh. Nó gần như là người về cuối cùng, một phần vì công việc khá nhiều, nó đang nhận một dự án lớn, phần vì nó không muốn mọi người nhìn thấy cái bộ dạng kì cục của mình.

Đang mệt mỏi đi từng bước, chợt ai đó bấm còi phía sau, nó quay đầu lại nhìn, sau tấm kính ô tô nó chợt nhìn thấy gương mặt mập mờ sau kính xe. . .mờ mờ ảo ảo...rất giống một người. . .

Phù dâu...

Đó là Cold...Nó hoảng hồn...

- Có muốn tôi chở cô về không?

- Cảm ơn giám đốc, tôi có xe! – nó trả lời lạnh lùng.

- Được thôi!

Nó cứ tưởng là Cold sẽ lái xe đi thẳng, nhưng chiếc xe từ từ dừng lại. Cold bước ra.

- Giám đốc làm cái gì thế? – nó ngạc nhiên khi nhìn thấy Cold tiến lại phía mình rồi giựt phăng đôi giày mà nó đang cầm trên tay.

- Tôi muốn làm gì là việc của tôi!

Càng lúc nó càng thấy giám đốc kì cục. Anh ta đem đôi giày ném thẳng vào xe của mình rồi lấy ra trong đó một túi xách màu hồng đưa cho nó.

- Cầm lấy!

- Không! Anh trả giày lại cho tôi!

Nhưng Cold đã dúm túi xách vào tay nó rồi quay lưng đi về phía xe ô tô.

- Dừng cứ mãi cứng đầu như thế!

Chiếc xe lao nhanh về phía trước, nó nhìn theo với ánh mắt khó hiểu.

Nó cầm túi xách lạ hoắc rồi nhìn vào, một đôi giày mới tinh. Nó lấy ra, vẻ mặt ngạc nhiên. Kì lạ là đôi giày vừa khít chân nó. Cold đang làm cái gì thế này???

Nó trở về nhà với một đống suy nghĩ trong đầu. Thái độ của Cold đối với nó thực sự khiến nó thấy khó hiểu.

Ngày mai là đám cưới Senil...

Vài ngày trước nó đã đi thử áo cưới cùng nhỏ bạn. Senil khi mặc lễ phục trông cực kì nữ tính. Một bộ váy trắng muốt với chiếc khăn voan trắng đính trên đầu. Nó cũng được may một bộ váy phù dâu màu hồng nhạt. Người sẽ đi cùng hắn trong vai trò phù rể sẽ là Phong Ken. Đám cưới của Senil được tổ chức tại một khách sạn lớn trong thành phố, nói chung là rất đình đám.

Đây là đêm cuối cùng nó cùng ngồi với Senil trước khi nhỏ bạn thân trở thành người phụ nữ thật sự. Hai cô gái ngồi hàn huyên tâm sự suốt buổi tối với những câu chuyện từ xưa từ xưa cho đến bây giờ.

- Nhanh thật đấy! Mới đó mà cậu đã sắp thành vợ của người ta!

- Đừng chọc mình như thế!

- Chà chà! Thằng con trai Senil đã biến mất hoàn toàn rồi! trông cậu bây giờ còn nữ tính hơn cả mình!

- Uh! Đúng là thế thật!

- Ngày mai cậu sẽ là người đẹp nhất thế giới này! Mình ghen tỵ lắm đó!

- Lại thế nữa rồi! Cậu cũng sẽ lấy chồng mà, cũng sẽ đẹp như thế!

- Không! Mình không kết hôn đâu!

- Thôi mà! Cậu phải quên hết đi để sống chứ? Thoại đã đi năm năm rồi! Cậu đau khổ trong ngần ấy năm cũng đủ rồi!

- Nhưng mình không thể! Mình không thể yêu ai ngoài Thoại được nữa!

- Cậu đừng mãi như thế! cậu phải thoát ra cái nỗi đau ấy thì mới có thể hạnh phúc mà sống được!

- Mình cũng không biết nữa! Nhưng khó lắm! Mà thôi! Đừng nói chuyện này nữa!

- Uh! Nhưng mà sắp lấy chồng rồi, tự dưng mình thấy cứ lo lo sao ấy!

- Thì đưa con gái nào sắp lấy chồng chả thế! Nam là người tốt! Cậu ấy sẽ đem lại hạnh phúc cho cậu!

- Mình cũng biết thế....
- Mà này! lấy chồng rồi cậu vẫn yêu mình như trước chứ?
- Tất nhiên! Cậu là “mối tình đầu” của mình mà!

Và thế là cả hai cùng cười.

Ngày hôm sau.

Ken đến đón nó. Với chiếc váy màu hồng, trông nó lung linh như một thiên thần nhỏ. Ken cũng ra dáng với bộ comple màu xám. Xe chở nó tới hôn trường.

=====

Cầu hôn...

- Trông em tuyệt lắm đấy! Em thế này khiến anh nhớ lại năm xưa tụi mình cùng làm người mẫu cho công ty áo quần trong siêu thị!
- Anh cũng thế! – nó cười tươi.

Hôn lễ được cử hành trang trọng. Mọi chuyện diễn ra suông sẻ trừ một số trục trặc nhỏ như việc Senil vấp vấy cưới ngã xuống hay Nam đeo lộn nhẫn cho cô dâu... Nhưng tất cả đều vui vẻ. Nó cùng Ken đi giữa đám đông sau lưng cô dâu chú rể. Nó thấy chạnh lòng. Biết bao giờ nó mới được mặc áo cưới...

Tiết mục cuối cùng là màn cô dâu ném bó hoa cưới. Theo quan niệm thì ai nhận được sẽ là người tiếp theo có tin mừng. Nó không nghĩ ngợi đến việc này nhiều. Nó đứng sang một bên. Có nhiều người đang mong chờ điều đó nhưng nó thì không... Nhưng bó hoa lại đáp xuống trên tay nó. Mọi người nhìn rồi vỗ tay chúc mừng. Nó bối rối. Ken nhìn sang nó và mỉm cười...

Một ngày một mối trôi qua, đám cưới được tổ chức thành công. Nam sau bao nhiêu năm đeo đuổi cuối cùng cũng rước Senil về làm vợ. Ai cũng khâm phục cậu ấy. Bây giờ hai người đã lên máy bay đi hưởng tuần trăng mật ở Pari. Nó cầu chúc cho hai người hạnh phúc.

Ken chở nó về nhà. Chiếc xe đột ngột dừng lại.

- Có chuyện gì thế anh?
- Anh muốn nói với em một chuyện...
- Chuyện gì???
- Em...em đã quên được chưa...
- Quên ư? Quên cái gì chứ?

Ken im lặng một hồi rồi quay sang cầm tay nó.

- Anh muốn là người hàn gắn lại trái tim cho em!
- Ken!
- Năm năm qua anh chỉ im lặng để đứng nhìn em từ phía sau vì anh nghĩ rằng em cần có thời gian để quên đi tất cả. Nhưng anh không muốn cứ mãi nhìn em đau khổ vì một người đã không còn trên đời này nữa! Thoại đã chết rồi! Đó là sự thật!
- Nhưng đối với em cậu ấy vẫn còn sống! Cậu ấy vẫn sống trong lòng em!
- Vì sự yếu đuối đó mà em phải đau khổ em biết không??? Năm năm đã quá đủ rồi! Em không thể cứ sống như thế!
- Nhưng em không thể phản bội Trần Thoại, cho đến lúc cận kề cái chết cậu ấy vẫn chỉ có mình em... Em không thể...- nó khóc.
- Chẳng lẽ em định sống cả đời như thế này sao???
- Em mệt rồi...Anh chở em về nhà đi...- nó nghiêng đầu sang phía xe ô tô.

Ken thở dài. Nó biết Ken thương nó nhưng nó không thể. Nó chỉ có mình Thoại, mãi mãi là thế...

Chắc hẳn các bạn sẽ cảm thấy khó hiểu vì sao năm năm sau không còn thấy Tuệ Trần xuất hiện nữa. Sự thật là Ken đã biết Tuệ Trần trở về bên cạnh mình là có mục đích nhưng cậu ta vẫn cố không nói ra với mong muốn Tuệ Trần sẽ nghĩ lại mà từ bỏ. Nhưng cuối cùng thì Ken cũng không thể nào chấp

nhận Tuệ Trân, vì cô gái hai năm trước giờ đã thay đổi và một nguyên nhân lớn khác nữa là trong tim Ken đã có bóng hình người khác...

Đang ngồi làm việc chợt nó nghe thấy tiếng Cold la lớn:

- La Tường Di! Cô vào đây cho tôi!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Nó nhăn mặt. Giọng nói như thế thì rõ ràng là giám đốc đang tức giận.

-Sếp gọi tôi có việc!

-Cô lại đây cho tôi!

Nó tiến lại.

-Cô làm ăn cái kiểu gì thế hả??? Tôi tin tưởng mới giao dự án này cho cô thế mà cô lại làm cái trò gì thế này chứ?

Khách hàng đang rất bức mình, họ muốn thừa kiện công ty ta đến nơi rồi cô biết không?

-Thưa...thưa...tôi đã rất cố gắng....tôi không hiểu mình sai sót chỗ nào....

-Sai sót của cô chính là quá sơ sài, cô không tập trung một cách triệt để vào dự án này, cô muốn làm hay muốn nghỉ đây???

Nó im lặng không nói năng gì. Mấy chị đứng ngoài nhìn vào lo lắng.

-Những người kia! Làm việc đi! Công ty trả lương cho mấy người không phải để tò mò những việc không đâu!

Tất cả xanh mặt trở về chỗ ngồi.

-Thưa giám đốc! tôi sẽ chịu trách nhiệm!

-Chịu trách nhiệm ư? Cô có khả năng làm sao? Cùng lắm thì cô bị đuổi việc nhưng công ty thì sẽ phải bồi thường thiệt hại lên đến hàng chục tỉ đồng, còn mất uy tín với thị trường. Cô nói nghe dễ dàng lắm nhĩ?

-Sao sếp lại có thể nói với tôi như thế chứ? Lỗi này đâu phải chỉ riêng tôi, chẳng phải trước khi giao cho khách hàng tôi đã đưa cho giám đốc xem xét rồi sao?

-Giờ mà cô vẫn còn cãi được à?

-Anh quá đáng lắm! Làm việc với một người độc tài như anh quả thật là một cực hình!

-Nó bật khóc rồi chạy ra ngoài.

Cold đuổi theo.

Nó ngồi trên ghế đá khóc một mình, một phần vì tức giận, một phần vì nỗi đau trở lại, sự giận dữ, ánh mắt, cách nói năng, tất cả đều giống y hệt.

Khóc "hăng" quá nên nó không nhận ra Cold đã ngồi bên cạnh mình từ lúc nào.

-Khóc đủ chưa?

-Nó giật mình.

-Anh đi đi! để cho tôi yên!

-Gan cô cũng to nhĩ? Dám đuổi cả sếp mình! Đây là giờ làm việc, muốn khóc thì về nhà hãy khóc. Bây giờ thì lau nước mắt rồi trở về phòng ngay lập tức!

Cold đặt vào tay nó chiếc khăn màu xanh nhạt rồi đứng dậy bỏ đi. Nó nắc từng tiếng nhìn theo. Hành động của Cold luôn khó hiểu. Vừa mới mắng nó xong rồi lại an ủi nó. Rốt cuộc thì anh ta muốn cái gì đây???

Nó trở về phòng trong tâm trạng không mấy tốt đẹp. Cũng may có công việc khiến nó vui đi phần nào nỗi buồn.

Nó cúi đầu làm việc không để ý rằng Cold đang ngồi trong phòng và nhìn nó qua lớp kính. Chợt nó ngẩng mặt lên. Cold vẫn nhìn nó không nhúc nhích. Nó thấy lạ. Cách đối xử của Cold với nó không giống người bình thường. Ánh mắt của Cold có cái gì đó rất da diết và đau khổ. Điện thoại nó reo... là Quốc Hy, cậu nhóc mời nó đi ăn trưa. Nó ngước lên nhìn Cold lần nữa rồi đứng dậy đi. Đã đến giờ nghỉ trưa... Nó phải tránh cái ánh mắt kì lạ ấy, cái ánh mắt cứ khiến nó nhớ lại về vụ tai nạn kinh hoàng năm năm trước...

- Đạo này học hành thế nào rồi?

- Vẫn thế thôi!

- Ăn nói với người trên mà như thế đó hả?

- Ylen chỉ hơn tôi một tuổi thôi!

- Hơn một tuổi cũng là hơn, cậu đừng có ngại biện!

- Lại dữ như chán! mà đạo này tôi phát mệt với mấy em lớp dưới!

- Sao? Bị đeo đuôi quá hả?

- Đều là một lũ con gái vô duyên, người ta không thích mà cứ xấn tới!

- Nhưng họ thích cậu nên họ phải bày tỏ chứ?

- Thế thì tại sao tôi thích Ylen mà Ylen có cho tôi bày tỏ đâu!

- O! Cái này thuộc hai phạm trù khác nhau!

- Khác là khác thế nào???

- Ừ thì...

- Sao? Đứng hòng rồi chứ gì? Tôi biết mà! Nếu không phải vì tôi nhỏ tuổi hơn Ylen, không phải vì Ylen đã quá đau khổ với mối tình đầu, không phải vì Ken cũng thích Ylen thì tôi đã tấn công từ lâu rồi, không đợi đến bây giờ đâu!

- Cái thằng nhóc này! Nói năng kiểu gì thế???

- Cấm gọi tôi là thằng nhóc, tôi không thích!

- Uh uh!

- Có lẽ tôi sẽ đi du học một thời gian...

- Cái gì??? Đi du học ư???

- Để quên Ylen.

- ???

- Đùa thôi! Tôi được nhận học bổng sang Mỹ bốn năm!

- Trời ơi! Bốn năm luôn à??? Thế thì tôi nhớ cậu đến chết mất!

- Thì tôi cũng muốn để Ylen nhớ tôi đến chết mà, có thể mới thấy từ chối tôi là một sai lầm!

- Đừng đùa nữa! Cậu đi thật hả?

- Tất nhiên, tuần sau sẽ làm thủ tục.

- Hix! Lại phải xa thêm cậu nữa rồi!

Nó tiến lại ôm Quốc Hy, đưa em trai bé bỏng ngổ ngược của nó. Bây giờ cậu ta đã lớn thật rồi.

Quốc Hy là một người rất có cá tính. Nhìn thấy sự đau khổ của nó khi mất Trần Thoại cậu nhóc thề là sẽ không bao giờ yêu ai ngoại trừ nó, mà có thích nó mấy đi chăng nữa cũng không lấy vợ, cậu ta tôn thờ chủ nghĩa độc thân. Nó hạnh phúc khi được nhận tình cảm từ những người tốt như Quốc Hy và Ken, có lẽ đó là sự bù đắp phần nào những đau khổ mà nó phải gánh chịu khi mất Thoại mãi mãi. .

Hôm nay nó phải cùng giám đốc đi khảo sát nhà máy, không biết vì lý do gì mà anh ta lại bắt nó đi theo. Đây là một khu lắp ráp điện thoại lớn nhất nước với dây chuyền hiện đại của Nhật, nó đi theo Cold lên lối qua từng phân xưởng mà cứ thấy ngỡ ngàng, mọi thứ ở đây thật tối tân. Phía trước là xe dỡ hàng đang bốc từng thùng lớn vào khoang để chờ đi, bên này là những công nhân đang làm việc miệt mài cùng dây chuyền tự động. Trong khi Cold nói chuyện với chủ nhà máy nó nhanh chóng đi tham quan hết mọi nơi, bản tính tò mò hiện lên rõ. Sau một vòng dạo chơi, nó trở về chỗ cũ nhưng Cold đã đi đâu mất rồi, nó tìm quanh rồi chợt nhìn thấy giám đốc đang đứng gần xe dỡ hàng để theo dõi tình hình. Nó thở dài bước tới. Nhưng một thùng hàng từ trên cao bị nghiêng sang một bên, nó hét lớn. . .cảnh tượng Thoại bê bê máu lại hiện diện trong đầu nó, không suy nghĩ nhiều nó chạy lại ôm chầm lấy Cold ngã sang một bên. . .

Trật khớp...

- Thoại ơi! Không được! – nó nhắm mắt nói liên tục, như một ám ảnh.

Thùng hàng rớt xuống trước sự ngỡ ngàng của mọi người. Nếu không có nó thì không biết Cold “sẽ đi về đâu”.

Sau khi hoảng hồn, Cold nhìn sang nó.

- Di! Di ! cô không sao chứ???

- Thoại!

Nó nhìn Cold, hình bóng Trần Thoại lại hiện về. Nhưng sự ồn ào xung quanh đã khiến nó bình tĩnh. Nó hốt hoảng ngồi dậy.

Cold bế nó lên xe, chân nó đã bị trật khớp không thể đi được.

- Khi cứu tôi cô không sợ sẽ chết sao?

- Anh nói cái gì thế?

- Cô đúng là gan thật! – Cold cười.

- Anh trả ơn người ta bằng cách này à?

Cold không nói gì, chỉ mỉm cười rồi lái xe đi. Nó ngồi một bên, nhìn sang Cold lòng nó lại thất lại. Biết bao giờ mới thoát khỏi cái ám ảnh này đây. . .

Cold bế nó vào trong phòng mình trước con mắt hình viên bi của tất cả mọi người mặc cho nó giãy nảy, la hét. Nhưng không hiểu sao nó lại nhớ về cái ngày đi chơi sở thú năm năm trước, Thoại cũng đã bế nó như thế trượt patin trước hàng trăm con mắt thiên hạ. Nếu cứ mãi như thế này, chắc nó sẽ điên lên mất. . .

Cold thả nó lên chiếc ghế giám đốc của mình, cởi giày nó ra rồi cầm cái chân lên ngắm nghía.

- Trời ơi! Anh đừng có hại tôi, muốn làm cái gì thế hả?

- Ngồi yên tôi coi!

Cold nhìn qua nhìn lại cái chân bị trật khớp của nó, sau một giây suy nghĩ liền cầm lên và. . .vặn một cái thật mạnh, tiếng kêu “rắc” xuất hiện đồng thời với việc nó hét lên kinh hoàng khiến mọi người ngoài đó dựng cả tóc gáy.

- Xong rồi!

Nó thút thít không nói được gì.

- Con gái đúng là, nước mắt chứ có phải nước mưa đâu mà muốn tuôn ra khi nào cũng được thế? – Cold thờ dãi

Chân nó đúng là hết đau thật.

- Đứng dậy mang giày vào rồi trở về chỗ làm việc đi!

Nó nhìn cái bản mặt lạnh lùng của Cold mà xi khối lỗ tai, nó đứng phắt dậy, đeo giày vào rồi bước ra ngoài. Mấy chị trong phòng nhìn theo rồi lắc đầu bái phục cái quan hệ kì lạ của tụi nó.

Đêm đó nó lại nằm mơ thấy Thoại... đã lâu lắm rồi nó không mơ thấy cậu ấy....có lẽ vì ban ngày nó nghĩ về Thoại nhiều quá nên ban đêm mới mơ như vậy....thật tội nghiệp....

Sáng mai tại công ty...

- Báo với chị em một tin vui!

- Trưởng phòng có chuyện gì mà tươi hớn hơ thế?

- Chiều nay là sinh nhật của tôi! Mời mọi người cùng giám đốc tham gia để cho cái tuổi ba mươi xuân xanh của tôi được trọn vẹn!

- Hoan hô! Thế là sắp được ăn rồi!

Mấy chị trong phòng có vẻ hào hứng với việc này, nó thì ngây người ra, không biết có nên đi hay không...

- Em nhất định phải có mặt đó!

Trưởng phòng vỗ vai nó ra lệnh. Thế là hết đường từ chối!

Chiều.

Sau khi tan sở về nhà nó thay vội bộ áo quần đi chơi rồi chạy xe đến công ty. Mọi người sẽ tập trung ở đó để đi sinh nhật của trưởng phòng. Cold cũng có mặt. Nó ngại nhất việc đó.

Trông ai cũng đẹp hơn hẳn. Đồng phục công ty không cho phép chị em ăn diện nhiều, bây giờ có cơ hội đi chơi nên ai cũng tranh thủ. Nhưng Cold hôm nay thì đặc biệt thật. Nó lại nhìn giám đốc. Cách ăn mặc của Cold hao hao Thoại ngày trước. Một phong cách boy cá tính và năng động...nó lại nhớ Thoại....

=====

Áo đôi

- Trời ơi! Hôm nay Di với Cold muốn chơi nổi hay sao mà lại mặc áo đôi thế kia! – mấy chị hét toáng lên.

Cả hai cùng giật mình nhìn xuống. Đúng là vậy thật! Nó và Cold đều mặc áo màu xanh, tuy hình dáng trên áo không phải là hoàn toàn giống nhau nhưng nhìn qua thì chẳng khác nào áo đôi. Chẳng lẽ là ý trời....

- Đi thôi nào! – trưởng phòng hỏi

Nhưng trong số những người có mặt ở đây chỉ có riêng Cold là đi ô tô, còn lại đều là xe máy.

- Giám đốc ơi! Hay là anh để xe ở ga ra công ty rồi đi xe với tôi cũng được! – trưởng phòng gợi ý.

- Không! Không! Tôi không đi được xe máy!

Câu trả lời của Cold khiến tất cả mọi người kinh ngạc, trừ nó. Chẳng lẽ từ khi ra đời đến giờ giám đốc bỏ qua giai đoạn xe máy mà đi thẳng lên ô tô luôn sao??? Còn nó thì lại nhìn Cold, rõ ràng ánh mắt Cold có cái gì đó run sợ khi nhìn chiếc xe máy....một nỗi đau lại nhói lên trong nó....

Nó đã uống bia khá nhiều, nhiều hơn rất nhiều so với khả năng nhậu nhẹt của nó. Đơn giản vì nó đang buồn, Thoại cứ trở về rồi biến mất, còn nó thì cứ mãi đau khổ, lại thêm sự xuất hiện của Cold càng khiến nỗi đau lớn hơn...

Nó đã say lúc nào không biết, say mềm và ngất đi.....

.....

Thức dậy.

Đầu nó đau như búa bổ, nó trở mình rồi dần dần mở mắt...

Và nó nhận ra đây không phải là cái giường thân yêu của mình, một căn phòng xa lạ, nó đang ở đâu thế này???

Đang hốt hoảng chợt nó nhìn thấy khuôn mặt Cold đang kề bên nó, anh ta đang ngủ trông rất thanh thản, nó đang gối đầu trên cánh tay của Cold. Thế này là thế nào??? Nó hãi hùng vùng dậy nhảy xuống giường.

Cold tỉnh giấc.

- Em dậy rồi à?

- Anh...anh...tôi đang ở đâu thế này??? – nó ôm đầu hốt hoảng.

- Ở nhà tôi!

- Tại sao lại là nhà anh chứ??? Tại sao??? – nó hét lớn.

- Em đã uống quá nhiều! Biết em từ lâu rồi mà tôi không nhận ra từ lượng uống bia của em cũng ghê quá nhỉ???

Nó không để ý gì đến lời Cold nói, đầu nó ong ong, những suy nghĩ đứt quãng hiện về, nó và Cold...trên chiếc giường lạ này...là sao đây...

Như biết được những suy nghĩ “đen tối” trong đầu nó, Cold bật cười:

- Em đừng nghĩ lung tung! Cứ nhìn áo quần mà em và tôi đang mặc thì sẽ biết được rằng đêm qua chẳng xảy ra chuyện gì cả!

Nó nhìn lại mình, rồi nhìn Cold. Đúng là thế thật, cả hai đang mặc bộ áo quần mà tối qua đi chơi với cả phòng. Nó cũng không cảm thấy có cái gì “đặc biệt” hay “kì lạ” trên người mình cả.

- Tôi muốn về! – nó nói lững rờ chạy ra ngoài, dù sao cũng thật xấu hổ, nó đã nằm qua đêm trong nhà một người xa lạ, mà lại là con trai, nó bỗng thấy có lỗi với Trần Thoại...nó vừa chạy vừa khóc...

- Đi! Đứng lại!

Cold đuổi theo nó, không kịp mang giày. Cũng may nhà Cold nằm trong khu chung cư lớn, đường phố buổi sáng vắng vẻ hơn nhiều so với đường trong thành phố. Nó chạy ngang công viên thì bị Cold níu tay kéo lại.

- Anh làm gì thế??? Thả tôi ra! Đừng khiến tôi phải đau khổ thêm nữa!

- Em nói cái gì??? Sự xuất hiện của tôi khiến em đau khổ ư?

- Đúng! Quá đau khổ là đằng khác! Mọi tình đầu bé bỏng của tôi đã vỡ tan để lại vô vàn đau khổ, anh lại quá giống cậu bạn trai quá cố của tôi, cứ mỗi lần nhìn thấy anh là hình bóng cậu ấy lại về, rồi tôi lại đau khổ. Không thể chịu đựng nữa rồi! tôi không thể....

Nó giựt phăng tay mình ra khỏi tay Cold rồi chạy về phía trước...

=====

Chia ly

- You định đi đâu khi tôi vẫn còn ở đây chứ? – Cold nói lớn.

Câu nói này...nó khựng lại...

Như một phản xạ, nó thốt lên:

- Đi về...

- Một mình?

- Phải...- nó nghẹn ngào

- Không được!

- Tại...tại...sao??? – nó khóc.

- Vì cả đời này you phải ở bên cạnh tôi!

Nó quay lại nhìn Cold, nước mắt giàn giụa....Thoại của nó...

Cold chạy lại ôm chặt lấy nó, người nó cứng đờ không phản ứng gì...

- Năm năm qua tôi đã nhớ you rất nhiều! rất nhiều you có biết không???

- Tôi không biết! tôi không muốn biết! – nó nức nở.

- Thật hạnh phúc khi biết rằng cho đến bây giờ you vẫn chỉ có mình tôi....

Lòng nó nhẹ tênh....những nỗi đau của năm năm trời dằng dặc ồ ạt trở về trong nó, tìm nó thất lại....nỗi đau đỉnh điểm và rồi tất cả tan biến đi. Cold...à không....Thoại vẫn đứng đó, ôm chặt nó vào lòng...hai chúng nó đều khóc....những giọt nước mắt mà có lẽ năm năm nay không thể chảy bây giờ lại

tuôn ra... ào ạt như nổi đầu vỡ òa...

Chợt... một chiếc xe ô tô không biết từ đâu lao vọt tới... Cold nhìn lại... Nhưng không kịp nữa rồi...

Á á á.....

Cold đẩy nó sang một bên, cả thân hình nó ê ẩm.... Nó ngẩng đầu dậy, Cold của nó...

Tên lái xe đã phóng vù đi không chút do dự, xung quanh không có ai, chỉ mình nó và Cold, nó hốt hoảng chạy đến đỡ Cold dậy...

- Không thể như thế này được! không thể! Thoại ời! Anh không thể lại bỏ em lại thêm một lần nữa! – Nó hét lên khi nhìn thấy máu trên người Cold thấm sang áo mình...

- Đừng để anh chết em ời! Anh còn muốn sống! Anh còn muốn yêu em!....

Cold nắm tay nó, từng lời nói ngắt quãng... tìm nó thất lại, nước mắt chảy ướt đầm khuôn mặt Cold... nó không còn có thể chịu đựng được nữa....

Cánh tay Cold đột nhiên duỗi ra... lạnh buốt... nó chết lặng.... không thể nhanh chóng như thế này được! Mọi chuyện không thể như thế này được...

Nó hét lên... đứt đoạn... chia lìa...

=====

Tĩnh...

Á á á.....

Nó vùng dậy, mồ hôi ướt đầm áo và chiếc chăn bông...

Phải! tất cả chỉ là mơ... một cơn ác mộng.....

- Làm gì mà cô hét lên dữ thế? – nó giật mình khi thấy Cold đang ngồi kề sát bên mình...

Nó quay cuồng, đây là thực hay mơ nữa đây...

- Sao mặt cô tái nhợt đi vậy??? Có sao không???- Cold sờ trán nó lo lắng.

Nó ngược nhìn Cold... nhìn sâu vào đôi mắt, bất giác nó thấy Thoại... Và nó ôm chầm lấy Cold khóc òa lên.

- Cô đừng làm tôi sợ! Có chuyện gì thế??? – Cold càng lo lắng hơn.

Nó không nói gì, chỉ khóc. Cold đành phải ngồi như thế với nó cho đến 15 phút sau.

- Thế nào? Đã bình tĩnh lại chưa??? – Cold hỏi nhỏ khi thấy nó đã nguôi ngoai.

Nó buông Cold ra, người thần thờ. Sau 5 năm nổi đầu vẫn hằn sâu không phai mờ. Thoại vẫn không về với nó.

Cold nhìn nó, không nói gì. Hành động của nó quá khó hiểu. Anh thở dài đứng dậy rồi lấy cho nó một cốc nước ấm.

Phải mất tận 1 tiếng sau nó mới lấy lại tinh thần. Nó ngồi trên giường. Cold ngồi trên chiếc ghế Sofa đối diện, hai chân bắt chéo như phong cách của một đại thiếu gia và nhìn nó chăm chú.

- Sao tôi lại ở đây??? Đây là đâu??? – nó tá hỏa khi nhìn xung quanh.

- Là nhà tôi! – Cold cười nhẹ đáp.

- Nhà anh??? Tại sao... – nó càng không hiểu

- Đêm qua cô uống quá nhiều đến nỗi ngất đi. Tôi cũng không biết nhà cô ở đâu, đành phải đưa cô về đây...

- Đồ lợi dụng! Đồ lưu manh! – Nó ném cái gối trên tay vào mặt Cold.

- Cô khùng à??? – Cold vùng dậy

- Ai cho phép anh đêm hôm đưa tôi về nhà anh hả??? Tôi là con gái mà! Anh... anh thật là... Đồ hạ lưu! – Nó mắng xối xả

- Thôi nhé! Có lòng tốt với cô mà cô trả ơn theo cách đó à! Đúng là...

Cold giận dữ rồi bỏ đi.

Nó ngồi lại một mình, lòng tự rửa thâm bản thân đã uống quá mức cho phép để rồi dẫn tới cái kết cục này...

Nhưng hình như tối hôm qua không có chuyện gì xảy ra cả. Nó nhắm mắt rồi thở dài. Nó cũng không còn tâm trí đâu để mà suy nghĩ vớ vẩn nữa. Con ác mộng ban nãy vẫn khiến nó sợ hãi...

Một lúc sau, một người đàn ông trong bộ đồng phục của quân gia bước vào và nói với nó.

- Thưa! Thiếu gia nói là cô thay quần áo và ra ngoài ạ!

- Thiếu gia ư??? Ai thế??? Chẳng lẽ Cold??? – nó mở to mắt, cái thời đại nào rồi mà còn thiếu với gia chứ???

- Thưa! Không được gọi thẳng tên của thiếu gia! Đó là cấm kị!

Nó tròn mắt hơn nữa. Vị quân gia đi ra. Nó nhìn theo rồi nhún vai không hiểu. Nó bước xuống giường, trên người vẫn mặc bộ áo quần tối hôm qua đi ăn sinh nhật trưởng phòng rồi tiến tới cửa.

Chợt đôi mắt nó chững lại, cái gì thế này.....

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 22

Valentine

Nó tiến tới gần hơn nữa chiếc bàn gỗ được khắc chạm tinh tế ở góc trái của phòng. Đôi tay nó run run với lấy cái vật kì lạ đang nằm trên đó...Chiếc huy hiệu in hình nó và Thoại...sao lại ở đây chứ???

Đầu nó lại ong ong, tim đập nhanh hơn, nhìn chiếc huy hiệu không chớp mắt...

- Làm gì mà lâu thế??? – Cold nói lớn

Nó quay đầu lại nhìn Cold, mắt lại ươn ướt...Đã bao nhiêu lần nó nhủ thầm rằng Cold không phải là Thoại nhưng cũng bấy nhiêu lần nó thấy Thoại trong Cold, càng lúc nó càng thấy đau khổ hơn, nhức nhối hơn, cuộc đời tại sao lại đối xử như vậy với nó chứ???

- Cô lại làm sao nữa thế???

- Tại sao anh lại có cái này?

- Cái nào cơ???

- Chiếc huy hiệu in hình tôi và Thoại, tại sao anh lại có nó??? – Nó hét lớn

- Cái đó...tôi nhặt được!

- Ở đâu???

- Bệnh viện...

Mắt nó tối lại...

-

- 5 năm trước tôi bị viêm ruột thừa phải vào bệnh viện cấp cứu, ngày xuất viện tôi nhìn thấy nó nằm trên lối đi của hành lang, không hiểu sao tôi lại nhặt nó lên và cất giữ cho đến bây giờ.....

Nó cầm chặt chiếc huy hiệu khuyu xuống, nó không khóc nhưng nước mắt vẫn tuôn trào...đúng là số phận...

- Thoại ơi! 5 năm rồi! 5 năm tôi đã sống trong nước mắt! Vậy mà đến lúc này đây tôi vẫn phải khóc vì cậu! Cậu ác lắm! Cậu ra đi rồi mà vẫn để lại chiếc

huy hiệu này, để nó tồn tại, để nó lại làm tôi đau, tại sao??? Tại sao cậu lại bỏ rơi tôi và khiến tôi đau khổ??? Tôi không chịu đựng thêm được nữa....không thể....

Cold không nói gì....

Nó rời căn biệt thự của Cold về nhà...và nó không cầm theo chiếc huy hiệu đó....

Cuộc đời có nhiều thứ không thể trọn vẹn...tình yêu cũng thế....

Thế là đã 5 tháng từ ngày nó bước chân vào công ty này....

- Ngày mai là Valentin đấy! Mấy chị có định đi đâu không? - Chị ngồi bên nó nói lớn

- Ôi dào! Già cả rồi mà còn Valentin cái gì nữa! – Một chị thờ dãi.

- Thế còn em! Di! Em có định cùng Cold đi đâu không?

- Mấy chị đang nói cái gì thế???

- Thôi đừng chối nữa! Cả công ty này ai mà chẳng biết em với Cold là một đôi! Có ai đòi giám đốc với nhân viên mà cứ kè kè bên nhau 24/24 đâu!

- Mấy chị đừng nói bậy! Đã nói là Cold có vợ rồi mà! Em với giám đốc chỉ là công việc thôi!

- Xời ơi! Cái tin vịt đó mà em cũng tin à??? Chuyện này đã bị phanh phui khi tụi chị đột kích hồ sơ của giám đốc rồi, giám đốc vẫn còn alone, chỉ nói thể cho con nhỏ đó hết bám theo thôi!

- Thế à???.....Nhưng giữa em với Cold không có chuyện gì cả!

- Sao cứ chối mãi thế nhỉ??? Cái con nhỏ này...

- Mấy người làm việc hay buôn chuyện thế??? Muốn bị trừ lương phải không??? – Cold không biết từ đâu xuất hiện.

Tất cả im bật. Nó thờ phào, thầm cảm ơn giám đốc đã đến giải vây.

- La Tường Di!

Nó giật mình, Cold lại gọi nó. Lúc nào cũng gọi cả tên lẫn họ, trong khi những người khác chỉ gọi tên. Nó thật không hiểu.

Giấc mơ cuối cùng

- Anh gọi tôi !

- Ngày mai cô phải đi với tôi để kí hợp đồng!

- Mai ư??? Nhưng theo lịch thì ngày mai đâu có buổi kí kết hợp đồng nào đâu thưa sếp???

- Đó không phải là chuyện của cô! Thôi! Biết thế là được! Bây giờ thì về chỗ làm việc đi!

Nó nhắm mắt. Cold là thế. Muốn gì là làm.

Từ lâu nó không còn ý niệm với ngày lễ tình nhân nữa. Thậm chí nó cho rằng đó là ngày đau khổ đối với nó. Cái ngày Thoại đã bỏ nó ra đi....

Kì lạ là từ cái ngày uống say rồi được đưa về nhà Cold đến giờ, nó không còn mơ thấy Thoại nữa....nó cũng bớt nhớ về nỗi đau 5 năm trước....tất cả như bị xóa đi vậy....nó thấy khó hiểu nhưng cũng nhẹ lòng hơn....lúc nào nó cũng như cảm thấy Thoại vẫn còn ở đây, vẫn bên nó....

Đêm...

Nó chìm vào giấc ngủ....

Chợt nó nhìn thấy một vùng ánh sáng phía trước mặt, chói mắt, nó nheo lại nhìn....và rồi giật mình...Thoại hiện ra...mỉm cười với nó.

- Sao cậu lại xuất hiện....rồi cậu cũng sẽ bỏ tôi mà đi như bao lần trước....

- Xin lỗi you! Trong 5 năm qua tôi vẫn không thể rời xa you để đi được,linh hồn tôi vẫn bên you, tôi nghĩ rằng như thế sẽ hạnh phúc hơn khi chúng ta được ở bên nhau, nhưng không ngờ điều đó lại khiến you đau khổ hơn.

- Sao cậu không mang tôi theo, tôi không thể sống thiếu cậu được....

- Không được! You phải sống chứ....

- Nhưng cậu không còn trên đời này nữa, tôi sống để làm gì chứ???

- You phải sống cho tôi, you phải sống 2 cuộc đời....

- Tôi không cao cả được như thế, tôi chỉ muốn bên cậu mà thôi!

- Sẽ không còn đau khổ nữa, tôi bây giờ đã có thể buông you ra để đi trong thanh thản, tại sao you không thể chứ, và you sẽ có một tình yêu mới, đẹp hơn, và hạnh phúc hơn...

- Tôi không cần! Tôi chỉ yêu cậu mà thôi!

- Hãy đến bên Cold! Cậu ấy mang trong tim tình yêu của tôi, cậu ấy sẽ yêu you hơn tôi....

- Cold ư....

- Đó là món quà cuối cùng tôi tặng you trong cuộc đời này....Đừng mãi đau khổ nữa....Hãy yêu thêm lần nữa...

- Cậu không thể nói với tôi như vậy được! Không thể....

- Di thân yêu của tôi! Cuộc sống còn dài lắm, tôi đã bên you 5 năm nhưng lại sống trong dằn vặt, trong đau khổ của you, thế là đủ rồi, bây giờ, đã đến lúc you đặt tôi trong ngăn kéo của tâm hồn, và mở ra một cánh cửa mới để sống tiếp với tình yêu mới....Bản chất tình yêu không phải là đau khổ, hãy yêu thêm lần nữa....hãy yêu thêm lần nữa vì tôi....

Thoại đặt cánh tay lên môi nó, mỉm cười....5 năm qua cậu nhóc vẫn chưa thể rời bỏ thế gian này vì còn lưu luyến với nó, nay, số phận đã quyết định, cậu phải đi, đến một thế giới mới, và đợi nó....

- Nhưng....

- Tôi vẫn mãi yêu you, mãi mãi.....

Thoại mờ dần trong ánh sáng tinh khôi....nó với tay theo....một tình yêu....

Nó giật mình tỉnh giấc....một giấc mơ nhẹ tênh....nó đặt tay lên trái tim mình....thanh thản....

.....

Profile

Họ tên: Denky Cold

Tên Việt: Lâm Kha

Linh vật đại diện: Gấu tuyết

Chỉ số TC: 100

Chỉ số BA: 100

=====

Biển và tình yêu

Hôm nay là Valentine...

Cold lái xe chở nó đi kí hợp đồng....Nhưng chiếc xe lại dừng trước bãi biển...Nó ngạc nhiên mở cửa xe bước ra...

- Sao chúng ta lại ở đây???

- Vì hôm nay là Valentine.... – Cold nhìn nó và cười.

Nó sững sờ nhìn Cold...

Cold chạy lại nhặt một cành cây khô rồi vẽ ra trên nền cát một vòng tròn lớn thật lớn, xong xuôi, anh chàng nhảy vào trong vòng tròn rồi gọi nó.

- La Tường Di! Em biết vì sao tôi không vẽ hình trái tim mà lại vẽ hình tròn không??? Bởi trái tim không phải là tất cả... Còn có cả cái đầu và tâm hồn nữa, hình tròn không có điểm bắt đầu và kết thúc, giống như tình yêu của tôi đối với em tự nhiên không tính toán, nếu em tin tôi, hãy bước vào đây...

Nó nhìn Cold không chớp mắt... nhưng không còn bóng dáng Thoại trong đó nữa... Cold là Cold, không thể là Thoại được. Bấy lâu nay, vì nỗi đau vì sự ám ảnh đã khiến cho đôi mắt của nó chỉ có thể nhìn thấy mỗi Thoại mà không thể thấy rõ xung quanh, để rồi quên đi rằng cuộc sống vẫn trôi, và nó vẫn đang tồn tại... sự nhầm lẫn đều do bản thân nó quá yếu đuối không đủ tự tin để đối diện với nỗi đau...

- Tại sao lại yêu tôi??? – nó nhìn Cold, hỏi nhỏ, gió biển thổi vào khiến tóc nó bay bay, một trinh nữ nước mắt...

- Tôi không biết... và cũng không muốn biết... 5 năm trước khi sống ở Đức tôi thường mơ thấy một cô gái có dáng dấp như em... và có lẽ tôi yêu em từ đó....

- Anh mơ thấy tôi???

- Đúng! Quả thật là một điều kì diệu, và chính tôi cũng không hiểu... nhưng tình yêu là bí ẩn mà... tìm hiểu nguyên nhân để làm gì chứ??? Phải không? – Cold nhìn nó cười, đôi mắt ánh lên.

Nó lặng thinh, ngược mặt lên bầu trời nhìn vào những đám mây xanh, có lẽ là ý trời, nhưng cũng có lẽ là sự sắp xếp của Thoại...

- Anh đang nhìn em phải không? – nó nhìn lên và nói

- Anh có thể hạnh phúc và thanh thản khi rời bỏ em, rời bỏ thế giới này chứ?

Những áng mây xanh nhẹ tênh, trôi dần về phía chân trời, những gợn sóng lăn tăn vỗ về bình yên của bãi cát...

Thoại đã đi thật rồi, đôi khi có những thứ không thể níu giữ, tình yêu của nó và Thoại đã đến lúc phải bay lên, hoà vào vũ trụ bao la kia, để một mầm xanh mới được bắt đầu...

- Tôi biết em đã có một tình yêu, và cũng vì nó mà em đau khổ, hãy sống tiếp và bắt đầu lại từ đầu, với tôi, em nhé!

Cold chìa cánh tay ra, nhìn nó, và mỉm cười.

Nó ngược nhìn Cold lần nữa, bây giờ nó mới có thể nhìn rõ khuôn mặt Cold, phải, Cold là Cold, không thể nào là Thoại, dù có giống nhau đến đâu cũng vẫn là hai trái tim và hai tâm hồn...

Và nó nghĩ rằng... nó muốn yêu thêm lần nữa... đau khổ như thế là đủ rồi, nó còn phải sống vì Thoại nữa... phải sống tốt hơn bây giờ... nó đến bên Cold không phải vì Cold giống Thoại, cũng không phải theo ý Thoại mà là vì nó muốn sống lại, muốn được hồi sinh...

Giữa một vòng tròn cát lớn, có một tình yêu mới, là kết tinh, là tiếp nối của một tình yêu cũ, tuyệt vời, và hạnh phúc....

.....

2 năm sau...

Nó đã 24 tuổi. Cũng không phải là quá già ++. Cold và nó đã trở thành cặp đôi thu hút mọi sự chú ý của công ty và của cả thành phố này từ khi chúng nó công khai mối quan hệ. Đơn giản là vì nó sắp được trở thành con dâu của gia tộc danh giá nhất vùng, nắm trong tay số tài sản khổng lồ, điều quan trọng hơn là Cold lại là con trai duy nhất của dòng họ.

- Bà gọi chúng cháu tới có chuyện gì không ạ??? – Cold hỏi khi được bà nội “triệu tập”

- Bà đã coi ngày rồi, thứ 2 tuần sau hai đứa sẽ làm lễ cưới!

- Há???? Bà nói gì cơ??? Cưới ư??? – nó hoảng hốt

- Đúng! Phải cưới ngay lập tức!

- Nhưng chúng cháu... - Cold ngập ngừng, còn nó thì cầm khẩu

- Không nhưng nhị gì hết! Bà nói là phải làm!

Thế là nó và Cold nhìn nhau tiu nghỉu...

Lúc từ biệt thự đi ra

- Sao nhìn em có vẻ không vui khi phải lấy anh thế? – Cold nhăn mặt

- Em có nói là sẽ lấy anh đâu mà vui với buồn!

- Em dám cãi lời bà sao???
- Đúng! Hôn nhân là chuyện cả đời, làm sao có thể muốn là được!
- Chẳng lẽ em chưa bao giờ có ý định sẽ lấy anh sao???
- Đúng! Chưa bao giờ! Lấy chồng sớm thì khổ sớm thôi!
- Em...em...

Cold giận dữ bỏ đi trước. Nó nhìn theo rồi nhún vai, nó nghĩ là mình đã nói đúng.

Những ngày sau đó Cold giận nó, không thèm liên lạc hay gặp mặt, nó cũng không phản ứng gì. Vì nó thấy mình không làm gì sai cả.

Giận hờn

- Em với Cold dạo này có chuyện gì thế? – Ken hỏi nó khi cả hai đang ngồi trong quán cà phê.
- Bà nội anh ấy đòi chúng em phải cưới! Em không chịu, thế là Cold giận em! – nó vừa uống cà phê vừa nói.
- Cưới ư??? Sao gấp thế? Hai đứa còn trẻ mà!
- Thì đó! Em cũng nghĩ thế! Nhưng không hiểu sao anh ấy lại giận!
- Chắc Cold nghĩ em không yêu cậu ấy...
- Nếu anh ấy nghĩ thế thật thì không xứng đáng làm bạn trai của em!
- Cái con nhỏ này! Tính khí càng ngày càng giống đàn ông!
- Phải mạnh mẽ mới sống được anh ạ! Chứ đâu như cái Linh, lúc còn đi học chanh chua là thế mà sau khi lấy anh nó trở nên nhu mì quá đáng, bị anh bắt nạt hoài à!
- Đừng có nói bậy! Anh bắt nạt cô ấy hồi nào!
- Em không biết, nhưng em thấy thế! Cũng không hiểu vì sao Cold có thể giận em lâu đến thế!

Hai người cứ ngồi nói huyền thoại như vậy mãi cho đến tối. Thời gian 2 năm trôi qua có quá nhiều thay đổi. Không ai ngờ sự lựa chọn cuối cùng của Ken lại là Vy Linh. Ấu cũng là số phận...

Sáng hôm sau...

Nó bây giờ là giám đốc nhân sự của công ty. Chức vụ này không phải do nhờ mối quan hệ với Cold mà có, tất cả đều nhờ sự nỗ lực của nó. Lúc nào nó cũng muốn được thể hiện mình.

- Thưa giám đốc! Có người muốn gặp giám đốc...- cô thư kí mở cửa phòng báo cáo
- Ai thế???
- Tôi cũng không biết! Một thanh niên trông rất tuấn tú!
- Cứ mời vào!

5 phút sau, cánh cửa phòng nó mở ra, nó ngẩng mặt lên nhìn...

- Ôi không! Quốc Hy! Em về hồi nào thế??? – nó ngạc nhiên đứng bật dậy
- Ylen của tôi!

Quốc Hy chạy vào ôm chầm lấy nó.

- Sao cậu bảo là 4 năm mới về lần mà, bây giờ mới chỉ 2 năm...
- Nhớ Ylen nên về thôi!
- Lại đùa nữa rồi!

- Ba tôi bệnh, giờ phải về gánh vác công ty. Thật không thể khổ hơn!

Mãi nói chuyện với Quốc Hy, nó không nhận ra Cold đang đứng ở cửa và nhìn nó.

- Em làm cái gì thế này hả?

Tiếng hét của Cold khiến cả nó và Quốc Hy giật mình nhìn lại, nó vội vã buông Quốc Hy ra.

- Ồ! Cold...

- Người này là ai??? Tại sao...tại sao em lại ôm một thằng con trai khác trước mặt tôi chứ????

- Anh hiểu nhầm rồi! Đây là...

- Không cần phải giải thích nữa! Hoá ra em không chịu lấy tôi là vì người này. Thật không ngờ... - Cold nói trong cay đắng rồi bỏ đi.

Nó nhìn theo. Thờ dài.

- Là bạn trai của Ylen hả? Sao lại giống...à không...

- Ý nói giống Thoại phải không? Đó là Cold, người yêu của chị, đúng là giống Thoại thật, nhưng đó không phải là Thoại! – nó cười nhẹ.

- Tôi bên đó có nghe Phong Ken kể Ylen có tình yêu mới, giờ mới được thấy mặt, nhìn cũng được. Nhưng có yêu Ylen hơn tôi không đấy!

- Lại nói bậy nữa rồi! – nó lấy tay đánh vào vai Quốc Hy

Tuy không nói gì nhưng trong lòng nó nóng hơn lửa, không biết Cold đang nghĩ về nó như thế nào, đúng là trớ trêu.

Tối lại, nó lấy điện thoại nhắn tin cho Cold.

Nhưng không có phản hồi nào cả.

Với một niềm kiêu hãnh cực kì lớn, nó chưa bao giờ nghĩ mình phải đi năn nỉ người yêu tha thứ. Nhưng bây giờ, nó đành bấm bụng tới nhà Cold.

Lúc mười giờ đêm, một mình nó lái xe đến nhà “chồng tương lai”, đường phố vắng người, những hàng cây đứng im lìm, nó cảm thấy hơi rợn tóc gáy.

=====

SAY....

Tới nhà Cold, nó tiến lại bấm chuông, cánh cửa sắt khổng lồ từ từ hé mở, nó ái ngại dắt xe vào sân.

- Di! Sao cháu đến đây vào giờ này thế? Có chuyện gì sao? – bà nội Cold lo lắng hỏi.

- Dạ...cháu chào bà. Bà ơi, Cold đã về chưa ạ? – nó cúi mặt hỏi, xấu hổ quá.

- À...ta biết rồi đây! Hèn gì mấy bữa nay thấy thiếu gia nhà này mặt mày buồn so, hoá ra là vì cháu! – Bà nội Cold cười tươi.

Nó im lặng.

- Nó vẫn chưa về cháu ạ! Chưa bao giờ thấy nó về muộn như thế! nếu có việc gì đột xuất nó vẫn luôn gọi điện về báo mà!

Nó bắt đầu thấy lo lắng.

Nó cùng bà nội Cold ngồi nói chuyện hồi lâu, chốc chốc nó lại ngóng ra cổng, nhưng vẫn không thấy Cold về.

11h30

Cả bà nội lẫn nó đều trong tình trạng ngồi trên đồng lửa. Nó lại hoảng sợ, cứ lúc nào phải chờ đợi là nó lại có cảm giác này.

Chợt nó nghe tiếng xe ô tô từ ngoài cổng, ngay lập tức nó chạy ra.

Trong màn đêm đen kịt, nó nhìn thấy Cold ngồi trong xe, áo quần xộc xệch.

- Cold, sao anh lại uống say như thế này chứ? – nó nổi giận rồi đỡ Cold xuống.

- Hơ hơ...cô là ai...cô là ai...sao nhìn giống Di của tôi thế này...- Cold lè nè

- Khó quá! Di đây! – nó bắt đầu nổi khùng.

- Không phải, đừng có dỗi tôi, Di của tôi không bao giờ tới đây...hơ hơ...

- Nhìn anh lúc này...thật là...không thể tin được! – nó vừa đỡ Cold vào nhà vừa cảm râm, chưa bao giờ nó nhìn thấy Cold trong tình trạng say xỉn quá mức như thế này.

- Cô đi đi, thả tôi ra, không đưa con gái nào được đụng vào người tôi ngoại trừ người yêu của tôi...tránh ra! – Cold gật gà gật gù đẩy nó ra.

- Yên cái coi! – dù rất tức giận nhưng nó vẫn phì cười.

Bà nội Cold từ trong nhà chạy ra.

- Trời ơi! Cháu làm cái gì mà uống say thế này chứ! Thật không ra thể thống gì cả!

Nghe tiếng bà nội, Cold dừng lại, mắt lơ đãng rồi hất nó ra khỏi người mình. Sau đó, anh chàng quỳ xuống trước mặt bà nội +_+.

- Trời đất! làm cái gì thế này??? - cả nó và bà nội ngạc nhiên.

- Hơ hơ...cháu trai xin được nhận tội trước bà, cháu không giữ được người yêu...hic hic...không xứng đáng làm cháu bà...hic hic...

Nó bật cười. Thiếu gia của nó cũng có lúc khùng khùng như thế này cơ đấy.

- Trời ơi! Cháu đừng làm bà sợ chứ! Tội bây đâu, chạy lại đỡ thiếu gia vào phòng mau lên! – Bà nội hoảng hốt trước hành động có một không hai của đứa cháu trai, không biết cậu ấy uống loại rượu gì mà thần kinh trở nên “hỗn loạn” như thế này.

Cold nằm trên giường. Nó đứng nhìn rồi lắc đầu. Một đại thiếu gia, một giám đốc công ty mà lại có lúc say mềm để rồi hành động kì quặc. Nó đành phải tiến lại cởi giày, thay áo cho Cold. Nó bắt đầu nghĩ lại việc sẽ lấy Cold làm chồng. Nếu ngày nào cũng say xỉn như thế này thì làm sao sống nổi.

Xong xuôi đâu đó, nó cầm cặp xách rồi tiến ra cửa. Khuya lắm rồi, phải về nhà kéo ba mẹ lo lắng. Còn Cold, ngày mai nó sẽ “tính sổ” sau. +_+

Nhưng cửa đã bị khoá. Nó hốt hoảng giật giật tay cầm nhưng vẫn vô dụng. Nó nhăn mặt rồi bắt đầu hiểu ra, đây là ý đồ của bà nội Cold. +_+. Nó lắc đầu thở dài.

Nó đành gọi điện báo cho ba mẹ biết là đêm nay không thể về nhà vì mắc việc công ty để hai người đỡ lo lắng, xong xuôi nó tiến lại nơi Cold đang nằm, thăm “nguyên rủa” cậu bạn trai, vì cái hành động say xỉn không đúng lúc mới khiến cho nó không thể về nhà được. Nó ngược mắt nhìn xung quanh để tìm kiếm một thứ có thể ngủ được...chiếc ghế Sofa...nó nhìn thấy chiếc ghế Sofa ở góc tường bên phải. Nó mỉm cười tiến lại và ngồi xuống. Một ngày làm việc mệt mỏi không cho phép nó thức khuya hơn nữa. Nó nhanh chóng chìm vào giấc ngủ...

Những tia nắng hắt qua khung cửa sổ rọi xuống mặt nó khiến nó tỉnh giấc, nó từ từ mở mắt vươn mình như thói quen hằng ngày vẫn làm trước mỗi buổi sáng. Nhưng hình như cánh tay nó đã bị cái gì đó chặn lại...

- Tại sao em lại ở đây???

Nó giật nảy mình. Khuôn mặt Cold đang lù lù trước mắt nó.

=====

Thêm một duyên phận

- Trời đất! Làm người ta hết cả hồn!

- Anh hỏi là tại sao em lại ở trong phòng anh????

- Anh đừng hỏi em! Hỏi chính anh a kìa! – nó bắt đầu bực mình khi nhớ lại chuyện hôm qua

- Hỏi anh ư???? – Cold ngờ ngạc.

Nó không nói gì, ngược mắt nhìn xem cánh cửa phòng đã được mở chưa. May là đã mở, nó đứng dậy, đẩy Cold sang một bên rồi cầm cặp đi về.

- Em không muốn nói chuyện với anh lúc này. Em về đây!

- Đứng lại! – Cold cầm tay nó níu lại.

- Buông tay người ta ra!

- Đây là đâu mà em muốn tới là tới, muốn đi là đi hả?

- Bộ anh tưởng em muốn ở trong phòng này lắm à??? Nếu không vì anh say bét nhè, bắt em phải đỡ vào rồi bị nhốt luôn trong này thì em đã về nhà lâu rồi, đâu phải ngồi trên ghế mà ngủ như thế này đâu! Không hiểu sao em lại tới nhà anh làm gì nữa.

- Cái gì???

- Thật không ngờ Cold cũng có lúc say xin, mà lại say xin một cách quái dị như thế! Anh mà cứ như thế này hỏi làm sao em có thể lấy anh được chứ!

Nó hất tay Cold ra rồi bỏ về.

- Em đừng lấy lý do đó ra để phủ nhận việc lấy anh, tất cả đều là ngẫu nhiên, em làm anh thất vọng quá!

Nó khựng lại.

- Anh nghĩ rằng em là một cô gái sống có bản lĩnh và rất chung thủy, yêu em 2 năm anh luôn nghĩ như thế, nhưng bây giờ...

- Anh đang nói cái gì thế???

- Anh không thể tin em lại có thể là người phản bội...

Nó tát Cold...

- Em không cho ai có quyền xúc phạm đến nhân cách của em. Những gì anh đã làm cho thấy rằng anh không tin em. Yêu một người mà không có niềm tin thì thà chấm dứt để đỡ đau khổ.

Nó nói trong lạnh lùng. Nhưng trong lòng đau như cắt...

Nó về. Cold không níu lại.

Từ khi Thoại mất cho đến bây giờ, nó chưa bao giờ khóc vì một đứa con trai nào cả. Nhưng bây giờ, khuôn mặt nó đã ướt nhoè vì một người khác, người mà nó nghĩ rằng cả cuộc đời này sẽ sống vì người ấy. Lần đầu tiên từ lúc yêu Cold nó mới có cảm giác đau khổ và thất vọng như thế này....

Vậy là tình hình càng lúc càng căng thẳng... Nó và Cold không gặp nhau cũng đã được một tuần.

- Vẫn còn giận nhau à? - Quốc Hy đưa cốc cà phê lên miệng nhấp nháp rồi hỏi nó.

- Ừ!

- Vì chuyện khi bữa à??? Sao Ylen không giải thích cho anh ấy hiểu!

- Không cần thiết, Cold không cho tôi có cơ hội để giải thích.

- Định là bỏ nhau luôn đấy à???

-

- Thế cũng tốt! Bỏ Cold rồi đến với tôi cũng được! - Quốc Hy cười xòa

- Thôi! Đừng nói nhảm! Tôi phải đi làm đây! Cậu đi sau nhé! Hôm nay tôi có cuộc họp! – nó thờ dài rồi đứng dậy.

Quốc Hy nhìn theo bóng nó khuất sau ô cửa kính. Cậu nhóc vốn sống nội tâm, những suy nghĩ trong lòng không bao giờ bộc lộ cho ai biết, như lúc này, nói là vậy nhưng Hy biết rằng sẽ chẳng bao giờ nó đến với Hy, vì số phận đã an bài như thế...

Đang suy nghĩ đắm chiều, cậu nhóc không để ý rằng có một vật thể bay kì lạ đang tiến lại phía mình và rơi tự do trên đầu cậu nhóc. Hoàng hồn lại, cậu mới định dạng nó là cái gì... một chiếc mũ lưỡi trai...

- Sorry! Sorry! Anh không sao chứ??? Thằng nhóc em tôi nó phá quá, mong anh thông cảm...!

một giọng nữ trầm cất lên, Quốc Hy nhìn sang. Một cô gái tóc ngắn, mặc áo sơ mi sọc xanh, gương mặt thanh tú với đôi mắt tròn to đen láy đang rồi rít xin lỗi cậu nhóc. Bất giác, Quốc Hy thấy có dòng điện xẹt ngang người...

- Ơ...ơ...không sao!!!!

Cô gái mỉm cười, lấy lại chiếc mũ và bước đi, cậu nhóc ngoái đầu nhìn lại, thì ra là hai chị em, có vẻ như là con gái của chủ tiệm cà phê này. Đôi mắt Quốc Hy hướng về bóng áo sọc xanh ấy với một ánh nhìn kì lạ...

2 ngày sau...

Quốc Hy đi làm bằng xe buýt. Một công tử đi làm bằng xe buýt. Đó quả là một chuyện lạ. Như hôm nay, cậu nhóc đang bước lên xe buýt để đến công ty...

- Xin lỗi! Chờ tôi với bác tài ơi!- Ai đó đang chen chân lên chuyến xe buýt.

Lại gong nói ấy...Quốc Hy nhìn sang. Cô gái mặc áo sơ mi xanh...đúng là duyên phận...

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Wedding.

Hôm nay là thứ 2, tính ra cũng đã được 15 ngày kể từ khi nó và Cold giận nhau.

Trong bộ đồng phục công sở, nó bước thoăn thoắt về phía có thang máy. Chợt nó thấy Cold đang đi về phía trước mặt. Đôi mắt nó khựng lại. Nhưng nó nghĩ là mình sẽ tiếp tục đi thẳng.

- La Tường Di! – Cold đột nhiên hét lớn khiến tất cả mọi người có mặt trong đại sảnh đều quay đầu nhìn.

Nó hốt hoảng, đứng lạng như tờ. Cold từ từ tiến lại phía nó, khuôn mặt trông cực kì hình sự.

Nó bắt đầu toát mồ hôi, cho dù bây giờ không còn là nhân viên trực thuộc sự quản lý trực tiếp của Cold như trước nhưng cái cảm giác bị kêu cả tên lẫn họ như thế vẫn khiến nó hơi hơi sợ...

- Anh...anh làm gì thế??? – Nó run run hỏi khi thấy Cold đứng trước mặt mình.

Một cái kiss trong ngõ ngách trước toàn bộ nhân viên công ty. Nó bất động.

- Anh xin lỗi, đừng giận anh nữa nhé! – Cold mỉm cười.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh chóng, quá ngạc nhiên khiến nó không kịp định hình hay phản ứng gì. Đôi mắt nó mở to tròn xoe nhìn Cold.

- Em không nói gì, không phản ứng gì nghĩa là em cũng đồng ý với việc lấy anh rồi nhé! – Nhanh như chớp Cold lấy nhẫn đeo vào tay nó, mọi hành động diễn ra nhanh chóng đến bất ngờ.

Nói xong ngay lập tức Cold quỳ xuống trước mặt nó, đưa bàn tay phải của nó lên rồi nói:

- Nếu không còn giận anh nữa thì chúng mình lấy nhau nhé! – Cold lấy trong bọc áo vest chiếc nhẫn kim cương đưa lên phía trước mặt.

Tình hình đại sảnh hỗn loạn như bị khủng bố. Tất cả mọi ánh mắt đều hướng về nó và Cold như muốn “thiêu đốt” 2 chúng nó. Sự xấu hổ, ngượng ngùng và ngỡ ngàng khiến nó cầm khẩu, người đơ ra.

- Em lại không nói gì, không phản ứng gì nghĩa là em cũng đồng ý với việc lấy anh rồi nhé! – Nhanh như chớp Cold lấy nhẫn đeo vào tay nó, mọi hành động diễn ra nhanh chóng đến bất ngờ.

Lúc nó kịp định hình lại chuyện gì đang xảy ra thì tất cả đã đâu vào đấy +_+. Cold đã thông minh tạo ra một tình huống đặc biệt để nó không thể từ chối hay đúng hơn là không kịp từ chối lời cầu hôn. Mọi người vỗ tay ào ào chúc mừng nó và Cold, đồng thời khâm phục màn cầu hôn có một không hai của đại thiếu gia si tình. Còn nó, lúc “hối hận” thì đã quá “muộn màng”+_+.

Hoá ra Quốc Hy đã tìm gặp Cold để nói tất cả. Và cách cầu hôn này cũng là do Quốc Hy gợi ý cho Cold. Sau khi biết được sự việc nó đã vô cùng ngượng. Nhưngthật ra mà nói....nó cũng đã “quá già” để từ chối lời cầu hôn của Cold ^^ . Và thực ra, trong tiềm thức của nó, chưa bao giờ nó nghĩ mình sẽ lấy ai khác...ngoài Cold ^^.

Ngày Senil sinh đứa con đầu lòng cũng là ngày nó bước lên xe...bông +_+.

- Tại sao em lại đồng ý lấy anh nhỉ??? – trong bộ lễ phục cô dâu, nó vừa nhăn mặt vừa ngược lên nhìn Cold đang đứng bên cạnh.

- Ai biết đâu! Đó là do em tự nguyện mà! – Cold cười.

- Ai nói là tự nguyện +_+Lấy một thiếu gia như anh làm sao mà sống yên ổn được chứ!

- Nhưng thiếu gia yêu em là được rồi!

- Ai biết cả đời có mãi yêu người ta không?

- Cũng chưa chắc! Nhưng...bây giờ thì...

Cold cúi xuống, hôn nhẹ vào môi nó rồi mỉm cười...

- Yêu em...

Nó không nói gì chỉ mỉm cười. Nhiều lúc nó ngỡ rằng chẳng bao giờ hạnh phúc có thể đến với nó thêm lần nữa...

Trong hôn trường, với trang phục áo cưới màu trắng tinh, nó lộng lẫy như một công chúa tuyết, nó ngồi trên ghế ở góc bên phải, đợi chủ rể, Cold bảo có việc nên phải đi đầu đó chút xíu. Hôm nay có rất nhiều người đến, có lẽ đây là đám cưới lớn nhất vùng từ trước đến nay. Nó không biểu hiện gì nhưng trong lòng thì cực kì hồi hộp.

Đã đến giờ cử hành hôn lễ. Nhưng Cold không tới...

15 phút...

30 phút...

Chủ rể đã biến mất...

Chập 71: Dòng sông nước mắt

Cả hôn trường trở nên hỗn loạn, ai cũng tỏ vẻ lo lắng nhìn nó thông cảm, một số người thì lại thấy bất bình vì phải chờ đợi lâu. Riêng nó, nó cảm thấy có cái gì đó hụt hẫng, cứ như thể là một thứ gì đó quan trọng đã rời bỏ nó mà đi. Nó đứng lên, đặt bó hoa cô dâu lại trên ghế rồi chạy nhanh vào trong, nó muốn khóc nhưng không thể để người khác thấy mình khóc.

Một điều kì lạ nữa là hôm nay, tuy là ngày cưới của con trai nhưng không thấy sự xuất hiện của ba mẹ Cold, họ nói là có chuyện gấp bên Nhật không thể qua được, nhờ bà nội Cold đứng ra chủ trì hôn lễ. Điều đó cũng đã làm nó cảm thấy khó chịu phần nào...

Trong lúc chạy vào phòng, nó tình cờ trong thấy chiếc huy hiệu năm xưa của Thoại đang nằm ở góc cửa. Nó dừng lại...làm sao có thể như thế được???? Chiếc huy hiệu đó, nó nhớ là chính tay nó đã ném xuống biển 2 năm về trước rồi mà??? Nó thoáng giật mình, rợn người...

Nó nhẹ nhàng tiến lại...Nhưng lúc đến nơi thì chiếc huy hiệu lại biến mất...

Nó toát mồ hôi, chẳng lẽ nó nhìn nhầm, không thể nào, nó đã nhìn rất kỹ rồi mà, rõ ràng chiếc huy hiệu đã nằm ở đấy....

Chợt lòng nó nóng như lửa đốt, nó linh tính Cold có chuyện không hay xảy ra....

5 phút sau đó...cảnh sát khu vực gọi điện thoại về gia đình nó, nói rằng Cold đã bị tai nạn...

Một lần nữa nó thấy bầu trời như đổ sụp trước mắt. Ông trời không thể phủ phàng tàn nhẫn với nó như vậy được. Đã một lần rồi, Thoại đã bỏ nó mà đi. Bây giờ, lại đến lượt Cold, không thể...không thể nào....

Nó không kịp thay áo quần, mặc luôn chiếc áo cưới mà Cold đặt may riêng cho nó chạy vào bệnh viện. Nó đã khóc nhiều đến mức gương mặt tái nhợt đi.

Tới phòng cấp cứu, nó chỉ kịp nhìn thấy người ta đưa Cold vào phòng mổ, cánh cửa trắng lạnh toát đóng lại, nó quy xuống như đoá hoa tình khôi gặp phải cơn giông tố.

Trợ lý riêng của Cold chạy lại đỡ nó đứng lên.

- Phu nhân giám đốc bình tĩnh!

- Anh nói đi! Tại sao Cold của tôi lại nằm ở đây???? – nó hét lên trong đứt đoạn.

- Thưa! Tôi cũng không biết rõ! Tự nhiên giám đốc chạy ra nói rằng đưa chìa khóa xe của tôi cho anh ấy mượn có chút việc. Tôi cũng thắc mắc là tại sao trong ngày cưới mà anh ấy lại bỏ đi như thế. Đến một lúc sau thì cảnh sát gọi điện cho tôi, nói rằng xe ô tô của tôi đã tông vào cột điện bên đường...Tôi cũng không ngờ....

Nó nghe đến đó thì đầu óc quay cuồng, người lịm đi, nó không còn thấy gì xung quanh....

Trong đầu nó bây giờ lại hiện lên khung cảnh đau thương của 7 năm về trước, cái thảm kịch Thoại bê bêtt máu cùng với chiếc tay ga nát bươm trong cái đêm định mệnh....Bây giờ, tất cả cứ như lặp lại như một vòng tuần hoàn của bi kịch....

Và nó đã ngất đi, trong nước mắt...

Người ta vẫn luôn nói rằng nỗi đau thể xác dù có nặng nề đến đâu cũng có thể chữa lành được, nhưng nỗi đau tinh thần lúc đến đỉnh điểm sẽ là con dao giết chết một con người. ... Và nó đã không chịu đựng thêm được nữa, trong khi Cold đang nằm trong phòng mổ thì nó nằm trong phòng cấp cứu trong tình trạng chết lâm sàng vì chấn động tâm lý quá nặng nề.... Chúng nó chỉ cách cái chết trong gang tấc. ...

.

Nó nhìn thấy mình đang ở trong một khu vườn, giống hệt như khu vườn mà nó mơ thấy hồi năm 11. Nhưng không thấy hoàng tử, quái vật hay khối ru bích biết đi đâu cả, chỉ có mình nó, cô đơn. ...

.....

Nó men theo bờ rừng, chạy thật nhanh về phía có ánh sáng. Nó vốn sợ bóng tối. Nhưng càng chạy nó càng thấy âm u như cõi lòng nó bây giờ, ngọt ngào và u uất. Và như một sự sắp đặt, nó lại nhìn thấy chiếc huy hiệu năm xưa, nhưng cứ tiến lại gần là nó lại biến mất như hình ảnh Thoại lúc ẩn lúc hiện trong tâm trí nó...

Và nó nhìn thấy một dòng sông trong xanh phẳng lặng, yên tĩnh đến mức tuyệt đối. Nó tiến lại, ngồi trên bờ sông nhìn bóng mình dưới nước, nhưng nó không thấy gương mặt mình trong đó, nó chỉ nhìn thấy những đám mây u tối bủa vây. Chợt nó thấy khát nước, nó đưa tay múc một ngụm nước cho vào miệng, nhưng không ngọt chút nào mà mặn chát như vị của nước mắt. Nó giật mình. Phải chăng đây là dòng sông nước mắt của nó đã tuôn ra trong suốt 7 năm qua. Nó vẫn ảo tưởng rằng mình đã quên được Thoại nhưng đêm đêm nó vẫn nhìn thấy bóng dáng ấy trong giấc mơ, nói là yêu Cold nhưng vẫn lắm khi nó nhìn Cold thành Thoại. Mọi chuyện càng lúc càng trở nên phức tạp, nó thấy chóng mặt không hiểu chuyện gì đang diễn ra.... Tất cả cứ như đưa nó quay lại đối diện với bản thân mình.

Và nó mở mắt...

Bây giờ là đêm khuya, một mình nó trong căn phòng bệnh nhân, Mọi người có lẽ đang ngủ ở ngoài cửa phòng. Nó muốn gặp Cold...

Thế là, trong bộ áo quần bệnh nhân, nó lê thân xác mệt mỏi của mình đến căn phòng nơi Cold đang nằm. Không biết vì sao nó có thể biết được số phòng của Cold. Có lẽ là linh tính. Cũng như nó và Thoại luôn có một mối thần giao cách cảm...

Nó thấy Cold đang nằm ngủ, đang thở oxy, đầu quấn băng trắng. Nhưng có lẽ là nhẹ hơn Thoại năm đó.

Nó lại gần, ngồi bên cạnh, cầm cánh tay Cold lên rồi nói trong nước mắt:

- Anh nói anh yêu em! Nhưng anh đang giết em... Em cứ ngỡ rằng hạnh phúc sẽ mỉm cười với em sau bao nhiêu đau khổ. Thế mà hôm nay mọi chuyện lại xảy ra như thế này. ... Không được đâu, em không cho phép anh nằm đây như thế này... Nếu anh lại bỏ em ra đi như Thoại năm đó... Em sẽ đi theo anh...

Và nó ngủ thiếp trên tay Cold, trong đau khổ và tuyệt vọng...

- La Tường Di!

Nó nghe thấy ai gọi tên mình... Giọng nói quen lắm... Nó nghĩ có lẽ mình lại nằm trong giấc mơ, những giấc mơ kì lạ...

Nó choàng mắt tỉnh dậy... Nó thấy Cold đang nhìn nó... Ôi không! Là mơ hay thật thế này... bác sĩ nói là nhanh nhất cũng phải mất một tuần Cold mới có thể tỉnh lại, nhưng tính đến bây giờ mới có 2 ngày. Nó hốt hoảng:

- Cold! Cold ơi! Anh tỉnh lại rồi! Là thật hay mơ đây!

Nó hoảng loạn cầm tay Cold, rồi lấy tay véo má mình. Nó thấy đau. Một cảm giác thực. Như vậy thì không phải là mơ. Nó hạnh phúc đến phát khóc.

- You nói gì thế???? Ai là Cold ở đây???

=====

Lời xin lỗi muộn màng

Nó giật mình.

- Cold! Anh đang nói gì thế?

- You đang mê sảng à??? Tôi là Thoại mà! Hay là lo cho tôi quá nên đầu óc you có vấn đề thế???

- Thoại ư????

Nó ngẩng người. Thế này là thế nào???? Không chân chừ, nó chạy đi tìm bác sĩ, đầu óc cứ như bị say sóng...

Bác sĩ và người nhà của Cold chạy đến. Ai cũng vui mừng chỉ có mình nó là sừng sờ...

- Tránh ra! Đừng đụng vào người tôi! La Tường Di, you ở đâu rồi??? – nó đứng ở ngoài nghe rõ mồn một tiếng Cold gọi nó, nó đứng dựa vào tường để chế ngự nỗi đau đang dâng lên trong lòng. Số phận đang đùa giỡn với nó.

Nó chạy lại nơi bà nội Cold đang ngồi:

- Bà ơi! Bà nói thật cho cháu biết đi! Tên thật của Cold là gì???

- Ồ! Thì nó có tên Việt là Trần Lâm Kha...

- Không đúng! Bà nói dối cháu! Không phải thế!

- Cháu đang nói gì thế! Đó...đó là sự thật mà...

Nó quỳ xuống dưới chân bà nội, nói trong nước mắt:

- Cháu lạy bà, bà hãy nói cho cháu biết đi! Cold tên thật là Trần Thoại, đúng không bà??? Bà! Bà trả lời cháu đi chứ???

Nghe đến hai chữ “Trần Thoại”, đột nhiên gương mặt bà nội Cold tối lại.

- Làm sao...làm sao cháu biết...

Nó buông thông 2 tay, đôi mắt không còn thấy gì nữa. Đúng lúc đó, từ phía hành lang, nó nhìn thấy ba cùng mẹ Cold chạy đến...người đàn ông ấy chính là cha Thoại năm xưa...ông ấy nhìn nó bằng một ánh mắt hồi lỗi...

Tại sao Thoại là là Cold, Cold lại là Thoại, tại sao lại thế???? Chẳng phải Thoại đã chết rồi sao, đã ra đi vĩnh viễn rồi sao, bây giờ mọi chuyện lại hỗn loạn thế này. Nó ngồi im bất động.

Và như một ám ảnh, nó lại nhìn thấy chiếc huy hiệu năm xưa, ở góc lan can...

Nó đã từng rất mong Cold là Thoại. Nhưng cái hạnh phúc đó lại đến trong một hoàn cảnh không thể ngờ tới như thế này, khi mọi chuyện ngỡ như đã đi theo một lối khác thì lại trở về với hướng cũ.

Cánh cửa phòng mở ra, bác sĩ xuất hiện:

- Đúng là một kì tích! Chúc mừng gia đình! Nhưng...

- Nhưng gì bác sĩ???? – ba Cold hốt hoảng

- Tôi muốn hỏi gia đình một chuyện. Có phải trước đây bệnh nhân đã từng bị một chấn động khá nặng ở vùng đầu và dẫn tới mất một phần trí nhớ không?

- Chuyện này...- người đàn ông ngập ngừng- đúng là có chuyện đó! 7 năm về trước nó đã bị tai nạn...

Nó như bị sét đánh. Mắt nhìn trân trân vào người mà nó sắp gọi là ba chồng.

- Đây là một trường hợp hy hữu và chưa từng có trong lịch sử. 7 năm trước khi bị chấn động vùng đầu, cậu ta đã bị mất một phần trí nhớ, nhưng bây giờ, phần kí ức đó lại trở về, thay vào đó phần kí ức của thời hiện tại lại bị xoá. Thật không thể tưởng tượng nổi... – Bác sĩ lắc đầu

- Bác sĩ nói sao??? Làm sao có thể như thế được??? – Ba Thoại ngỡ ngàng

Nó giật mình và bắt đầu suy nghĩ. Nó cố gắng liên kết lại những gì đã diễn ra trong suốt thời gian vừa qua kể từ khi nó nghe tin Thoại chết. Càng lúc như thế này không hiểu sao nó lại bình tĩnh...

Lúc nghe tin Thoại chết, nó quá đau khổ mà không để ý rằng là mình đã không nghe tin tức gì về đám tang của cậu ấy, lúc Cold trở lại những biểu hiện của Cold như một bản sao của Thoại, và khi nó mơ thấy Thoại trong giấc mơ cuối cùng thì cùng lúc đó Cold tỏ tình với nó, và khi nó làm đám cưới với Cold thì Thoại lại trở về. Điều kì lạ nhất mà cho đến bây giờ nó vẫn không lí giải được chính là sự xuất hiện của chiếc huy hiệu. Nó luôn xuất hiện trong những thời khắc quan trọng và như một định mệnh. Nhưng lại biến mất ngay sau đó. Nó như một ám hiệu tình yêu bí ẩn và kì diệu.

Nó cứ đứng yên suy nghĩ như thế trong hồi lâu, không để ý mọi người đang nhìn nó với một sự thắc mắc.

Đột nhiên, ba của Thoại tiến lại phía nó:

- Bác xin lỗi cháu...

Tan biến...

Nó không phản ứng gì, chỉ ngược mắt nhìn lên

- 7 năm trước bác đã đưa Thoại đi trong yên lặng, không dám để cháu biết, và trong khoảng thời gian 5 năm ở Đức, bác đã dấu Thoại không cho nó biết gì về cháu. Bác biết cháu đã rất đau khổ...bác cũng...

- Ông đừng nói gì nữa...Tôi không muốn nghe. Cuối cùng kẻ khiến tôi phải đau khổ ngàn ấy năm lại là ông.

- Bác biết là bác đã có lỗi rất nhiều với cháu. Nhưng trách nhiệm của một người làm cha buộc bác phải làm như vậy. Cháu biết không? 7 năm trước, vào cái đêm đó, bọn xã hội đen đã tới tận bệnh viện để tìm tung tích thằng nhỏ trả thù cho đại ca của chúng nó, bác đành phải đưa Thoại ra nước ngoài để đảm bảo an toàn cho nó. Lúc ở bên Đức, nhiều lần nó hỏi về quá khứ nhưng bác không dám nói vì sợ nó lại đòi quay về, nó vẫn luôn nói rằng thường mơ thấy cháu nhưng không biết cháu là ai. Bác đau khổ mà giấu đi. Nó là tương lai của cả dòng họ. Nhưng không ngờ mọi chuyện lại diễn ra như thế này....cho đến bây giờ bác mới hiểu rằng giữa cháu và nó là duyên phận....bác ân hận vô cùng....

Ông ta nói và khóc. Một người đàn ông khi khóc chứng tỏ rằng họ đã quá đau khổ.

Nó không nói gì cả. Gương mặt lạnh tanh. Biết rằng ông ta làm thế là vì thương con nhưng ông ta đâu hiểu cảm giác của nó. Thoại chết đi sống lại bao nhiêu lần thì cũng ngàn ấy lần nó chạm tay vào cái chết. Chẳng ai hiểu cho nó cả...

Nó tiến vào phòng bệnh, ngồi cạnh Thoại. Bây giờ, khi đã biết rõ mọi chuyện, nó vẫn chẳng cảm thấy nhẹ nhõm hơn tí nào. Nó vẫn thấy buồn da diết. Nhưng ít ra người nó yêu trong suốt cả đoạn hành trình gian khổ vừa qua vẫn là một người, đó là Trần Thoại. Tính từ năm 17 tuổi đến nay, đã 7 năm nó sống với tình yêu bé nhỏ này và đau khổ cùng nó. Biết bao giờ hạnh phúc mới thực sự đến với nó. Một câu hỏi chưa có câu trả lời...

Những ngày sau đó, Thoại tỉnh lại và hồi phục sức khoẻ đến mức kinh ngạc, cứ như được uống thần dược vậy. Từng ngày từng ngày trôi qua nó cố gắng kể lại cho Thoại nghe những gì đã diễn ra trong 2 năm Thoại mang tên Cold, nhưng Thoại vẫn chẳng có chút hồi ức gì, tất cả cứ như bị xoá sạch đi vậy.

- You! Tôi đã sống với tên Denky Cold như thế sao?

- Cậu không nhớ gì thật à?

- Uh! Không nhớ gì hết! cứ như trong đầu tôi có một khoảng trắng bóc vậy!

- Nhưng cậu đã trở về với Thoại ngày xưa là được rồi! – nó cười nhẹ

- Tôi thật là đáng trách mà! Nỡ quên mất you những 7 năm, cái này là tội lớn lắm! - Thoại chép miệng

Nó phì cười. Có lẽ cứ quên đi như thế lại hay. Thoại sẽ không còn đau khổ nữa...

- Nhưng trông you 24 tuổi so với lúc 17 tuổi thì có hơi già hơn!

- Cái gì??? Già à?? – nó nhăn mặt

Cũng phải thôi, từ cái ngày định mệnh 7 năm về trước cho đến giờ, lúc nào nó cũng sống trong dằn vặt đau khổ thử hỏi sao không già trước tuổi được +_+.

- Uh thì tôi già đó! Mà vì ai tôi mới già chứ!

- Ôi không! Tôi sorry! Lỡ lời! Mà you có già thật thì cũng không sao! Tôi vẫn thích you như ngày nào mà! - Thoại mỉm cười. Nụ cười mà đã 7 năm qua nó vẫn thường thấy trong giấc mơ.

Nó lại nhìn lên bầu trời qua ô cửa sổ, trời xanh quá....nó lại thấy chiếc huy hiệu đó, nhưng nó mờ dần mờ dần rồi chìm vào nền trời xanh....

Một tháng sau, Thoại ra viện. Chúng nó đã làm lại một đám cưới nhưng chỉ có 2 người mà thôi. Nó muốn được ích kỷ một lần trong đời, nó muốn được một mình hưởng thứ hạnh phúc mà bấy lâu nay chờ đợi....

- Chúng ta đi Mỹ nhé!

- Vì sao?

- Để không còn đau khổ...để mãi được bên nhau....

-

.....

Nhưng ngày lên sân bay....nó không tìm thấy Thoại....một lần nữa con người ấy lại biến mất

Nhưng nó không đi tìm, cũng không lo lắng, chỉ đứng đó và đợi. Sau bao nhiêu đau khổ nó đã có đủ bản lĩnh để có thể vững vàng trước tất cả, và kì lạ nhất là càng lúc nó càng có niềm tin vào cuộc đời này.

- You đang ở đâu đấy? Sorry ! Tôi đang ở biển. Tự dưng tôi không muốn đi Mỹ nữa!

Đó là dòng tin nhắn của Thoại, nó mỉm cười. Ngay từ đầu nó đã biết Thoại không hào hứng lắm với việc rời xa quê hương, bản thân nó cũng vậy, chúng nó dự định đi Mỹ là mong có được những tháng ngày hạnh phúc, nhưng sự thật thì hạnh phúc không dựa vào sự xa cách không gian, mà dựa vào niềm tin và sức mạnh của ý chí. Nó xé vé máy bay rồi bắt taxi đến biển.....

Ra tới biển, nó nhìn thấy Thoại đang đứng một mình trên mỏm đá cao nhất. Anh như con chim đại bàng uy dũng nhưng chịu nhiều đau thương của cuộc đời. Nó leo lên, vỗ vai Thoại:

- Nếu đã không thích đi thì còn mua vé máy bay làm gì?

- Thì con người đôi lúc cũng phải có những phút giây “khùng khùng” như thế chứ! - Thoại mỉm cười, khoát vai nó nhìn ra biển cả...

Xin ném xuống lòng đại dương bao la những nỗi đau và xin hoà vào những con sóng niềm tin vĩnh hằng...

.....

Nói quá nhiều về nhân vật chính, chúng ta đã bỏ quên những nhân vật khác rồi thì phải +_+.

Quốc Hy với tình yêu sét đánh thì sao nhỉ???

Hôm nay là ngày nghỉ, các phòng ban trong công ty đều lên lịch đi chơi. Và dù là một con người trầm tính thì Quốc Hy cũng buộc lòng phải đi, nhất là với cương vị của một sếp tổng như cậu. Điểm dừng chân cuối cùng trong hôm nay chính là quán bar nổi tiếng nhất thành phố.

Bước qua cánh cửa gương bóng loáng, cậu nhóc cùng các thành viên trong phòng hoà mình vào một không gian đầy ánh đèn và những thứ âm thanh kì dị, Quốc Hy cố kiếm cho mình một chỗ ngồi khuất nhất, cậu không quen với những cuộc ăn chơi kiểu như thế này...

Đang ngồi nhâm nhi một ly rượu nhẹ, chợt Quốc Hy trong thấy một đám đông trước mặt, hình như có chuyện gì đó xảy ra. Nhưng cậu không để ý lâu, chuyện thiên hạ thì để cho thiên hạ xử.

Và rồi tạp âm nổi lên, hình như là tiếng cãi vã, dù nhạc vũ trường có to đến đâu nhưng cũng không thể át đi được những tiếng gậy gỗ, và dù không muốn nghe nhưng những lời nói khó nghe vẫn lọt vào trong tai Quốc Hy:

- Này con nhỏ kia! Mày là lính mới thì phải biết thân biết phận chứ??? Ai cho mày ở đây mà lên mặt với chị hả???

- Này bà chị già khản, mất mồm tai lảng kia, tôi thích gì thì tôi làm, không cần bà chị phải đứng đó mà sửa như thế!

- Ôi trời đất ơi! Mày chán sống rồi phải không? Đúng là cái đồ....

- Cái đồ gì??? Bà mà mở miệng nói tôi một câu nào là tôi không nương tay cho đâu đấy! Phải nhìn lại mình đi bà chị, xấu như ma mà bày đặt ăn diện như con gái mới lớn. Nhìn phát nôn!

Và kết quả của cuộc võ mồm ấy chính là một cuộc võ tay chân tóc tai. Con trai khi đánh nhau dù đáng sợ nhưng nói gì thì nói cũng không đáng sợ bằng con gái đánh nhau +_+

Và công nhận 2 “thiếu nữ” thời đại mới này đánh nhau hoành tráng thật, không thua gì đấng mày râu, cậu nhóc tuy không nhìn nhưng chỉ cần nghe âm thanh thôi cũng đủ rùng người....

Quá mệt mỏi với không khí náo loạn nơi đây, Quốc Hy đặt tờ tiền lên bàn rồi lẳng lặng ra về mặc cho những đồng nghiệp hết sức nài nỉ.

Đi ngang qua đám đông, cậu định không nhìn, nhưng những gì mà cậu nghe được khơi gợi tính tò mò phải biết mặt những cô gái kia là ai. Cậu nhìn lướt qua.....

Và rồi gương mặt Quốc Hy biến sắc....

Đó là lần đầu tiên trong cuộc đời cậu cảm thấy mình thật ngu ngốc, cũng là lần đầu tiên cậu cảm thấy đau vì một người con gái từ khi bị Di từ chối...

Một mình trên con đường vắng vẻ, cậu nhóc bước đi mệt mỏi với những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu. Không biết cậu đã đi bao lâu rồi. Chưa bao giờ thấy lòng buồn đến thế....mà lại vì một người con gái mới quen....

Trong đầu óc cậu hiện ra cuộc trò chuyện trên bến xe buýt hôm nọ:

- Hình như chúng ta gặp nhau ở đâu rồi thì phải??? – Cô gái mắt to mặc áo sơ mi sọc xanh mỉm cười bắt chuyện.
- À! Trong quán cà phê... lúc đó...- đó là lần đầu tiên Quốc Hy cất tiếng nói trước mặt một người lạ
- À à! Tôi nhớ ra rồi! Anh là nạn nhân của trò đùa mà thằng nhóc em tôi bày ra! Thật là xin lỗi anh!
- Cũng không sao! - cậu nhóc cười nhẹ...

Và thế là cuộc trò chuyện kéo dài cho đến khi xe buýt dừng lại... Trong tâm trí Quốc Hy lúc đó chỉ còn mỗi hình ảnh cô bé mắt to tròn mặc áo sơ mi sọc xanh cùng nụ cười ngây thơ nhưng quyến rũ...

Cho đến bây giờ, khi sự thật hiện hữu ngay trước mắt, thì cậu nhóc vẫn thấy hụt hẫng, luyến tiếc. Chao ôi! Con người ta làm sao có thể sống một lúc bằng hai con người khác nhau được chứ???

Phải! Một trong 2 cô gái mà cậu nhóc nhìn thấy ở quán bar kia chính là mối tình nhỏ mới chớm đổ...

.....

.....Có khi nào trên đường đời tấp nập

.....Ta vô tình hờ hững lướt qua nhau.....

Quốc Hy nghĩ rằng thật là ngu ngốc khi tiếp tục nghĩ về con người đó, cậu sẽ tiếp tục đi trên con đường này, một mình, đơn độc....

Sáng

Hôm nay Quốc Hy dậy trễ, đó cũng là lần đi trễ đầu tiên từ trước đến nay của cậu nhóc.

Mang vội chiếc giày da, trong bộ vest đen Quốc Hy rời nhà cùng chiếc Yamaha đỏ. Từ lúc chứng kiến sự thật ở quán bar, cậu nghĩ mình không nên đi xe buýt nữa, cứ một mình sẽ tốt hơn..

- A lo! Ylen à? Gọi tôi có chuyện gì thế?
- À! Tôi gọi cậu để mời cậu đến dự buổi tiệc sinh nhật của Thoại, cũng là lễ mừng một tháng chúng tôi cưới nhau!
- Trời đất! Sao lại nhấn tâm nói như thế với một kẻ yêu Ylen như tôi chứ! +_+
- Thôi mà! Cậu tới nhé! 6h tối chiều mai! Bye!

Cậu nhóc mỉm cười. Có lẽ cứ dừng từ xa mà nhìn nó hạnh phúc thì sẽ tốt hơn.

Mãi nghĩ vu vơ, Quốc Hy nhìn trệt lên đồng hồ, đã muộn 5 phút. Cậu nhanh chóng cho chia vào ổ, chiếc xe dần dần lăn bánh.

Đến công ty, cậu nhóc chạy như bay vào trong, hôm nay có cuộc họp đối tác.

Á...

Đó là một vụ va chạm tại cổng công ty+_+..

=====

- Xin lỗi! Anh không sao chứ?
- Không sao! - Quốc Hy lạnh lùng không thèm để ý đến người đã va vào mình, cúi xuống phủi lại vạt áo đã bị nhăn.
- Anh...anh có phải là người trên bến xe buýt hôm nọ????
- Xe buýt???

Cậu nhóc ngẩng mặt lên.

Lại là con người đó. Quốc Hy thoáng sững sờ nhưng lấy lại bình tĩnh rất nhanh.

- Phải! Chúng ta đã nói chuyện với nhau ở bến xe buýt! – cô gái cười tươi

Cậu nhóc thấy như có cái gì đâm vào tim. Con người sao có thể giả dối với nhau như thế chứ???

- Thật là ghê sợ!

Quốc Hy nhìn cô gái đó với ánh mắt thất vọng xen lẫn trách cứ rồi bỏ đi.

- Ồ!

Cô gái nhỏ đứng trông theo, chỉ kịp ngạc nhiên trước thái độ lạnh lùng của cậu nhóc.

Suốt buổi họp, đầu óc Quốc Hy chỉ có hình ảnh người con gái mà cậu cho là xấu xa đó. Dù biết không nên nghĩ đến nhưng vẫn phải nghĩ đến.

Tan họp, Quốc Hy rào bước thật nhanh về phòng làm việc, tự cảm thấy bức mình vì đã phí thời gian cho một người không ra gì như thế.

Nhưng một lần nữa lại gặp con người đó.

Cô gái nhỏ trong bộ trang phục công sở màu xanh nhạt đang đứng trong hàng những nhân viên mới được tuyển vào của công ty.

Và Quốc Hy lại là tổng giám đốc ++.

- Đuổi người này ngay lập tức!

- Ồ! Thưa sếp tổng! Tại sao lại đuổi ạ??? - vị trưởng phòng tỏ ra ngờ nghệch

- Không cần có lý do, tôi nói thì anh cứ làm!

Mọi người đều nhìn vào cô gái đó với ánh mắt dò xét. Không hiểu vì nguyên nhân gì lại bị sếp tổng cho nghỉ ngay từ ngày đầu tiên bước chân vào công ty.

Còn cô gái đó, không nói gì, không phản ứng gì, chỉ nhìn vào đôi mắt của Quốc Hy.

Đó là lần duy nhất cậu nhóc nhìn thẳng vào mắt của một ai đó. Cảm giác như xoáy sâu vào trái tim mỗi con người.

Quốc Hy bỏ về phòng. Cô gái nhỏ đứng một mình giữa đám đông.

Không hiểu sao cậu nhóc thấy khó chịu trong lòng.

Tan sở...

Quốc Hy mệt mỏi tiến ra phía nhà xe, vừa lấy tay nới chiếc cà vạt thắt chặt, một ngày nặng nề.

- Xin lỗi! Tôi muốn được nói chuyện với tổng giám đốc!

Cậu nhóc quay lưng lại, lại là cô gái đó.

=====

Nhảm lẫn

- Không có gì để nói với nhau đâu!

Và Quốc Hy đi thẳng

- Anh là một thằng đàn ông tồi!

Lần đầu tiên trong lịch sử có người dám nói như thế với sếp tổng ++

- Cô mới nói gì đó! nhắc lại thử xem!

- Tôi nói anh là một thằng tồi! Tôi đã làm gì anh mà anh lại đuổi tôi chứ? Tôi sai ở đâu đến mức anh đuổi thẳng tôi trước biết bao nhân viên?

- Cô nên cẩn thận, đừng để tôi phải nổi nóng, tôi không thích thô bạo với phụ nữ.

- Thôi đi! Tôi cần một lời giải thích!

- Giải thích ư? Chẳng có gì để giải thích cả!

- Thật uổng công tôi nghĩ anh là một người tốt. Hoá ra con người ta có thể sống 2 mặt!

- Cô im đi! Chính tôi mới là người nói với cô những câu ấy!
- Tôi ư? Vì sao chứ?
- Lại còn bày đặt thái độ giả dối! Đúng là biết mặt mà không biết lòng.
- Đề nghị anh nói năng đàng hoàng, đừng để tôi phải nghĩ xấu thêm về anh.
- Một cô gái tối ngày đi quán bar, gây gổ đánh nhau như dân gian hồ như cô mà cũng có lòng tự trọng như thế cơ à?
- Anh nói gì cơ??? Quán bar, gây gổ??? Hay là...
- Lại thái độ đó. Buồn cười...
- Này anh, ăn nói nên suy nghĩ trước sau. Tôi chấp nhận không làm ở công ty này nữa nhưng tôi không chấp nhận bị sỉ nhục. Anh đừng lấy con mắt chủ quan của mình để phán xét người khác.
- Tôi không muốn nói nhiều với cô nữa...
- Chị! Làm gì mà lâu thế! Hành người ta tới đón mà còn đứng đây dưng ở đây nữa là sao?

Một giọng nói thứ 3 xen vào cuộc trò chuyện. Cả Quốc Hy và cô gái nhìn ra phía đại sảnh.

Và người đó mang khuôn mặt của cô gái đang đứng nói chuyện với cậu nhóc.

Và sự thật đó là một cặp song sinh...

- Thế này là...- Quốc Hy nói lắp bắp như người mới bị “tát nước” vào mặt.

Cô gái mặc quần đùi màu đen cực ngắn, mặc áo dây màu trắng cùng mái tóc dài uốn xoắn nhuộm nâu gác chân chống xe xuống rồi tiến về phía hai người đang đứng, khuôn mặt tỏ rõ thái độ khó chịu.

Càng tiến gần, Quốc Hy càng nhận thấy rõ vết bầm trên má phải dù đã được che bằng một lớp phấn dày, có lẽ đó là hậu quả từ vụ đánh nhau hôm nọ.

- Này! Chị có biết là tôi đợi ngoài cổng bao lâu rồi không? 5 phút của người ta quý như vàng mà bị chị làm cho lãng phí. Giờ có về hay không thì nói cho tôi biết, chiều nay tôi còn có hẹn với lũ bạn đi spa, không rảnh mà hầu chị đâu.

- Thôi mà! Chị xin lỗi! Tại...tại có một chút chuyện! Thôi mình về! – cô gái nói với vẻ buồn

Quốc Hy không kịp nói gì, chỉ biết đứng nhìn. Một tình huống không ngờ đến.

- Còn ông anh này là ai? Bỏ chị à? Nhìn cũng tạm. Thôi chào nhé, tôi về! – cô em nói bằng thái độ giễu cợt

Bóng hai người con gái xa dần. Đúng là giống nhau quá. Nhưng tính cách thì trái ngược nhau. Quốc Hy cứ đứng mà nhìn như thế hồi lâu.

Và cậu nhóc cảm thấy mình cần phải làm một cái gì đó. Nếu không có lẽ sẽ phải ân hận suốt đời.

=====

Tôi yêu em hết một cuộc đời...

Thế là Quốc Hy chạy theo chiếc LX màu vàng, gọi với:

- Cô gái xe buýt, tôi xin lỗi. Tối nay 7h, ở hồ Laury, tôi muốn được gặp em!

Không biết lời nói vội ấy có kịp lọt vào tai cô gái đó. Nhưng cậu nhóc thấy nhẹ lòng...

7h tối, tại hồ Laury.

Dù biết khả năng cô gái ấy có mặt là rất hiếm hoi nhưng cậu nhóc vẫn đến. Vì cậu cực kì thấy có lỗi. Một mình Quốc Hy ngồi trên ghế đá bờ hồ và ngồi đợi.

1 tiếng sau.

Vẫn chỉ có một mình cậu nhóc.

- Cô ấy đã không tới! - Quốc Hy mỉm cười một mình, mặc dù trong lòng thấy buồn vô hạn.

Cậu nhóc thả nhẹ bó hoa bắt từ trên tay xuống ghế đá rồi đứng lên. Lại một tình yêu cất cánh ra đi, tất cả đều chỉ vì mình không biết nắm giữ.

Chợt cậu nhóc nghe tiếng ai đó kêu cứu.

Quay mặt nhìn lại, hình như ai đó mới bị rơi xuống hồ thì phải +_+.

Mặc dù không biết bơi (tuy đã có học bơi được vài tháng) nhưng Quốc Hy vẫn chạy lại, nhân tính không cho phép cậu ngoảnh mặt làm ngơ.

Và không ai khác chính là cô gái áo sơ mi sọc xanh.

Cậu nhóc hốt hoảng:

- Trời ơi! Cứu người! Cứu người!

Nhưng sự thật là không có ai ở đó vào cái giờ đó +_+

Cô gái cứ hết ngoi lên rồi lại hụp xuống nhìn thăm vô cùng, cậu nhóc không chịu nổi đành nhảy liều xuống hồ, mong những gì học được từ mấy khoá bơi lợi tại gia có thể giúp được phần nào.

Thế là giữa hồ, có hai con người đang thi đua “ngụp lặn” +_+.

Và cuối cùng, người uống nước nhiều nhất và chìm sớm nhất lại là Quốc Hy. Trớ trêu hơn, người cứu cậu ta lên lại là cô gái.

Sự thật là cô gái bận việc nhà nên tới trễ, vừa tới thì thấy cậu nhóc ngồi một mình trên ghế đá trước mặt, tính chạy men theo bờ hồ cho gần nhưng đúng lúc Quốc Hy đứng dậy ra về thì cô gái gọi với theo rồi bị trượt chân ngã xuống nước

(không biết ai đó nhấn tâm để lon nước ngọt ở đó), lại thêm chứng chuột rút tự nhiên xuất hiện nên không thể bơi vào bờ được (chứ thật sự là biết bơi +_+). Mà cái hồ đó chỉ sâu có 2 mét là cùng +_+

- Anh tỉnh rồi à??? – cô gái vỗ vỗ vào má Quốc Hy

Cậu nhóc mắt lơ đãng nhìn xung quanh. Người ướt sũng.

- Ôi trời! Lần sau nếu không biết bơi thì đừng nhảy xuống nhé! May mà hồ nông, chứ không thì... - cô gái phì cười

- Còn cô! Cô không sao chứ? - cậu nhóc lồm cồm ngồi dậy.

- Có sao! Vì phải vác thêm xác anh lên bờ nữa mà!

Quốc Hy lặng thinh không nói được gì. Có lẽ đây là lần xấu hổ nhất trong cuộc đời cậu nhóc.

Trên ghế đá.

- Tôi...tôi...

- Anh muốn xin lỗi tôi phải không?

- Uh!

- Lúc anh nói thấy tôi ở bar rồi đánh nhau gây gỗ thì tôi đã biết anh nhầm tôi với nhóc Du Kim em tôi rồi! Vì tôi với nó là sinh đôi cùng trứng mà!

- Tôi đã quá nóng nảy.

- Đúng! Cách cư xử của anh hơi quá đáng.

- Tôi muốn cô trở lại làm việc cho công ty tôi.

- Tất nhiên! Tôi đã mất công thi tuyển vào đây thì đâu có dễ dàng bỏ cuộc được! – cô gái cười xoà.

- Và tôi còn muốn...

- ???

- Tôi muốn được

- ???

- Tôi muốn được quen với cô... trên mức là đồng nghiệp.

- Hà???Ha ha – cô gái ban đầu còn ngạc nhiên nhưng sau đó cười ồm lên, một tiếng cười rất trong sáng.

Vì đó là lời tỏ tình vụng về nhất thế kỷ +_+.

- Cô đồng ý chứ?

- Tôi không biết!

Và thế là không có lời nói nào được cất lên. Ngôn ngữ của tình cảm là thế. Đôi khi khó hiểu đến luan luan.

Lúc chia tay.

- Thôi! Tôi về nhé! – cô gái nhanh nhẩu nói trước.

- Nhưng...tôi chưa biết tên em?

Cô gái mỉm cười, những giọt nước còn vuer trên tóc lấp lánh trong ánh đèn chiều:

- Em tên là Du Ca!

.....

Bạn đang đọc truyện *Bạn Gái Của Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.